

CI

శ్రీ వేమన గ్రంథాంతము

1933

1966

ప్రేమ పోలు : పుస్తకము

శ్రీ వేమన గ్రంథాంతము

2673

డి

372

గ్రంథాంతము

గ్రంథాంతము

A TPLA 105B 136 -

కర్మాదికీర్తిరాము

రచన :

సూరిశెట్టి సాంబశివరావు బాబ్జీ

ప్రజా ప్రచురణలు

పవరుపేట

ఏలూరు.

ప్రథమ ముద్రణ : 1961

B

వెల : రూపాయి పావలా.

సంపాదకులు :

వల్లభ నేని కాశీ విశ్వనాథం.

ముద్రణ :

శ్రీ ఆంజనేయ పవర్ ప్రెస్
పవర్ టేట, ఏలూరు.

కిల్లా డి కిన్నె రి రాము

మాంచాల రాజ్యాన్ని పరిపాలించే మహారాజు మదన సింహుడు మహా మంచి రాజు. తెల్లనివన్నీ పాలు, నల్లని వన్నీ నీళ్ళు అని నమ్మే వెర్రిబాగుల రాజు. ప్రజల కేలోటూ లేకుండా పరిపాలిస్తున్నాడు. పగలంతా రాజ్యకార్యాల్లో మునిగి, రాత్రుళ్ళు ప్రజలంతా తన గురించి యేమనుకుంటున్నారో తెలుసుకోవాలని రహస్యంగా మారు వేషంలో సంచారం చేస్తుండేవాడు. మంత్రిని వెంటబెట్టుకుని రోజూ రాత్రిపూట రకరకాల వింతల్ని, విశేషాల్ని చూస్తుండేవాడు.

ఇలా వుంటూండగా ఒకనాటి రాత్రి మామూలు ప్రకారం మహారాజు, మంత్రిని వెంటబెట్టుకుని మారు వేషాలతో వూళ్ళో వింతలు చూద్దామని బయలు దేరాడు. కూలీలు - రైతులూ వుండే చిన్న సందుగొండుల మురికి పేటల్లోబడి వాల్లిద్దరూ వెళ్లిపోతూండగా, వీధిప్రక్క ఒక ఇంటిలో నుంచి యేవో మాటలు వినిపించాయి. ఏమిటో వినాలని మహారాజు కుతూహలంతో ఆ ఇంటి చాటున నక్కి నింపాచిగా తలుపు సందులోనుంచి తొంగి చూశాడు. ఇంట్లో దీపం వెలుగుతూంది. ముగ్గురక్కచెల్లెళ్ళు రాత్రి భోజనాలయ్యాక మంచంపై కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్నారు.

అందరికన్నా పెద్దక్క అంది గదా,-“చెల్లెల్లారా, మన కోరిక లేమిటో చెప్పుకుందాం. నాకు మహారాజుగారి వంట వాడికి పెళ్లాం కావాలని వుంది. అలాగైతే నాకు తిండికి లోటుండదు. రాజుగారి వంటకాలన్నీ నా నోట్లోనే వుంటాయి.”

రెండో అమ్మాయి వెంటనే అందుకుని,-“అలాగైతే నా కోరికకూడా చెప్తా వినండి. నాకు రాజుగారికి రోజూ భోజనాలు వడ్డించే వాణ్ణి పెళ్లాడాలని వుంది. అప్పుడు నాకు గొప్ప గొప్ప మేలైన భోజనమంతా నా వంతే!” అంది.

అప్పుడు ముగ్గురికన్న అందగ తై-చక్కదనాల చుక్క తన అక్కలని చూస్తూ,-“అక్కయ్యలూ! ఇలాంటి చిన్న చిన్న కోరికలు కావు నావి. నా మనస్సిప్పుడూ గొప్ప గొప్ప కోరికలే కోర్తూ వుంటుంది; ఇవన్నీ పుత్తుత్త కోరికలే గనక నా కోరికేమిటో చెప్తా ఆలకించండి. నేనీ పూరి రాజుగారికి భార్యనై ఆయనొక తండ్రిని చెయ్యాలని వుంది. అలా పుట్టే కొడుకెలా వుంటాడో తెలుసా? - వాడి తల వెండ్రుక లొకవైపు బంగారు రంగుగాను మరొక ప్రక్క వెండిరంగుగాను వుండి మిలమిలా మెరిసిపోతూ వుంటాయి. బాబు యేడుస్తూంటే కళ్ల వెంట ముత్యాలు జలజలా రాలి పోతాయి. చిరునవ్వు నవ్వితే మెరని గులాబీ పువ్వులాగ కనిపిస్తాడు” అని చెప్పింది.

అబ్బో, ఈ అమ్మాయి చాలా ఘటికురాలి మోస్తరుగా వుందే అనుకున్నాడు, ఈ మాటలన్నీ తలుపుసందులో నుంచి వింటున్న మహారాజు. ఎలాగైనా ఆ ముగ్గురిక్క

చెల్లెళ్ల కోరికలు తీర్చాలనే తలంపుతో మంత్రిని పిలిచి,
“మంత్రి! ఈ ఇంటిని బాగా గుర్తుంచుకో! రేపీ ముగ్గురక్క
చెల్లెళ్లనూ మన మహాలుకి తీసుకు రావాలి!” అంటూ
ఆజ్ఞాపించాడు.

రాజుగారి ఆనతి ననుసరించి మంత్రి మర్నాడుదయం
ఆ ముగ్గురక్క చెల్లెళ్లనూ తీసుకొచ్చి ఆస్థానంలో హాజరు
పరచాడు. అప్పుడు మహారాజు వారిని చూసి, “అమ్మాయిలూ!
మీరు ముగ్గురూ నిన్నరాత్రి యెంతో వుత్సాహంగా కోరు
కున్న కోరికలుమీకు జ్ఞాపకం వున్నాయి గదా! అవేమిటో
ఇప్పుడు నాకు చెప్పండి” అన్నాడు.

అది వినే సరి కా ముగ్గు రక్క చెల్లెళ్ళూ నిర్భాంత
పోయారు. సిగ్గుతో తలలు దించేసుకున్నారు. అలా తల
వంచుకున్న ఆఖరి అమ్మాయి చెక్కళ్ళ అందం చూసి
మహారాజు ముగ్గుడైపోయాడు. ఏంచెప్తే సుల్తాను కెక్కడ
కోపం ముంచుకొస్తుందో నని వాళ్ళు ముగ్గురూ తలొంచు
కొని మానంగా వుండిపోయారు. అది కనిపెట్టి సుల్తాను
నాళ్ళకు ధైర్యం చెప్తూ, - “అమ్మాయిలూ! మరేం భయ
పడకండి! మిమ్మల్ని దండించడాని కిక్కడికి రప్పించలేదు.
మీరేం చెప్తారో కూడా నాకు తెలుసు” అని చెప్పి, మూడో
అమ్మాయివైపు చూసి, - “సుందరీ! నీ కోరిక యీనాడే
ఫలిస్తుంది. నేటినుంచే నువ్వు నా భార్య వయ్యావు” అని
ఆమె చేతిని పట్టుకుని లాగి తన ప్రక్కను కూర్చోబెట్టు
కున్నాడు. మిగతా యిద్ద రక్క- చెల్లెళ్ళలోనూ ఒకరిని
వంటల వాడికి మరొకరిని వడ్డనవాడికి ఇచ్చి పెళ్లి ఏర్పాట్లు
చేయించాడు.

రాణిగా మారిన అమాయకురాలు ఆఖరి అమ్మాయి వంటనే మహారాజు పాదాలపై బడి, - “మన్నించండి. మహారాజా! ఏదో సరదాకని అలా అన్నానే గాని మీరు చేసిన యీ గౌరవానికి నేను అర్హురాలిని కాను; నన్ను తమించండి” అంటూ వేడుకుంది. మిగతా ఇద్దరూ అలాగే వేడుకోవాలని ముందుకొచ్చారు గాని అంతలో మహారాజు తన కోరిక ప్రకారం అలా జరిగితీరవలసిందేనని తీర్పు చెప్పాడు.

మహా వైభవంగా మహారాజు వివాహం జరిగింది. ఏదో కొద్దిలో వడ్డన వాడి పెళ్లైంది. అంతకన్న కొద్దిగా వంటవాడి పెళ్లైంది తమ చెల్లెలి కంత మహా వైభవంగా పెళ్ళికావడం చూడగానే మిగతా అక్కలిద్దరికీ బలే అసూయ కలిగింది. ఆమె కన్న పెద్దవాళ్ళ మేమిటి? - అంతకన్న అధ్వాన్నంగా పెళ్ళి జరగడ మేమిటి అని వాళ్ళు మహా పుక్రోషం తెచ్చుకున్నారు. ఒకనా డక్క లిద్దరూ నీలాటి రేపులో కలుసుకున్నారు. అప్పుడు పెద్దక్క చిన్నదాన్ని చూచి, - “చెల్లీ! ఏం భాగ్యం పట్టిందే మన బుల్లి చెల్లికి; ఆ మహా రాజెక్కడ ఈ దర్జిదగొట్టు దెక్కడ - ఇంతకూ యే మంత అందంగా వుందని మహారాజు మోహించాడో నాకేం బోధపడడంలేదు. అదీ మన కళ్ళముందే పుట్టి పెరిగింది. దాని సంగతి మనకి తెలీదా? - అయినా నిజం చెప్పాలంటే నీ అంద చందాల ముందు అది నిలబడగలదా! నువ్వే ఆలోచించు. ఆ మహారాజుకి భార్య కావలసిన దానివి నువ్వు. ఆయన నిన్నే పెళ్లాడ వలసింది” అంటూ పొంగించింది.

ఆ మాటలకి ఉబ్బి తబ్బిబైబ్బి చిన్నక్క అంది గదా, “నా పెళ్ళిమాటకేం గాని మహారాజంతటివాడు ఆ దిక్కుమాలిన గుంటని పెళ్ళాడాడే అని విచారిస్తున్నాను. అయినా ఫర్వాలేదు. దానికి తగ్గ ప్రతీకారం చేస్తాను. నేనే కాదు. మన మిద్దరం కలిసి దానికి గట్టిగా బుద్ధి చెప్పాలి.”

ఇలా అక్కలిద్దరూ చిన్న చెల్లెలి కాపురం యెలా గయినా చెడగొట్టాలని యెన్నెన్నో పన్నాగాలు పన్నడం ప్రారంభించారు. కాని వాళ్ల పాచిక పారడంలేదు. అందుకని కిక్కురు మనకుండా వూరుకుని చెల్లెల్ని చూసినప్పుడల్లా యెంతో ఆనందంగా వున్నట్లు నటిస్తూ ఆమె మెచ్చుకునే మాటల్ని చెప్తూ వుండేవారు. చిన్నది పాపం యెంతో పెరిగి బాగులది; అందుకని వారి పొంగింపు మాటలకి లొంగకుండా యెప్పటి లాగునే నిరాడంబరంగా వుంటూ అక్కలంటే యెంతో మర్యాదగా ఆదరించేది.

పెళ్లైన మరికొన్ని నెలలకి రాణి గర్భిణి అయింది. ఈ సర్తమానం తెలియగానే మహారాజు పట్టరాని సంతోషంతో రాజ్యమంతా గొప్ప గొప్ప వేడుకలు జరిపించుకోమని చాటించాడు. ఈ అదను చూచుకొని అక్కలిద్దరూ నింపాదిగా చెల్లెలి దగ్గరకొచ్చి ఆనందంగా వున్నట్లు నటించి, మంత్రసానిపని తామే చేస్తామని అక్కడే, ఆ రాజమహల్లో వుండిపోయేందుకు సందు చిక్కించుకున్నారు. ఇందుకు రాజు రాణీకూడా అంగీకరించారు. వేరే మంత్రసాని ఇంకెవ్వరూ అక్కర్లేదని తీర్మానించు కున్నారు. దాంతో తమ పాచిక యిన్నాళ్ళకు పాడింది గదా అని యెంతో ఆనందించారు అక్కలిద్దరూ— మహారాజు రాణికి కావలసిన

వన్నీ రప్పించి యిస్తూ యెంతో అనురాగంగా-కంటికి రెప్పలాగ కాపాడుకుంటూ వస్తున్నాడు.

ఇలా వుండగా కొన్నాళ్ళకి రాణి ప్రసవించింది. సూర్య బింబం లాగ ప్రకాశించే అందాల బిడ్డణ్ణి కన్నది. ఆ అందాల రాణిని చూసి అక్కలిద్దరికీ కన్ను కుట్టింది. పసి పాప నొక గొంగళికిచుట్టి గంపలోపెట్టి మహారాణి మహాలు ప్రక్కను పారుతున్న కాలువలో పారేశారు. ఎక్కడిదో చిన్న కుక్కపిల్లను చంపి తెచ్చిపెట్టి రాణి కుక్కపిల్లనే కన్నదని రాజుగారికి కబురంపారు. పాపం మహారాజు కీ మాయంతా యేం తెలుసు?—తండ్రి నవుతానని ఉబలాట పడ్డాడు గాని ఆఖరి కిలా తారు మారవుతుందని కల్లోకూడా వూహించలేదు. ఈ సంగతి తెలియగానే మహారాజు కోపముతో మండిపడుతూ మహారాణిని చంపేయాలని కత్తి యెత్తాడు. కాని మంత్రి అడ్డుపడి- “కోపగించకండి మహారాజా! భగవంతు డిచ్చినదానికి ఆమె యేంచేస్తుందిచెప్పండి” అని నచ్చజెప్పి రాణి ప్రాణాలు కాపాడాడు.

కాలువలో పడ్డ పాపాయి గంపతోబాటు కొట్టుకుపోతూ తోటదాటి, పేటదాటి వూరవతల ఒక తోటలోబడి వెళ్ళిపోతూంది. ఆ తోట యజమాని అలా పికారుకని కాలువగట్టు కొచ్చాడు. అంతలో ఆ గంప కొట్టుకుపోతూ వుండడం చూసి గభాలూ ఆయన కాలువలోకి దూకి దాన్ని పట్టుకుని పైకి తెచ్చాడు. ఆ గంపలో వున్న పాపాయిని చూసి గంపెడంత ఆనందం పొందాడు.

పూర్వం ఆయన రాజుగారి తోటమాలిగా వుండేవాడు. ఎంతో విశ్వాసంగా పనిచేసి రాజుగారిని మెప్పించి

ఆ తోటను సంపాదించి దానికి యజమాని అయ్యాడు. అంత ముసలివాడై పోయినా తమకు సంతానం లేదని అన్నాళ్ళూ యెంతో కృంగిపోయాడు. కాని ఆ వేళ అదృష్టంకొద్దీ పాపాయి దొరకడంతో భగవంతుడే పిల్లలులేని తమకా చిట్టి తండ్రిని ప్రసాదించాడని పట్టరాని ఆనందం పొందాడు. ఆ ఫలంగా పాపని ఇంటికి తీసుకుపోయి తనభార్య చేతుల్లోపెట్టి, ఒసేవ్ చూశావా! భగవంతుడి లీలావిశేషం. మనకు బిడ్డలు లేరని ఆ పరమేశ్వరుడే యీ పాపని ప్రసాదించాడు. కన్న బిడ్డలాగ కాపాడుకో!" అన్నాడు.

ముసలితనంలో ముచ్చట గొలిపే చక్కని మురిపాల పాప దొరికినందు కాయన భార్యకూడా పరమానందపడి ఆ పాపకి భీముడని పేరుపెట్టి అల్లారుముద్దుగా పెంచుకోసాగింది. ఆ యానందంలో ముసలి దంపతు లిద్దరికి ఆ బిడ్డ యెవరిదీ, ఎక్కణ్ణించి కొట్టుకొచ్చిందీ అనే తలంపే రాలేదు.

ఇంకొక సంవత్సరం గడిచేక మహారాణి మరొక రాజ కుమారుణ్ణి కన్నది. చంద్రబింబంలాగ తళతళ మెరిసే ఆ చిట్టిపాపను కూడా అక్కలిద్దరూ నిర్దాక్షిణ్యంగా గంపలో వుంచి కాటువలోపడేసి, చచ్చిన పిల్లి కూనొకదాన్ని చెల్లెలి దగ్గర పెట్టి యీసారి పిల్లికూనే పుట్టిందని రాజుగారికి వర్త మానం పంపాను. అదృష్టవశాత్తూ గంపలో వున్న రెండో పాపాయి కూడా అదే తోట యజమానికి దొరికింది. యీ పాపను కూడా తన భార్య కిచ్చాడు. ఆవిడ యితనికి సోము డని పేరు పెట్టి పెద్దపిల్లవాడికన్న మురిపెంగా పెంచసాగింది. మహారాజుకీసారి మరీకోపంవచ్చింది. కాని మంత్రి మాటల్లో పెట్టి ఆ కోపాన్నెలాగో తగ్గించాడు.

మూడోసారి రాణి ఒక అందాల కుమార్తెను కన్నది. ఎంత అందముగా వుంటేమాత్రం ఏంప్రయోజనం? ఆ యందాలపాపల్ని అల్లారుముద్దుగా పెంచుకునేభాగ్యం వారిని కన్న వారికి లేనప్పుడు;-పాపంరాజమహల్లోబంగారుతూగుటుయ్యాలల్లోతులతూగవలసిన ఈపాపగతికూడా ఇదివరకటిపిల్లల్లాగే అయింది. దుర్మార్గురాజైనఅక్కలిద్దరూ తమచెల్లెల్ని మహారాజు వదిలేసేదాక నిద్రపోగూడ దనుకున్నారు. అందుకే యీ పిల్లనుకూడా కాలువపాలు జేసారు. భగవంతుడి విచిత్ర మేమిటోగాని ఆఖరికి యీ పిల్లకూడా అదే తోట యజమానికి దొరికింది. ఆయన భార్య పిల్ల నందుకుని ఆమెకి “రాము” అని పేరుపెట్టి తత్తిమ్మా ఇద్దరు పిల్లలతోబాటు యెంతో ముద్దుగా పెంచుతూవుంది. ఐతే కపటవేషాలతో వున్న రాణి అక్కలిద్దరూ యీసారి ఒక కొరకంచు తీసుకొచ్చి చెల్లెలి దగ్గర పెట్టి, కొరకంచు పుట్టిందని రాజుగారికి వర్తమానం పంపించారు.

మూడోసారి కూడా యిలాంటి అపశకునపు కబురే రావడంతో మహారాజు మండిపడుతూ,-“ఛీఛీ! ఇలాంటి స్త్రీ నాకు భార్యగా వుండేందుకు తగదు. ఈమె నింకా బ్రతక నిచ్చినట్టయితే యీ వూరంతా పిశాచాలతో నిండి పోతుంది. అంతేగాకుండా ఈమె స్వయంగా పిశాచమే యేమో! అందుకే ఈమె నీ లోకంలో వుంచగూడదు” అని ఆమెకి మరణశిక్ష విధించాడు.

వెంటనే మంత్రీ మొదలైన వారంతా రాజుగారి పాదాలపైడి యిలాంటి కఠినశిక్ష రద్దు చేయాలని యెన్నో విధాల బ్రతిమాలుకున్నారు. “ప్రభూ! నేరాలు చేసినవారికే

మరణదండన గాని అమాయకులకు కాదు. మహారాణి నుమ్మారు విష్ణురమైన కాన్పులైతే కన్నదిగాని ఇందులో ఆమె నేరమేముంది చెప్పండి. లోకంలో యెంతోమంది యెన్నోరకాల బిడ్డల్ని కంటున్నారు. అలాంటి వారిని చూసి జాలిపడాలి గాని, దండించడం తగునా? - పోనీ ఆవిడ ముఖం మీరు చూడదలంచుకోకపోతే మానేయండి గాని ప్రాణం మాత్రం తీయించకండి తమ అనుగ్రహం తప్పిన తరువాత ఆమెకు కలిగే దుఃఖమే తగిన దండన. అందుకని కటాక్షించండి” అంటూ వేడుకున్నారు.

అది విని మహారాజు మల్లీ ఆలోచించాడు. రాణిని చంపించడం మంచిది కాదని నిశ్చయించుకున్నాడు. మరణ శిక్ష విధిస్తే ఒక్కసారే చచ్చి పూరుకుంటుంది, కానీ ఆమె రోజూ చచ్చేటట్టు చేయాలని యిలా శాసించాడు. “అయితే సరే, ఆమెకి విధించిన మరణదండన రద్దుచేస్తున్నాను. కాని పూరవతల నీలాటిశేవు దగ్గర కర్రతో ఒక చిన్న గోపురం కట్టించాలి. దానికి చుట్టూ కిటికీలు పెట్టించాలి.

“ఆ కిటికీలకు ఇనుపపూచలు పెట్టించాలి. దాంట్లోపల ముతక బట్టలతో ఆమెనుంచాలి. నీలాటి శేవుకొచ్చే పోయే ప్రతి ఆడది ఆమె ముఖంమీద వుమ్మివేసి పోవాలని వినికొడి చెయ్యండి. అలా ఉమ్మి వెయ్యకపోతే వారికికూడ ఆమె గతే పడుతుంది దీనికీక తిరుగులేదు. నేను చెప్పినట్టుగా వెంటనే నెరవేర్చుకోండి” అన్నాడు.

రాజుగారి ఆగ్రహం చూచి మంత్రికూడ మాట్లాడ లేక పోయాడు. మహారాజు తలంచుకుంటే పనులకు కొదవా?

మర్నాడే ఆయన కోరిన గోపురం తయారయింది. రాణిని దాంట్లో అసహ్యమైన స్థితిలో బంధించారు. అది చూసి అక్కలిద్దరూ 'అమ్మయ్యా! అని సంతృప్తిగా ఊపిరి పీల్చారు. పాపం రాణి పురుడు పోసుకున్న నెల్లాళ్లకే ఆ గోపురంలో బంధించబడి, ప్రజలచేత పడరాని అవమానాలు పొందింది. అయినా ఆమె తన దురదృష్టాన్ని తిట్టుకుని అవమానాలన్నిటినీ సహించ సాగింది.

అక్కడ ఇద్దరు రాజకుమారులు భీషుడూ, సోముడూ, రాజకుమార్తె రాము తోట యజమాని దంపతుల దగ్గర యెంతో గారాబంగా పెరిగి పెద్దవారయ్యారు. రాజకుమారి రాము పేరుకు తగ్గట్టు యెంతో ముచ్చటగా పెరిగింది. అందంలోనూ-బుద్ధి చాతుర్యంలోనూ ఆమె అందరికన్న మిన్నగా వుంది. వాళ్ల ముఖ వర్చస్సు చూస్తే యెవరో రాజకుటుంబం తాలూకు వాళ్ళని అర్థమవుతుంది. వాళ్లని చూసి తోట యజమాని దంపతులెంతో మురిసి పోతూండే వాళ్లు.

చదువుకునే యీడు వచ్చింది. అప్పుడు తోట యజమాని మంచి ఉపాధ్యాయుణ్ణి చూసి రాజకుమారుల లిద్దరికి చదువు చెప్పించాడు. రాజకుమార్తె రాము కింకర చదువుకునే వయసు రాకపోయినా ఆమెకు చదువులోగల ఆసక్తి వల్ల అన్నయ్యల దగ్గరే చదువుకుంటూ వుండేది. అది చూసి తోట యజమాని ఉపాధ్యాయుణ్ణి ఆమెకికూడా చదువు చెప్పమని కొరాడు. అప్పుడుంచీ చదువుకుని కొన్నాళ్ళలోనే ఆమె తన అన్నల కన్న గొప్ప పండితురాలయింది.

అలా అన్నలూ - చెల్లెలూ - అన్ని శాస్త్రాలనూ
ఆరితేరి అందరినీ ఆశ్చర్య పరచసాగారు. గుఱ్ఱపుస్వారి -
యుద్ధపునేర్పూ అన్నీ నేర్చుకున్నారు. అది చూసి ఆ తోట
యజమాని దంపతుల ఆనందం యింకేమని చెప్పాలి?—

వాళ్ళకున్న దొక చిన్న యిల్లు. అదికూడా ఆ తోట
లోనే వుంది. అందుకని ఆ తోట యజమాని తన పిల్లల
కోసం వూరికి కొంతదూరంలో మంచిభవంతి ఒకదాన్ని కట్టిం-
చాడు. ఆ యింటి చుట్టూ మైదానం - పచ్చని పొలాలూ -
రమణీయమైన పూదోటలు - ఎంతో చూడ చక్కగా వుంది.
తోట యజమాని దంపతులు మంచి ముహూర్తం చూచు-
కుని ఆ భవంతిలోకి మకాం నూర్చారు. ఆ భవనంముందు
రాజుగారి అంతఃపురం కూడా యెందుకూ పనికిరానట్టుగా
వుంది. భవంతి ముందున్న తోటల్లో - తేళ్ళూ - జింకలూ -
ఆవులూ - మేకలూ - హంసలూ - బాతులూ గుంపులు
గుంపులుగా వచ్చి ఆడుతూ ఆ రాజకుమారులకూ - రా-
కుమారికీ యెంతో ఆనందం కలిగిస్తూ వున్నాయి.

కాని ఈ ఆనందం యెన్నాళ్ళో లేదు. అనాథలుగా
దొరికిన ఆ ముగ్గురు పసిపాపలనూ అల్లారుముద్దుగా పెంచి
పెద్దచేసిన తోట యజమానీ, అతని భార్య అకస్మాత్తుగా
చచ్చిపోయారు. వారు పాపం అనుకోకుండా హఠాత్తుగా
మరణించి నందువల్ల ఆ పిల్లల్ని పిలిచి 'మీ పుట్టుక లిలాం-
టివి బాబూ' అని చెప్పడానికి వీల్లేక పోయింది. అందువల్ల
ఆ పిల్లలకి అసలు రహస్యం తెలియక తోట యజమాని
దంపతులనే తమ కన్న తల్లి దండ్రులుగా భావించి,

వారికి భక్తితో కర్మలన్నీ చేశారు. ఆ రహస్యం రహస్యంగానే వుండి పోయింది. కానైతే అనాధలుగా వున్న ఆ పిల్లలకు కావలసిన వన్నీ ఆ తోటలోనే అమర్చి పెట్టారు. తోట యజమాని దంపతులు వారి కేలోటూ లేకుండా చేశారు. వుండేందుకు చక్కని కుటీరం-కట్టుకుందుకు రమణీయమైన జల్తారు దుస్తులు-లోటు లేకుండా తినడానికి కమ్మని ఫలాలూ-భక్ష్యాలు-విహరించడానికి కను విందైన తోటా-ఇక వారిం కెక్కడికీ వెళ్ల నవసరం లేకుండా సమస్త సౌఖ్యాలూ కూర్చిపెట్టి పోయారు. పాపం వారు ఆ తోట యజమాని దంపతులే తమ తల్లి దండ్రులని భావించుకుంటున్నారు. అందువల్ల వారి మరణాని కెంతో విచారించారు.

ఇలా వుంటూండగా ఒకనాడు భీముడూ-సోముడూ వేటకని అడవి కెళ్లారు. ఇంట్లో రాము మాత్రం వుంది. అప్పుడెనరో ముసలావిడ జపం చేసుకుంటూ వాకిట్లో కొచ్చి, “భవతీ భిక్షాం దేహి” అంటూ అరిచింది. ఆ యదుపు విన గానే అందాల రాము బయటికొచ్చి ఆ ముసలావిణ్ణి ఎంతో మర్యాదగా ఇంట్లోపలికి తీసుకెళ్లి కూర్చోబెట్టింది. ఆవిడకి పంచభక్ష్య పరమాన్నాలతో విందు భోజనం పెట్టింది. ముసలావిడ సుష్టుగా భోంచేసి కాస్తేపు జపం చేసుకుంది. జపం కాస్తా అయిపోగానే రాము ఆవిణ్ణి తమ తోట లోకి తీసుకెళ్లి అక్కడి మొక్కలూ-రంగు రంగుల ఫువ్వలూ-అందాల కొలనూ అన్నీ చూపించింది. వాటన్నిటినీ చూసి ఆ ముసలావిడ ఉప్పొంగి పోయింది.

“మీవంటి భక్తురాళ్ళ సానాసం లభించడం నాకెంతో ఆనందం. మీ కేదయినా లోటు కలిగితే మన్నించండి” అన్నది రాము యెంతో ప్రాధేయపూర్వకంగా-

“అలా అనకమ్మా-నువ్వు నాకేం లోటు చేశావని;- ఇంత మర్యాద నా జన్మలో యెన్నడూ యెరుగనంటే నమ్ము” అంటూ ఆ ముసలావిడ యింట్లో వుండే రకరకాల వింత వింత వస్తువు లన్నిటినీ విడ్డూరంగా చూడసాగింది. “ఆహా! ఎంచక్కా వుందమ్మా నీ యిల్లు-ఎంత సొంపుగా సింగారించావు!-ఇందులో వుండే సామాన్లన్నీ ఎంత విడ్డూరంగా వున్నా యనుకున్నావు! ప్రపంచంలో కనీ వినీ యెరుగని యిన్ని అపురూప వస్తువుల్ని నీకెవరు తెచ్చిపెట్టారు తల్లి” అంటూ నిర్ఘాంతపోతూ అడిగిందా ముసలావిడ.

“ఇం కెవ్వరవ్వా-మానాన్నే- ఆయనిప్పుడు లేరు. ఆయనకు నేనంటే పంచప్రాణాలు, నేనడిగిందల్లా తెచ్చి యిస్తుండేవారు. అదెంత కష్టమైందయినా సరే, వెతికి వేసారి తీసుకొచ్చేవరకూ నిద్రపోయేవారు కాదంటే నమ్ము. పైపెచ్చు అంతకన్నా వీరులు మా అన్నయ్యలున్నారు సోముడూ-భీముడున్నా. వాళ్ల కిలారటి విచిత్ర వస్తువులంటే మరీ సరదా” అని చెప్పింది రాము.

“కానయితే ఆ ముసలావిడ కొంచెం తటపటాయిస్తూ “అమ్మాయ్! నీ కన్ని సుఖాలూ వున్నాయి. నీ శోట్లో అన్ని విడ్డూరాలూ వున్నాయి. నీ యింట్లో అన్ని వింత వస్తువులూ వున్నాయి. కాని మూడే మూడు వస్తువులు లేవమ్మా” అన్నది.

ఆ మూడు వస్తువులూ యేమిటన్నట్లు ప్రశ్నార్థకంగా ఆవిడవంక చూసింది రాము. మళ్ళీ ఆ ముసలావిడే అందుకుని, “మరేదీకాదు. జరిగిందీ, జరుగుతున్నదీ, జరుగబోయేదీ చెప్పే అందాల రామచిలుక, అదొక విద్వారమైన పక్షి. అది పాడడం ప్రారంభిస్తే చాలు, తతిమ్మా పాడే పిట్టలన్నీ గబగబా పరుగెత్తుకొచ్చి దాంతో రాగం కలిపి కమ్మగా గానం చేస్తాయి. రెండోది పాడే చెట్టు. ఆ చెట్టు ఆకులన్నిటికీ నోళ్లుంటాయి. ఆ నోళ్ళు రక రకాల స్వరాలతో వినసాంపుగా కమ్మగా పాడుతుంటే యెలాంటి వారై నా తన్మయ్యలై తరించి పోతారు. మూడోది బంగారు నీళ్ళు. ఈ తోటలోనే చిన్న కుండీ కట్టించి దాంట్లో ఒక్క బొట్టు వేసినట్లయితే దాని నిండా బంగారు నీళ్ళు ఉవ్వెత్తున పొంగు కొస్తాయి. ఆ నీళ్ళన్నీ బంగారు రంగుతో మిలమిల మెరసి పోతాయి” అని చెప్పింది.

ఇవన్నీ వింటూ రాజకుమారి రాము మనసెంతో ఉవ్విళ్ళూరింది. “హా య్ హా య్-బలేగా వున్నాయవ్వా, ఇంత వరకూ యిలాంటి విద్వారమైన వస్తువులు ప్రపంచంలో వుంటాయని నే నెన్నడూ ఆలకించలేదు. అయినా ఇంతకూ అవెక్కడుంటాయో చెప్పావు కాదే!” అని అడిగింది ఆత్మతగా-

అప్పుడా ముసలావిడ చిరునవ్వు నవ్వుతూ, “తొందర పడకమ్మాయ్! నువ్వు చెప్పమంటున్నావు కాబట్టి చెప్తున్నాను; ఈ మూడు వస్తువులూ ఈ రాజ్యం ఆవతల చాలా దూరంలో వున్నాయి. అక్కడికి దారి మీయింటి కెదురుగానే వుంది. నువ్వు పంపించే మనిషి ఇరవై

రోజులదాకా ఆ దారివెంట వెళ్ళే అక్కడొక ఆసామీ అవుపిస్తాడు. ఆయన్నడిగితే యీ మూడువస్తువులూ యెక్కడున్నాయో చెప్తాడు ” అని లేచి ఆమెదగ్గర సెలవు పుచ్చుకుని వెళ్ళిపోయింది.

అప్పట్నుంచీ రాము మనసులో యేదో దిగులు పుట్టింది. ఆ మూడు వింత వస్తువుల్ని యెలాగయినా సరే సంపాదించాలని వుబలాట పడింది. ఆ మూడూ దొరికితే యిక ప్రపంచంలో తనకి కావలసిన వింకేమీ వుండవనుకుంది. అయినా వాటిని పొందడం యెలా? - అదే విచారం పట్టుకున్నదామెను.

సాయంత్ర మయేసరికి అన్నలు భీముడూ, సోముడూ యింటికి తిరిగి వచ్చారు. కాని తమ చెల్లెలు రాము ఎప్పటిలాగా సంతోషంగా లేకపోవడం చూసి వారిద్దరూ కలవర పడ్డారు. పెద్దవాడు భీముడు ఆమె ప్రక్కన కూర్చుని, “ ఏం చెప్తీ! యిలా వున్నావ్ - రోజూ మేం వేటనుండి వచ్చేసరికి కిల కిల మంటూ ముందుకొచ్చి మాకు స్వాగతం చెప్పేదానివి కదా! ఈవేళ నీ ముఖంపైన యింతవిచారం తాండవిస్తున్నదేం? - నీ వొంట్లో బాగులేదా? - నిన్నెవరయినా ఏమయినా అన్నారా? - వేగం చెప్పు! నీ విచారానికి కారణమేమిటో చెప్పు ” అంటూ అడిగాడు.

అందుకు రాజకుమారి రాము కొంతసేపు మాగు మాటాడలేదు. తర్వాత తన విచారాన్ని దిగమింగుకుని యిలా అన్నది. “ అన్నలారా! నాకెలాంటి లోటూ ఇంత వరకూ మీరు కలిగించలేదు. నా వంటికి అనారోగ్యమూ

లేదు. నేను కోరిందల్లా మీరు సంపాదించి తెచ్చి యిస్తూనే వున్నారు. నేనిప్పుడు చెప్పేది మీ కంత గొప్ప కష్టమైన పనికాదు. నాకుమాత్రం గొప్పదే. అందుకే చెప్పలేక చెప్తున్నాను. మన నాన్న నాకు కావలసిన వస్తువు లన్నిటినీ యేర్చి కూర్చి పెట్టాడని మీరన్నారు. నిజమేనని నమ్మి నేనూ యెంతో సంబర పడ్డాను. కాని మన యింట మూడు వస్తువులు మాత్రం లేవని ఈవేళే నాకు తెలిసింది. వాటిని కూడా యెలాగో లాగ సంపాదించామంటే యిక మన యిల్లు లాంటి యిల్లు ప్రపంచంలో యింకెక్కడా వుండబోదట. ఇంతకూ ఆ మూడువస్తువులు ఏమిటో తెలుసా? - మాట్లాడే రామచిలుక, పాడే చెట్టు, - బంగాను నీళ్ళు. వీటి గురించి యెవరో ఒక ముసలి యోగిని నాకు చెప్పింది. అంతేకాదు, అవి యెక్కడుండేదీ, ఎలా దొరికేదీ కూడా ఆవిడ చెప్పింది. కాబట్టి మీ రవేవో చాలా అల్పమైన వస్తువులని వదిలి పెట్టక వాటిని నాకు తెచ్చిపెట్టారంటే నేనెంతో సంతోషిస్తాను. ఇంక నాకీ ప్రపంచంలో యేవీ అక్కర్లేదు—”

చెల్లెలి మాటలు విని పెద్దన్న భీము డన్నాడుగదా, -
 “చెల్లె ఈమాత్రం దానికే యెందుకింత విచారం? - నీ అన్నలు బ్రతికివుండగా నీ కేవోటూ రానివ్వరు. ఆ వస్తువులుండే చోటేదో - అక్కడికెళ్ళే దారేదో చెప్పు. రేపే నేను బయలుదేరి వెళ్తాను. అనుకున్న ఫలంగా నీకా మూడు విచిత్ర వస్తువులూ అందించేపూచీ నాది—”

కానయితే యిందుకు చిన్న అన్నయ్య సోమూడు మరీ డరకుకూ ముందుకొచ్చాడు. కాని భీము డతణ్ణి ఆపి,
 “తమ్ముడా! నీ వుద్దేశం నా కర్థమయింది. నువ్వు వెళ్ళినా

ఆ కార్యం యిట్టే సాధించుకు రాగలవు. అందు కనుమానం ఆవగించంతయినా లేదు. కాని పెద్దవాణ్ణి నేనే ముందు వెళ్ళి కార్యం సాధించుకు రావాలి ” అని తన ప్రయాణానికి తగు సన్నాహాలన్నీ జరిపించాడు. ముసలి యోగిని చెప్పిన సంగతులన్నీ అతను చెల్లెలద్వారా తెలుసుకున్నాడు.

మర్నాడుదయం భీముడు తన సామానుతో యింటి నుంచి బయలుదేరాడు. ముందుగా చెల్లెలు రాము వద్దకెళ్లి ఆమెని ప్రేమార కొగలించు కొన్నాడు. ఆమె ఊమంగా వెళ్లి రమ్మన్నదే కాని అన్నను చూసి వలవలా కన్నీరు కార్చింది. పుట్టింది లగాయితు యింతవరకూ అన్నలను వదలి పెట్టి ఒక్కనాడూ వుండలేదు “అన్నయ్యా! ఎందుకొచ్చిన గందరగోళం - మన కా వస్తువులూ వద్దు - యేమీ వద్దు. నువ్వీ ప్రయాణం మానుకో! చూస్తూ చూస్తూ అగ్గిలో దూకడం యెందుకు ?” అని చెప్పింది రాము.

కాని పెద్దవాడూ - అన్నీ తెలిసినవాడూ అయిన పరాక్రమశాలి భీముడంత మీదుమీదుగా ఒప్పుకుంటాడా? చిన్న నవ్వు నవ్వుతూ చెల్లెల్ని బుజ్జగిస్తూ అతను తన జేబులో నుంచి చిన్న కత్తి తీసి ఆమె కందించాడు. “చెల్లీ! దీన్ని నీ దగ్గరే భద్రంగా వుంచుకో. ఎప్పుడు నేను తలంపు కొస్తే అప్పుడు దీన్ని పైకి తీసి చూడు. ఇప్పటిలాగే యిది తళతళ మెరిస్తే నేను బ్రతికే వున్నాననుకో. లేకపోతే కత్తినిండా రక్తపు మరకలు కనిపిస్తే నేను చచ్చిపోయా ననుకుని, నాకు చేయవలసిన కర్మలన్నీ చేయండి” అని చెప్పాడు.

ఇలా చెప్పి భీముడు తన చెల్లెలి దగ్గర తమ్ముడు దగ్గర సెలవు పుచ్చుకొని సామానుతో బాబు గుట్టం యెక్కి

వెళ్లిపోయాడు. యోగిని చెప్పిన దారివెంట కుడి పక్కగాని, యెడం పక్కగాని దిక్కులు చూడకుండా ముక్కుకు సూటిగా బయలుదేరి వెళ్లాడు. అలా యేక బిగిని యిరవై పగళ్లు - రాత్రులు వెళ్ళగా, యిరవై యొకటోనాడుదయం దార్లొ యెవరో భయంకరమైన యోగి ఒకాయన కనిపించాడు. ఆయనను చూసి చటుక్కున ఆగిపోయాడు భీముడు. ఆ యోగి ఒక చెట్టుక్రింద కూర్చుని జపం చేసుకుంటున్నాడు. దగ్గర లోనే ఒక చిన్న పూరిల్లుంది. వర్షం పడేటప్పుడా యోగి తలదాచుకునే యిల్లేమో అది !.

యోగిని చూస్తుంటే యెంత భయంకరంగా వున్నాడను కున్నాడు ! కనుబొమలు రెండూ మంచులాగ తెల్లగా వున్నాయి. తలవెంట్రుకలయితే నల్లగానే వున్నాయి. మీసం పెరిగి నోరు చుట్టూ తిరిగింది. చేతులకూ కాళ్ళకూ వున్న గోళ్ళు చాలా పొడుగ్గా పెరిగి భూమి నంటుతున్నాయి. ఆయనకు బట్టలు లేవు గాని ఒక చాప మాత్రం నడుంకి చుట్టుకున్నాడు. ఇదీ ఆ యోగి తాలూకు అవతారం! ఆయన జీవితంపై విరక్తిజెంది ఎన్నో సంవత్సరాలనుంచి అక్కడే కూర్చుని తపస్సు చేసుకుంటున్నాడు.

యోగిని చెప్పిన ప్రకారం భీముడు గబుక్కున గుట్టించిగాడు. సన్యాసి దగ్గర కెళ్లాడు. తనకు మొట్టమొదట కనిపించిన వాడు ఆయనేగా మరి ! అందుకని భీముడాయనకు సాష్టాంగ నమస్కారం చేశాడు. అందుకా యోగి కూడా అతన్ని దీవిస్తూ యేవేవో అన్నాడు గాని ఆయన మీసం నోటిచుట్టూ చుట్టుకుని వుండటంవల్ల యేమాటా సరిగ్గా బోధపడలేదు. అయినా యెలాగయినా సరే ఆ యోగి ఏం

చెప్తాడో విని వెళ్లాలనే పట్టుదలతో. తన సంచిలోనుంచి కత్తెర పైకితీసి సన్యాసి అనుమతి తీసుకుని ఆయన మీసం చాలా వరకు కత్తిరించి వేశాడు. అప్పుడాయన ముఖంలో మంచి కళ పుట్టిపడింది. ముసలితనం మచ్చుకయినా కనిపించలేదు. “ఆహా! ఎంత కళగా వున్నారండీ యిప్పుడు! నా దగ్గరే గాని అద్దముంటే యీ పాటికి మీ అందాన్నంతా దాంట్లో చూపించేవాణ్ని. మీరు మనిషిగా వున్నారంటే నమ్మండి” అన్నాడు. భీముడు చేసిన మంచిపనికి ఆ యోగి ఎంతో మెచ్చుకుని, ఎవరవు నాయనా నువ్వు. నువ్వుచేసిన యీ మంచిపని యెన్నడూ మరచిపోలేను, ఏదో పనిమీద వెళ్తున్నట్టుంది. ఏమిటాపని?— నీ కేంకావాలో వెంటనే కోరుకో అన్నాడు.

అప్పుడు భీముడు, “స్వామీ!” నేనుబహుదూరంనుంచి వచ్చాను. మాట్లాడే రామచిలుక- పాడే చెట్టు- బంగారు నీళ్ళు ఎక్కడ దొరుకుతాయో అని వెతుక్కుంటూ వస్తున్నాను.”

“అవి యిక్కడికి దగ్గరగానే వున్నాయని తెలుసు కాని యెక్కడ వున్నాయో సరిగ్గా తెలియదు. మీకు తెలిస్తే దయచేసి ఎటువెళ్లాలో నాకు దోవ చూపించండి స్వామీ!” అంటూ ప్రాధేయపూర్వకంగా బ్రతిమాలుకున్నాడు.

ఈ మాటలు వినగానే, అదేం విడ్డూరమో మరి, ఆ సన్యాసి గబుక్కున తలదించివేసుకున్నాడు, ముఖమంతా పాలిపోయింది. నోటివెంట ఒక్క మాటకూడా రాలేదు. అప్పుడు భీముడు మళ్ళీ అందుకుని, “స్వామీ! నేను చెప్పింది

విన్నారా ?-మీ కా సంగతి తెలిస్తే నాకు దయచేసి త్వరగా చెప్పండి. లేకపోతే మరక్కడికైనా వెళ్లి తెలుసుకుని వస్తాను” అన్నాడు.

మరికొంత సేపటి కా యోగి భీముణ్ణి చూస్తూ-
 “నాయనా! నువ్వడిగే వస్తువులుండేచోటు నాకు తెలుసు. కాని నిన్ను చూడగానే యెందుకో యెనలేని జాలి కలుగు తూంది. నువ్వుచేసిన వుపకారంవల్ల అది మరీ యెక్కువయింది. అందుకని ఆ చోటు చెప్పడానికి నాకు మనస్కరించడం లేదు. ఆ మార్గం చాలా కష్టమైంది బాబూ! నీలాగే ఇదివర కెంద రెందరో పెద్దమనుషులీ దారి వెంట వచ్చి, ఇప్పుడు నువ్వడిగి నట్టే అడిగారు; ఆ పనికి పూనుకోవద్దని నే నెంతచెప్పినా వినలేదు. ఆఖరికి వారు పెట్టిన నిర్భందానికి తాళలేక నేనా దారి చూపించవలసివచ్చింది. అలా వెళ్లినవారంతా నాశ నమై పోయారేగాని, ఒక్కరూ యింతవరకూ తిరిగిరాలేదు. నీకు ప్రాణాలపై ని ఆశ అన్నదివుంటే ఈ ప్రయత్నం మాను కుని యింటికి తిరిగిపో! అని చెప్పాడు.

అందుకు భీముడు కించిత్తూ చలించలేదు. “స్వామీ! మీ కా భయం అక్కణ్లేదు. మా చెల్లెలి కోరిక ప్రకారం నేను ఆ మూడు వస్తువులు తెచ్చేవరకూ మళ్లీ యింటి గడప తొక్కనని మాట యిచ్చాను. నే నేమయినా ఫర్వాలేదు. కాని నామద్దుల చెల్లెలి కోరిక తీరాలి. అందుకని మీరు వెనుదీయకుండా చెప్పండి” అంటూ వేడుకున్నాడు.

భీముడిక యెంత చెప్పినా వినిపించుకునే రకం కాదని తెలుసుకుని ఆ యోగి ఇలా అన్నాడు. “నే నెంత చెప్పినా-

నువ్వు వినిపించుకోవడం లేదు ఏం చేస్తాను. నీ కర్మ ఇదుగో!
 ఈ గుండు తీసుకో-గుట్టంపై నెక్కి- యీ గుండుని ముందుకి
 విసిరావంటే అది తిన్నగా దొర్లిపోతుంది. నువ్వు దాని
 వెనకగుండా కొంతదూరం వెళ్లావంటే పెద్ద పర్వత మొకటి
 కనిపిస్తుంది. ఆ గుండు నిలిచిపోయినచోట నువ్వు ఆగి,
 గుట్టం దిగి ఆ కొండ నెక్కావంటే, ఒకచోట పెద్ద గుహ
 కనిపిస్తుంది. ఆ గుహ ద్వారం దగ్గర పెద్ద రాయి ఒకటి
 పడి వుంటుంది. దాన్ని యెత్తగలిగావంటే దాని క్రింద
 యేముందోచూడు అలా ఆ బండరాతిని పైకెత్తుతూంటే
 వెనకనుంచి రకరకాల భయంకరమైన అరపులు వినిపిస్తాయి.
 వాటినివిని నువ్వు వెనక్కిగాని, అటూయిటూగాని చూశా
 వంటే నువ్వుకూడా ఒక చిన్న నల్లరాయిగా మారిపోతావు.
 ఆ కొండపైనుండే నల్లరాళ్లన్నీ యిలా మారిపోయిన మాన
 వులే! ఆబండరాతి క్రింద యేదిదొరికితే దాన్ని పట్టుకొని
 గుహలో ధైర్యంగా ప్రయాణం సాగించు. కొంతదూరం
 అలా వెళ్లేసరికి సాలెపురుగు లాగ ఒకదానిపై నొకటి అల్లు
 కుని వున్న చిన్నచిన్న కొండలరాజ్యం కనిపిస్తుంది. అక్కడ
 రాజ్యమేలుతున్న నొక అడవిపంది. అది మనుషుల్నితింటూ
 నానా యిబ్బంది పెడుతుంది దాన్ని నీ సాహస పరాక్ర
 మాలతో చంపగలిగావంటే అక్కడిప్రజలు నిన్నెంతో ఆన
 రిస్తారు; ముందు చేయవలసిన కార్యం వారేచెప్తారు. వెళ్ళు.
 నాయనా!” అంటూ వీడ్కోలుచెప్పాడు యోగి.

భీముడు టంచనుగా గుట్టంపైకెక్కి యోగి యిచ్చిన
 గుండును క్రిందికి విసిరాడు. అది దొడ్లుతూ ముందుకెళ్లిపో
 పోగింది. దానివెంట భీముడు స్వారీచేసుకుంటూ బయల్దే

రాడు. కొంతదూరము వెళ్లేసరికి యోగిచెప్పినట్టు ఒక మహా పర్వతందగ్గర ఆగుండు నిలిచిపోయింది. అదిచూసి రాకునూరుడు భీముడు గబుక్కున గుఱ్ఱం దిగి కల్లెం దాని మెడ మీదనే వుంచి ఆ పర్వతం యెక్కడం ప్రారంభించాడు. పర్వతంపైని యెన్నెన్నో నల్లరాళ్లు పడివుండడం చూసి అతనికి యోగి చెప్పిన మాటలు జ్ఞాపకంవచ్చాయి. దాంతో అతనిలో యేదో పిరికి జబ్బు కాస్త ప్రవేశించినట్టయింది. అయినా వెంటనే తన చెల్లెలికీ, యోగికీ యిచ్చినమాట తలంపుకొచ్చింది. వెంటనే భీముడు ధైర్యంగా ముందుకు సాగిపోయాడు. కొంతసేపటి కొక గుహ కనిపించింది; దానికి ద్వారమేదీలేదు గాని ఒక పెద్దబండరాయిమాత్రం మధ్యగా పడివుంది. దాన్ని యెత్తడాని కతను యెంతో తంటాలు పడ్డాడు. అలా గంటలకొద్దీ తన బలం చూపించి ప్రయత్నించాడు.

అంతలో నాలుగు వైపులనుంచీ రకరకాల భయంకర మయిన అరుపులు వినిపించాయి. పాపం అతను పరాకుగా తున్నాడేమో, గబుక్కున ఆ యరుపులు వచ్చేవైపుకి తిరిగి తిరిగి చూశాడు. ఇంకేముంది? - మరుక్షణంలో అతనొక నల్లరాయిగా మారి పర్వతంపై నుంచి దొర్లి క్రిందను పడి పోయాడు. పాపం భీముడు తలంచుకున్న దొకటీ-జరిగింది మరొకటీ ; - ఆ పర్వతంపై నున్న నల్లరాళ్ళలో ఒకరాయిగా పడిపోయాడు భీముడు.

ఇలా వుండగా అక్కడ రాము, సోముడు తాలూకు సంగతి కూడా ఆలోచించుదాం. పెద్దన్న భీముడు యిల్లు వదిలి అప్పుడే ఆరెల్లు గడిచిపోయాయి. కాని యెరితకూ

అన్న తిరిగి రాకపోవడంతో రాముకి అనుచూనం కలిగింది. అన్న తనకిచ్చి పోయిన కత్తి అంతవరకూ ఆమె నడికట్టుకే వుంది. అందుకని పెద్దన్న బ్రతికే వున్నాడో-లేకపోతే యేదయినా అపాయంలో పడ్డాడో యేమిటో చూద్దాం గదా అని ఆమె ఆ కత్తిని ఒరలోనుంచి పైకి తీసి చూసింది. ఇంకేముంది? - ఆ కత్తి రక్తపు చుక్కలతో పూర్తిగా తడిసి పోయివుంది. అది చూడగానే అన్నా-చెల్లెళ్ళిద్దరికీ గుండె గుభేలు మన్నది. ప్రాణం పోయేంత పనయింది. ఆ రోజల్లా పాపం వారిద్దరూ అన్నను తలంచుకుని కేరు కేరుమని యేడుస్తూ వలనలా కన్నీటి కాలువలు కార్చారు. అయినా యెంత యేడిస్తే మాత్రం పోయిన అన్నయ్య మళ్ళీ బ్రతికి వస్తాడా ?

ఆ ఫలంగా రాము ఆ కత్తిని క్రింద పారవేసింది. “అయ్యో! ఎంతషని చేశాను పెద్దన్నా! నాకుడిభుజం పోయి నట్టయింది! - ఇక నేను మళ్ళీ చూడలేను. ఎంత దురదృష్ట వంతురాలిని అన్నయ్యా! - మాట్లాడే రామచిరుక - పాడే చెట్టు - బంగారు నీళ్ళ గురించి నీతో యెందుకు చెప్పాను! ఆ దిక్కునూలిన ముసల్ది మనింటికే యెందుకు రావాలి? - ఆ మూడువస్తువు లుంటేనేం-లేకపోతే నేం? - మాయలాడి మాట లాలకించి నిష్కారణంగా నీ నిండుప్రాణాలు తీశానే అన్నయ్యా!” అంటూ పరి పరి విధాలుగా పరితపించింది చిన్నారి రాము.

అప్పుడు సోముడామెను 'వోదార్చి, - “చెల్లీ! మనఅన్న గురించి యిప్పుడెంత దుఃఖించినా యేం ప్రయోజనం చెప్ప. చచ్చిపోయిన వాణ్ణెక్కడయినా మళ్ళీ తిరిగి రాగలరా? -

అదంతా దైవమాయ. ఇంత జరుగుతుందని మనం ముందు అలోచించుకోకుండా అన్నను పంపించడం మనది బుద్ధి పొర పాలు. అయితే ముసలావిడేమో నీతో చెప్పిన మూడు వస్తువులూ లోకంలో లేనివికావు. నిజంగావున్నవే— అలాంటప్పుడామెనని యేం లాభం? మన అన్న యేదో తప్పయినా చేసి వుండాలి; లేకపోతే దైవవశాత్తూ మరేదయినా జరిగివుండాలి. ఇలాంటి ఆపద సమయాల్లోనే మనం ధైర్యం వహించి వుండాలని అమ్మా-నాన్నా చెప్పినమాట అప్పుడే మరచిపోయావా చెల్లీ— అన్నకు పట్టినగతి తమ్ముడి కూడా పడుతుందని యెక్కడుంది?— అందుకని నేను వెళ్ళి ఆ మూడు వింత వస్తువుల్ని పట్టుకొస్తాను. రేపే బయలుదేర్తాను” అన్నాడు.

ఈ మాట వినేసరికి అందాల రాము గుండెల్లో రైళ్లు పరుగెత్తాయి. “అమ్మయ్యా! మళ్ళీ నువ్వు కూడానా అన్నయ్యా— ఒక అన్న నప్పుడే పోగొట్టుకున్నాను. నువ్వు కూడా ఆ దిక్కుమాలిన వస్తువులకోసం ఆహుతి అయిపోయావంటే నేనీ లోకంలో యిక దిక్కులేని అనాధనై పోవలసిందే!” అంటూ భోరుమని యేడ్చిందామె కాని సోము డెంతకూ వినిపించుకోలేదు. చెల్లెలి సరదా తీర్చకపోయిన అన్న ఉన్నా ఒకటే — లేకపోయినా ఒకటే ననుకున్నాడు. మానుకోవడమేమిటి? వెంటనే వున్నపాటున బయల్దేరాడు కూడాను;— వెళ్ళేటప్పు డతను చెల్లెలి కొక ముత్యాలహారం యిచ్చాడు.— “ఇదిగో చూడు చెల్లీ! ఈ ముత్యాలహారములో సరిగ్గా వంద ముత్యాలున్నాయి. ఈ ముత్యాలను నువ్వెప్పుడు లెక్కపెట్టినా సరిగ్గా వంద వుంటే నేను బ్రతికే

పున్నాననీ, యే వొక్కటి తగ్గిపోయినా నాకూ అన్న గో-
పట్టిందనీ అనుకో. అయినా నువ్వు ధైర్యంగా పున్నావంటే
నా కేయాపదా రాదు, మనిద్దరం మళ్ళీ కలుసుకుని ఆనంద
ముగా అంచక్కా వుందాం” అని ధైర్యంచెప్పి గుఱ్ఱంపైని
పయనమయ్యాడు సోముడు.

అలా అతను యిరవైరోజులు అరణ్యాలు దాటి
వెళ్ళగా వెళ్ళగా అతని కిదివరకటి మీసాల గెడ్డాల సన్యాసే
మళ్ళీ యెదురయ్యాడు. ఆయనకి నమస్కరించి సోముడు తను
బయలుదేరిన పనేమిటో విన్నవించి, మాట్లాడే రామచిలుక-
పాడేచెట్టు - బంగారునీళ్ళు ఎక్కడ దొరుకుతాయో తెలియ
జెప్పమని అడిగాడు. అప్పుడా సన్యాసి అన్నాడుగదా,
“నాయనా! కొన్నాళ్ళక్రిందట నీలాంటివాడే ఒక డిలాగే
అడిగాడు. వద్దుబాబూ! వాటికోసం తాపత్రయపడక వెనక్కి-
తిరిగి పొమ్మని యెంత చెప్పినా విన్నాడుకాదు. వాడి బల
వంతంమీద అక్కడికి చేరుకునే పుషాయం దారీ చెప్పి
పంపాను కాని వాడింతవరకూ తిరిగి వచ్చినట్టు కనిపించదు.
అంతకుముందు వెళ్ళినవాళ్ళ గతే వాడికీపట్టింది. అందరితో
బాటు నల్లరాయిగా మారిపోయాడు. నువ్వు వెళ్ళినా నీ
గతికూడా అంతే అవుతుంది. అందుకని నా మాట విని
యీ ప్రయత్నం మానుకో. ఇంటికి తిరిగిపోయి నాలుగు
కాలాలపాటు హాయిగా వుండు”--

కాని సోముడికీ మాట లేవీ రుచించలేదు. ఆ మూడు
వస్తువులూ సంపాదించే ఉపాయ మేమిటో చెప్పమని సన్యాసి
నడిగాడు. అప్పుడా సన్యాసి లోగడ భీముడికి చెప్పినట్లే
అక్కడికెళ్లే దారి చెప్పాడు. వెంటనే సోముడు గుఱ్ఱం దిగి

స్వామి సంచిలో నున్న నల్లగుళ్లలో ఒక గుండు పైకి
శాడు. సన్యాసి చెప్పినదంతా శ్రద్ధగా విని ముందా గుండు.
విసిరి అది వెళ్తున్నవైపు గుట్టపైని చకచకా పాగి.
పోయాడు.

చాన్నాళ్ళకా నల్లగుండు ఒక పర్వతం దగ్గరకెళ్లి.
ఆగిపోయింది. సోముడుకూడా అక్కడ ఆగి గుట్టాన్ని ఒక
చెట్టుకి కట్టి ధైర్యంగా కొండ యెక్కడం ప్రారంభించాడు.
కొంతదూరం యెక్కేసరి కతనికి యేవేవో భయంకరమైన.
అరుపులూ, తిట్లూ వెనకనుంచి వినిపించాయి. అయినా
సన్యాసి చెప్పిన మాటలు జ్ఞాపకం వున్నాయిగామరి ! అందు.
కని ససేమిరా వాటిని వినిపించుకోకుండా ముందుకి నడచి
వెళ్లడం మొదలెట్టాడు. కాని మరికొంతసేపటికి వెనకనుంచి
చిన్నచిన్న గులకరాళ్ళు గబగబా వచ్చి అతని తల పగిలి
పోయేటట్టు కొట్టడం ప్రారంభించాయి. దాంతో సోముడు
కోపం పట్టలేకపోయాడు. 'ఎవడా వెధవ ?' అనుకుంటూ
గుడ్లురుముతూ వెనక్కి తిరిగి చూచాడు. ఇంకేముంది? అలా.
వెనక్కి తిరగడంతోనే నల్లరాతిగా మారిపోయి జరజరా
క్రిందికి దొర్లిపోయాడు. పాపం అతనికికూడా తన అన్నగతే
సంప్రాప్తమయింది.

—ఇక్కడ యింట్లో రాజకుమారి రాము తన
చిన్నన్న యిల్లు వదిలి వెళ్ళింది మొదలుకుని ప్రతిరోజూ
తనకు సావకాశం చిక్కినప్పుడల్లా అతనిచ్చిన ముత్యాల
హారం పైకి తీసి ఒక్కొక్కపూసే జాగ్రత్తగా లెక్కపెట్టు
కుంటూ వుండేది. అంతేకాదు రాత్రి పడుకునేముందుకూడా
ఒకమారు లెక్కపెట్టుకుని ఆ హారాన్ని తన మెడలోనే వేసు.

కుని మరీ నిద్రపోయేది. మళ్ళీ మర్నాడు లేవగానే ఆ హారాన్ని చూసుకునేది.

కాని ఈవేళ ఆమె ముత్యాలహారం తీసి లెక్కపెట్టుకునేసరికి అందులో రెండు ముత్యాలు తక్కువయిపోయాయి. ఆమె గాబరాపడి మళ్ళీ లెక్కపెట్టింది. పూసలు తక్కువగానే వున్నాయి. పాపం రాము హృదయం ఆ దృశ్యం చూసి తల్లడిల్లిపోయింది. చిన్నన్నకూడా పెద్దన్నయ్యలాగే చచ్చిపోయాడని నిర్ధారణ చేసుకుని గోలు గోలుమని యేడ్చింది. అలా యెంతసేపు యేడుస్తూ తెలివితప్పి వుండి పోయిందో తెలియదు.

మర్నాడు లేచి చూసేసరికి రాజకుమారి రాము యెదురుగుండా ఆమె తల్లిదండ్రులైన తోటమాలి దంపతుల ఫోటోలు కనిపించాయి. పాపం రాముకి వెక్కిళ్ళుమాత్రం మిగిలాయి. కాని యేడ్చేందుకు కళ్ళలో ఒక్క బొట్టు నీరు కూడా లేదు. అంతా ఆర్చుకుని పోయింది. ఆమె చాలసేపు తదేక ధ్యానంగా తల్లిదండ్రుల ఫోటోలపైపు “ఇంకేం చెయ్యడం— దిక్కులేని అనాధనై పోయాను” అన్నట్టుగా చూసింది

అలాచూస్తూవుండగా కొంతసేపటి కామెలో ఏదోఒక విచిత్రమయిన గుండెనిబ్బరం కలిగింది. ఎక్కడా లేనిదైర్యం పుట్టుకొచ్చింది. వెంటనే ఆమె తన కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుంది తల్లిదండ్రులకు భక్తిపూర్వకంగా నమస్కరించింది. ఆడదై తేమాత్రం తను అబలను కాదని లోకానికి నిరూపించుకోవాలని నిశ్చయించుకుంది. తన అన్నలమాదిరిగా ఆహుతై నా

అయిపోవాలి లేదా ఆమూడు విడ్డూరమైన వస్తువుల్ని సాధించుకు రానైన రావాలనుకుంది.

అనుకున్నదే తడవుగా రాజకుమారి రాము తన దుస్తుల్ని మార్చుకుని, మగదుస్తుల్ని వేసుకుని వెంటనే గుట్ట మెక్కి బయలుదేరింది. ఆమె ఇదివరకే గుట్టపుస్వారి, వేటాడటం మొదలైన విద్యల్లో ఆరితేరి వున్నందువల్ల యెంత దూరం వెళ్ళినా రాముకి అలసట అనిపించలేదు. ఇరవయ్యో రోజున ఆమెకికూడా భీముడుకి, సోముడుకి కనిపించిన భయంకరమైన సన్యాసి కనిపించాడు. రాము గభాలూ గుట్టందిగి ఆయనదగ్గరకెళ్ళి కూర్చుని ఎన్నో మర్యాదల్నిచేసి మెల్లిగా పరిచయం చేసుకుని, — “స్వామీ! ఈ దగ్గర్లో ఎక్కడో మాట్లాడే రామచిలుక, పాడే చెట్టు, బంగారు నీళ్ళు వున్నాయట. ఆ సంగతి మీకు తెలిస్తే కొంచెంచెప్తారా” అంటూ అడిగింది.

అందుకాసన్యాసి, “అమ్మా! నువ్విప్పుడు మగ వేషం వేసుకున్నా ఆడపిల్లవే — నాదగ్గర దాపరిక మొందుకు! — బలే కిల్లాడి పిల్లలాగున్నావు. లేకపోతే యింత ధైర్యంగా యీ విడ్డూరమైన వస్తువులకోసం యింతదూరం రావడమేమిటి? — ఆ మూడు వస్తువులూ సంపాదించడం గొప్ప గొప్ప వీరాధి వీరులకే అసాధ్యం! అలాంటిది నువ్వా ఆడదానివి, అబలవు, లాభంలేదు. తిరిగి యింటికెళ్లిపో — పెళ్ళిచేసుకుని సుఖంగా ఉండు” అని చెప్పాడు.

కాని రాజకుమారి అంత మీదు మీదుగా అక్కడ నుంచి కదుల్తుందా? — అబ్బో! అలాంటిఘటం కాదుగా!

అందుకని ఆమె సన్యాసికి మరింత దగ్గరగావచ్చి, “అయ్యా! నేను బహు దూరంనుంచి వచ్చాను. నా ప్రయత్నం నెరవేరాలి, మళ్ళీ నేను ఇంటిగడప తొక్కాలి. అంతవరకూ తిరుగుముఖం పట్టడం నా జన్మలోవుండదు. నా ప్రాణాలు పోతాయేమోనని భయపడకండి. ఆ వస్తువులుదొరికే విధం చెప్పండి చాలు ” అంటూ బ్రతిమాలుకుంది.

దాంతో సన్యాసిమనసు కరిగింది. భీమాడికి, సోముడికి చెప్పినట్టుగానే అన్నీ వివరంగా చెప్పి ఆ వస్తువులను పొందేందుకు దారి ఎటువై పో చూపించాడు. సన్యాసిచెప్పిన కట్టుదిట్టాలన్నీ బాగా గుర్తుంచుకుని ధైర్యంగా గుట్టమెక్కి బయలుదేరింది కిల్లాడిరాము. సన్యాసి యిచ్చిన గుండు ముందు దొర్లుతూ పోతూవుంటే ఆమె దాన్ని అనుసరించి వెళ్లుతూవుంది.

ఇదివరకటి పర్వతానికి చేరగానే ఆమెకు చిన్న నల్లటి గాళ్ళు కనిపించాయి. అవన్నీ సన్యాసి చెప్పిన రాజకుమారులేననీ, వాటిల్లో నిర్భాగ్యులైన తన అన్నలుకూడా వున్నారనీ, తను యేమాత్రం యేమారినా తనకూ అదేగతి పడుందనీ మనసులో అనుకున్నదామె. అందుకని గుండె ధైర్యం చేసుకుని బయలుదేరింది. వెనకనుంచి వచ్చే భయం కరమైన అరుపులేవీ వినిపించకుండా తన చెవుల్లో పెద్దపెద్ద జీలుగుబెండ్లు పెట్టుకుంది—గాళ్ళూ- రప్పలూ యేవీ తగలకుండా తలకొక పెద్ద పాగలాగ చుట్టుకుంది. కొంతదూరం అలా యెక్కి వెళ్లేసరికి వెనకనుంచి ఆమెపైని శరపరంపరగా రాళ్ళవర్షం కురవసాగింది. అయినా ఆమె అదరలేదు. బెదరలేదు. ముందుకు సాగి వెళ్లిపోయింది. కొండ చివర

నొక పెద్ద గుహ వుంది. ఆ గుహ ద్వారంలో పెద్ద బండ
రాయి కనిపించింది. మూడు పగళ్లు మూడు రాత్రులూ
దాన్ని పైకి లాగటానికి రాము ఎంతో ప్రయత్నించింది.
వెనకనుంచి యెన్నెన్నో భయంకరమైన అరుపులవీ విని
పించాయి. కాని చెవుల్లో జీలుగుబెండ్లను పెట్టుకున్నందు
వల్ల అవేవీ ఆమెకి వినిపించలేదు. అందువల్ల యేకబిగిని
పట్టుబట్టి ఆమె ఆఖరి కెలాగో ఆ బండరాతిని లాగి క్రిందికి
త్రోసివేసింది.

గుహ చాలా పెద్దది. అయినా రాజకుమారి
ధైర్యంగా ముందుకి నడిచింది. అలా నడుస్తుంటే ఆమె
కాళ్ళక్రింద మెత్తగా వున్నట్లనిపించింది. ఏమిటి చెప్పా అని
చూసిందామె. అయ్యో, ఇంకేముంది?—అదెవరిదో పెద్ద
నాలుక ! రాము తల పైకెత్తి చూసింది. ఇదంతా చూస్తే
గుహకాదు. ఎవరో కొండంత రాక్షసుడి నోరు. అటూ
యిటూ మెదుపుతున్నాడుకూడాను. ఇక తనపని యింతేనని
రాము బెంబేలు పడసాగింది. అంతేకాదు. ఆమె భయపడి
నట్టుగానే జరిగింది. ఆఖరికా రాక్షసుడామెను గుటుక్కున
మింగివేశాడు.

—కిల్లాడి రాము అది చూచి నిర్ఘాంత పోయింది.
బెంబేలుపడిపోయింది. అంతలో ఆ రాక్షసుడి నోరు
గబుక్కున మెదిపి గుటుక్కున మింగివేసింది. ఇంకేముంది?
రాము భయంతో కళ్లుమూసుకుంది. మళ్ళీ కన్ను తెరిచే
సరికి ఆమె ఒక పెద్ద మైదానములో వుంది. అక్కడెన్నెన్నో
పువ్వులచెట్లున్నాయి, రంగురంగుల పువ్వులు రమణీయంగా
కనిపించాయి. వాటిని చూడగానే రాముకున్న దిగులంతా

పటాపంచలై పోయింది. అలాంటిపువ్వులామె ఇంతకుముందేన్నడూ చూసియెరగదు. అందుకని ఘశుకున నవ్వి మరి కాస్త ముందుకెళ్లింది. అక్కడొక పెద్ద పువ్వులమొక్క గబుక్కున మొలచింది. దాని వింతపుట్టుక చూసి రాము నివ్వెరపోయింది. ఆ మొక్కకు లెక్కలేనన్ని పువ్వులున్నాయి. ఒక్కొక్క దానికి ఒక్కొక్క రంగు - అయినా వాటి పోలికంతా ఒకటే! వాటి ముద్దరంగులు చూస్తూంటే ముద్దులు గొల్పుతూ వుంది. ఆకుల పై నీ - పువ్వుల పై నీ యేదోచెమ్మికలాగ మెరుస్తూ వుంది. దాన్నిచూసి రాము యెంతో ముచ్చటపడి దాని పువ్వులు కొన్ని కోసుకుని తలలో పెట్టుకుందామని ఆ మొక్క దగ్గర కెళ్లింది. కానయితే దాని పువ్వులు రెండు మూడు కోసిందో - లేదో గాని, గభాలూ ఆ మొక్కవుండేచోట నేలంతా పెద్ద బీట వేసింది. అబ్బా! అది యెంతలోతు-యెంత వెడల్పు బీటనుకున్నాను. అదింకా అంతకంతకు పెద్ద దవడం మొదలెట్టింది. ఆఖరికి పాతాళం వరకూ అది వ్యాపించింది. అంతే కాదు ఆ గోతిలోనుంచి దడదడమనే చప్పుడూకూడా వినబడింది. అది విని రాము భయపడింది. కాళ్లు వణకసాగాయి. కళ్లు వెళ్లబెట్టి ఆ వింత గోతిలోకి తొంగిచూస్తూ ఎటూ కదలేక నిలబడి కాస్సేపటికి కళ్ళు చెదిరి మైకం కమ్మి రాము పాపం ఆ గోతిలో పడిపోయింది. రాముకేం తోచలేదు. బెంబేలెత్తి కళ్ళు మూసుకుంది. ఆ గొయ్యి కొన్ని యోజనాల పొడవుంది. రాము కళ్ళుతెరచి చూసింది. తనొక అగాధమైన మహాసముద్రంలో పడి వుంది. తననింకా ప్రాణాలతో వుంచినందుకు భగవంతుడికి పదివేల నమస్కా

రాలు చేసింది. అంత ప్రమాద సమయములో ఆమెకి అంత వరకూపున్న దిగులంతా పటాపంచలై పోయింది. ఎంత కష్టాన్నయినా ధైర్యంగా యెదుర్కోవాలని ధృఢనిశ్చయం చేసుకుంది. ఆమె అన్నివిద్యల్లోనూ కిల్లాడీయేగా మరి ! ఈతలోకూడా దిట్ట-అందుకని ఆమె ధైర్యంగా ఈతాడుతూ సముద్రం మధ్య కెళ్లిపోయింది. ఎన్నెన్నో పెద్ద పెద్ద చేప లామెని మింగేయాలని చూశాయి. కాని లాభం లేక పోయింది. అవన్నీ ఆమె కత్తికి బలియైపోయాయి.

అంతా పొంతూలేని ఆ సముద్రంలో రాము కిక్ దారీ-తెన్నూ యేమీ కనిపించడం లేదు. అయినా ఆ నీటి మొక్కలమధ్య - చేపలమధ్య ఈడుకుంటూ ఎక్కడికో వెళ్లి పోతూనేవుంది. అంతలో ఎక్కణ్ణుంచి వచ్చిందో మరి, పెద్దచేప ఒకటి రంయిమనివచ్చి ఆమెని మిగతా చేపల మోస్తరుగా మింగివేయడం మాని, ఆమె మెడని ముద్దుగా నిమరడం మొదలుపెట్టింది. అది మామూలు చేపల వంటిది కాదు. తళతళ మెరిసే పంచరంగుల చేప ! రాముకి కితకితలు పెట్టినట్టయింది. ఆ చేప యెంతో ఆప్యాయంగా తనచుట్టూ తిరగడం-తనని ముద్దులాడడం చూసి రాముకెంతో విడ్డూర మనిపించింది. చేతిలోనున్న కత్తిని నడుముకి గుచ్చుకుని ఆమె యీడుకుంటూ ఆ వింత చేపను నింపాదిగా పట్టుకుంది. దాంతో ఆ చేప గాబరా యింకేమని చెప్పాలి. గిల గిలమని గింజుకుంటూ అది మనుషుల భాషలో అన్నది గదా,- “అమ్మాయీ ! అందాల అవ్వాయీ ! నీకు పుణ్యమంటుంది నా పీక పిసికేయకు, నేను చేపనుకాను. నీలాంటి మనిషి నే ! ఈ సముద్రంలో వుండే జలరాక్షసు డొక డిలా మార్చి

వేశాడు. ఆ కథంతా తర్వాత చెప్తాగానీ నువ్వొక వ్రాసకారం మట్టుకి చేసిపెట్టాలి. మరి కొంచెం సేపట్లో ఆ రాక్షసుడు వస్తాడు. అతనిచుట్టూ ఎందరెందరో జలకన్యలుంటారు. వారిలో నువ్వుకూడా ఒకతెవై పోవాలి. ఆ రాక్షసుడి అభిమానం సంపాదించుకోవాలి. వాడి దగ్గర అద్భుతమైన మంత్రదండ మొకటి వుంది. అది కాస్తా మంచి మాటల్తో సంగ్రహించ గలిగావంటే వాణ్ణి నామరూపాలు లేకుండా హతమార్చే పూచీ నాది.”

ఇది విచేసరికి కిల్లాడి రాము భయపడిపోయిందను కన్నారేమో! అబ్బే-సరే నని ఆ చేప రాక్షసుమారుడికి ధీమాగా మాట యిచ్చింది. అంతలో గాంధ్రు గాంధ్రు మనుకుంటూ జలరాక్షసుడు విరుచుకు పడ్డాడు. రాము వాడి కళ్ళ నుంచి తప్పించుకుని నింపాదిగా అతని వెంటవస్తున్న జలకన్యల్లో కలిసిపోయింది. కలిసిపోవడమేమిటి? తన తళుకు బెళుకులతో ఆ రాక్షసుణ్ణి తన్మయుణ్ణి చేసుకోగలిగింది. మాటల చమత్కారంతో వాణ్ణి తనవశం చేసుకుంది. ఒకనాడు అర్ధరాత్రి వేళ ఆ రాక్షసుడు బాగాత్రాగి కై పెక్కి ఆ మత్తులో గురు పెట్టి నిద్రపోతున్న అదను చూచుకుని వాడి బొడ్డోనున్న మంత్రదండాన్ని నింపాదిగా లాక్కుని పారిపోయింది. ఆ దండాన్ని తిన్నగా చేప రాక్షసుమారుడి దగ్గరకు తీసుకెళ్ళి అతనికి దాన్ని తగిలించింది. ఆఫలంగా ఆచేప ఒక మంచి అందాల రాక్షసుమారుడిగా మారిపోయింది. అది చూడగానే రాము నిర్ఘాంతపోయింది. అలాంటి నవయవ్వన సుందరాకారుణ్ణి చూసి ఆమె కళ్లు మిరుమిట్లు గొల్పాయి. ఆమె ఆనందాని కంతులేకపోయింది.

కాని ఆ యానందం ఎంతో సేపు తేదు. జల రాక్షసుడు జరజరా పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి గభాలూ రామునీ, రాజకుమారుణ్ణి మింగివేసాడు. పాపం యెన్నో ఆశలు పెట్టుకున్న చేప రాకుమారుడూ, రామూ రాక్షసుడి పొట్టలో పడి గిలగిలకొట్టుకోసాగారు. ఎప్పటికీ యాపద వచ్చిపడుతుందో ఎవరికి తెలుస్తుంది మరి!—

అయితే అలాంటి ఆపద సమయంలో రాజకుమారుడి కొక చిన్న ప్రసాదంతోచింది. తన కత్తితీసి ధైర్యంగా లోపలే నిలబడి ఆ రాక్షసుడి పొట్టను చీల్చి చెండాడాడు. ఆ కత్తిపోట్లకు తాళలేక తాటిచెట్టంతటి రాక్షసుడు టపీమని చచ్చి కూలిపోయాడు. వాడితోబాటు వాడి మంత్రదండం కూడా రెండు ముక్కలుగా విరిగిపోయింది, ‘అమ్మయ్యా! అనుకుని రాజకుమారుడూ, రామూ వాడి కడుపులోనుంచి బయటికి కొచ్చారు. రాముచేసిన సాహసాన్ని చూచి ఆరాజకుమారుడెంతో విస్తుపోయాడు. ‘శబాష్’ అంటూ మెచ్చుకున్నాడు. ఆమె భుజంపైని చెయ్యివేసి, “అమ్మాయి! నువ్వెవరితో వెలియడంగాని నాకు చేసిన యీ ప్రసక్తారం మాత్రం యెన్నటికీ మరువలేను. ఆడపిల్లనై నా అమ్మోషుమైన పరాక్రమాన్ని ప్రదర్శించావు. నేను పాతాళ లోకపు యువరాజును. ఒకనాడు వేటకని వచ్చి యీ మాఘ రాక్షసుడికి బందీఅయిపోయాను. సమయానికి వచ్చి సాయంచేశావు నీ ఋణం యెన్నటికీ తీర్చుకోలేను. ఈ సముద్రం అడుగున వుంది మాగాజ్యం. నువ్వునాతో వచ్చావంటే మాలమ్మా నాన్నలకు నిన్ను చూపిస్తాను నిన్ను చూసి వాళ్ళెంతో

మురిసిపోతారు. నువ్వెలాగై నా నాతో రావాలి' అంటూ బ్రతిమాలుకున్నాడు.

ఇంకేం జేస్తుంది కిల్లాడి రాము!. ఎలాగై నా ఆ మహా సముద్రంలో నుంచి బయటపడి ఒడ్డు జేరుకోవాలనే ఆమె ఆరాటం. అందుకని సరే వస్తానని చెప్పింది. ఇది విన్న ఆ రాజకుమారుడి ఆనందం ఇంతా అంతా కాదు. వెంటనే రెండు చిటికెలు వేశాడు. ఆ చిటికెలు పూర్తికాకుండానే ఒక అపూర్వమైన పెద్ద రథం అక్కడ నమూనయింది. పాతాళ రాజ్యపు యువరాజు రాముని ఆ రథంమీద కూచో బెట్టాడు, తను రథం తోలడం మొదలెట్టాడు. మరి అదేం విద్వంసమైన రథమోగాని ఆ మహాసముద్రంలో గాలి కన్న జోరుగా పరుగెత్తడం మొదలెట్టింది. ఆ విసుగుకి రాము ఆగలేక భయపడి కళ్లు మూసుకుంది. మళ్ళీ కళ్ళు తెరిచి చూసేసరికి ఇంకేముంది? అక్కడ సముద్రమూలేరు, నీళ్లులేవు మంచి మైదానాల మధ్యని రథం జోరుగా వెల్లిపోతూవుంది. రాము రాజకుమారుడి నైపు అప్పుడు తేరేపాత చూడగలిగింది. గొప్ప గొప్ప విలువైన జలతారు చుస్తులు-తల మీద వజ్రాలతో ధగధగ మెరుస్తున్న కిరీటం-ఎంత అందంగా వున్నాడనుకున్నారు!. అతనుకూడ చిరు నవ్వునవ్వుతూ వెనక్కి తిరిగి ఆమెనైపు ఒకసారి చూశాడు. అతని కామె అపర రంభ లాగ కనిపించింది. -“అంకాల రమణీ! ఏనాడ్యందుంచి వచ్చిన రాజకుమారివి నువ్వు?” అంటూ అడిగాడు తన ఆరాటం ఆపుకోలేక;-

“నేను రాజకుమారిని కాను. ఒక రాజుగారి దగ్గర పనిచేసే తోటమాలి కూతుర్ని” అని చెప్పింది రాము.

అయినా రాజకుమారుడిమాట ఒకంతట నమ్మలేదు. అప్పుడు కిల్లాడిరాము తన సాహసగాథ సంతటిని తొలినుంచి చివరిదాకా వల్లించి చెప్పింది.

అదివిని రాజకుమారుడు చాలా విచారించాడు.

అయ్యో పాపం!- ఆ మూడు వస్తువులకోసం మీ అన్నలిద్దరూ రాళ్ళుగా మారిపోయారన్నమాట. అయినా ఘర్వాలేదు. “కష్టేశలే.” అని పూరికే చెప్పలేదుగా మన పెద్దలు. నువ్వు పడ్డ అవస్థలకు తగిన ఫలితం త్వరలోనే లభిస్తుంది లే! అందుకు నీతో బాసటగా నేనూ వుంటాను. సరేనా!” అంటూ హామీ ఇచ్చాడు రాజకుమారుడు.

ఈ మాటలకు రాము యెంతో సంతోషించింది. “అయితే! యంతకూ మీ సంగతి చెప్పారు కాదు” అంటూ చిన్న చలోక్తి విసిరింది అతని వైపు క్రీగంట చూస్తూ.

“సేనా!-చెప్పానుగా పాతాళ రాజ్యానికి యువరాజు నని;-నా సేను శేషు. నామహాలంతా మణులమయం. చుట్టూ బంగారుగోడలు. దాంట్లో సూర్యరశ్మి వుండదు గనక వజ్రాల దీపాలెప్పుడూ వెలుగుతూ వుంటాయి. నవరత్నాల ఖజానా నా దగ్గరే వుంది. నీకేంకావాలన్నా తెచ్చియిస్తాను” అన్నాడు రాజకుమారుడు.

రథం చాలా జోరుగా వెళ్తు క్రొత్తదోవ పట్టింది. అంతకంతకు చీకటి పడనాగింది. త్రోవకు రెండు ప్రక్కలా మట్టి మెట్టలూ, గుట్టలూ యెన్నో వున్నాయి. వాటి మధ్యను దడదడమని రథం నడస్తూ వుంటే, ఆ ధ్వని మారు

మోగుతూ ఎడతెరిపి లేకుండా వరుములు పడున్నాయా అన్నట్లుంది. అలా ఆ రాత్రంతా రథం నడుస్తూనే వుంది.

తెలతెల వారింది. మారాన ఒక పెద్ద సింహద్వారం కనిపించింది. శేషు దాన్ని ఆమెకి చూపిస్తూ “అందాల రామూ! మన రాజ్యానికి వచ్చేశాం అల్లదుగో! ఆ సింహద్వారం కనిపిస్తుందే!—అదే మన కోటగుమ్మం!!” అన్నాడు.

మరి కొంతసేపటికి రథం ఆ కోట గుమ్మం దగ్గరకెళ్ళి ఆగిపోయింది. సింహద్వారానికి ప్రక్కనే పెద్ద విడ్డూరమైన కుక్క వుంది. దానికి మూడుతలలు! దుక్కగా, మోటుగా భయంకరంగా, క్రూరంగావుంది. ప్రతి శిరస్సూ తత్తిమ్మారెండు తలల కన్న యెంకో భీకరంగావుంది. రాజకుమారుడు శేషు దాని మూడుతలలపై ఒకసారి ప్రేమతో నిమిరాడు. అతణ్ణి చూసి అది కులానాగా తోక ఆడించింది కాని దాన్ని చూడగానే రాముకి భయం పుట్టింది. శేషు అప్పుడామెకి ధైర్యం చెప్తూ! “మరేం ఫర్వాలేదు. రామూ, ఈ కుక్క ఎవ్వరికీ ఏహానీ చెయ్యదు. మా అనుమతి లేకుండా యీ రాజ్యంలో అడుగు పెట్టేవారినీ, మా యిష్టం లేకుండా యిక్కణ్ణుంచి పారిపోయే వారినీ మాత్రం యిది అడ్డుతుంది కాని ఇంకొకరి జోలికిపోదు ” అన్నాడు.

రథం మళ్ళీ బయలుదేరి తిన్నగా రాజమహాలు లోపలికెళ్ళి పోయింది.

అంతఃపురంలో యువరాజు శేషు ఆమెని వెంట బెట్టి కొని తిన్నగా తన తల్లిదండ్రులవద్దకు తీసుకెళ్ళాడు ఆమె.

చరిత్ర యానత్తు వారికి వినరించి, తన ఆపద నుంచి రక్షించిన వైనమంతా చెప్పాడు. అది విని అతని తల్లిదండ్రుల మెనెంతో మెచ్చుకుని ఆప్యాయంగా కౌగిలించుకున్నారు.

అప్పట్నుంచీ రాము అక్కడే, ఆ రాజమహల్లో విచారంగా వుంటూవుంది. ఆమెకి ఆనందం కలిగించాలని యువరాజు శేషు ఒకనాడామెను సముద్ర తీరానికి తీసుకెళ్ళాడు. సముద్రం చూడగానే రాము ఉప్పొంగిపోయింది. అంతలో ఒక అందమైన సీతాకోకచిలుక ఎక్కణ్ణుంచి వచ్చిందో వచ్చింది. అది కావాలన్నది రాము. యువరాజు శేషు దాన్ని పట్టుకోవాలని వెళ్ళాడు. రాము వెనక్కి తిరిగి చూసింది. ఇంకేముంది?—పెద్ద ఆబోతు ఒకటి తన మీదని విరుచుకుని పడింది

ఆ యెద్దు పాలమీగడలాగ తెల్లగా వుంది. ఇంతకూ అకస్మాత్తుగా అదెక్కణ్ణుంచి వచ్చిందో! తనూ యువరాజు శేషూ అంతవరకూ ఆ చుట్టుపట్ల సముద్రతీరాన్నే తిరుగుతూ పికారు చేస్తున్నారే! ఎక్కడో ఒక్క పశువుకూడా అంతకు ముందు కనిపించలేదే! అయినా ఇవన్నీ ఆలోచించేందుకు టయిమెక్కడిది? - చేతిలోవున్న గులాబీ పువ్వుల్ని కస్తూరి పువ్వుల్ని అక్కడ విసిరి పారవేసి గబుక్కున రెండు మూడడుగులు వెనక్కి వేసింది. “శేషూ—రాజకుమార్ శేషూ—ఎక్కడున్నావు. వేగంగారా! ఈయెద్దుని తరిమేయి” అంటూ భయంతో బిగ్గరగా కేకలు వేసింది.

యువరాజు శేషు అక్కడెక్కడ వున్నాడు! అసలామె మిలుపు అతనికి వినిపిస్తే గదా! అంతేగాకుండా రాము బెదరి

పోతూ గొంతెత్తి గట్టిగా పిలవలేక పోయింది. అందుకని ఆమె వెలవెలబోతూ అక్కడే నిలబడి వుండి పోయింది.

అయితే యింకో గమ్మత్తు-అంత పెద్దపెద్ద కొమ్ముల యెద్దును చూడడం అదే తొలిసారి కావడం మూలాన రాము అంతగా అదరి బెదరి పోయింది కాని ఆ యెద్దు నిజానికంత భయంకరంగా లేదు. ఎంతో ముద్దుగా-ఎంతో సాగసుగా వుంది. ముఖంలో ఆప్యాయత కూడా వుట్టి పడుతూవుంది. నోట్లొనుంచి మంచినుంచి వాసనలు వస్తున్నాయి. ఆ తిళుకు బెళుకు కన్నులూ-దంతాల్లాంటి కొమ్ములూ దాని అందమూ, అదీచూస్తే ఎచక్కావుదనుకున్నాను! అటూ యిటూ పరుగెత్తుకుంటూ అది కులానాగా కుప్పిగంతులు వేయసాగింది. ఆ యెద్దుచేసే చిలిపిచేష్టలన్నీ చూస్తూవుంటే కిల్లాడిరాము భయం యెక్కడిదక్కడే పటాపంచలై పోయింది. గొర్రెపిల్ల కన్న ఏమీ చేయని దానిలాగ కనిపించింది.

రాము యెంతో ఆప్యాయంగా ముందుకెళ్లి ఆ యెద్దు ముఖంపైని తన లేతచేతిని నిమిరింది. తన మెడలోవున్న పువ్వుల దండల్ని దానిమెడలో వేసింది. ఆ పిల్ల అలా ముద్దు ముద్దుగా దగ్గరకు రావడం తనతో నేస్తం కలపడంచూసి ఆ యెద్దుకి హద్దుమీరిన ఆనందం కలిగింది. ఆ హుషారులో అది అక్కణ్ణుంచి యిక్కడకు - యిక్కణ్ణుంచి అక్కడకు పరుగులు తీయడం ప్రారంభించింది. అది అలా గెంతుతూ పరుగెత్తుతూ వుంటే పక్షు లొక చెట్టుపైనుంచి యింకొక చెట్టుపైకి యెగుర్తున్నట్టుంది. అది గాలిలో యెగుర్తున్నదా అన్నట్లు కనిపిస్తున్నది; దాంట్లో మరి యే ఆకర్షణశక్తి వుందోగాని, రాము దాని చిలిపి చేష్టలకు యిట్టేలొంగి,

దానికి మంచి నేస్తమైపోయింది. రాము దగ్గర అంత పెద్ద యెద్దు చిన్న కుక్క పిల్లలాగ వంగి వంగి యెంతో అణకువగా వుంటున్నది. కొంతసేపటికది రాముని తన వీపుపై కెక్కి సరదాగా సవారి చేయమని పైగలు చేసింది. ఆ పైగలు వెంటనే అర్థంచేసుకుంది రాము. ముందు దానిపై కెక్కి కూర్చోడానికి వెనకాడింది. కాని తర్వాత ఆలోచించింది. అంత మచ్చికగా వుంటున్న ఆ యెద్దు నేస్తం పై నెక్కి అలా షికారుకొట్టి రావడం యేమంత తప్పవని కాదనుకుంది. ఎలాగు రాజకుమారుడు శేషు అక్కడ లేడాయెను!- సీతా కోక చిలుకనుపట్టి తెచ్చేందుకెళ్లి యింకా తిరిగి రాలేదు. ఈలోగా చక్కా షికారుకొట్టి రావచ్చుననుకుంది. ఇలా ఆలోచించుకుని నింపాదిగా ఒక అడుగు ముందుకువేసి చిన్న ఉడతలాగ ఒక్క యెగురు యెగిరి ఆయెద్దుపై కెక్కి క్రింద పడిపోకుండా రెండుచేతులతోనూ దాని నున్నటి కొమ్ముల్ని గట్టిగా పటుకుని కూర్చున్నది.

రాము యిలా యెక్కి కూర్చోగానే ఆయెద్దు గభాలని ఒక్క గంతువేసి గబగబా దవుడ తీసింది అది తిన్నగా యువరాజు శేషు సీతాకోక చిలుకను పట్టుకొన్న వైపుకి పరుగెత్తింది. అతనప్పటికే రాము తెమ్మన్న సీతాకోక చిలుకని పట్టుకున్నాడు. అతన్ని చూడగానే రాము ఆనందంతో కెవ్వన కేక వేసింది. శేషు తలయెత్త చూశాడు. అయ్యయ్యా! రాము ఒక తెల్లని యెద్దుపైని కూర్చోనివుంది. అదిచూసి నవ్వాలో, యేడవాలోకూడా అర్థంకాలేదు. “అయ్యా! రామూ! దిగుదిగు-అదిమంచిదికాదు” అంటూ కేకలు వెయ్యడం మొదలెట్టాడు యువరాజు శేషు.

“మరేం ఫర్వాలేదు. ఇది మా నేస్తమే- దీంతో అలా పికారుకెళ్లి వస్తాను” అంటూ బింకంగా మరి చెప్పింది రాము.

తర్వాత ఉన్నట్టుండి ఆ యెద్దు యేంచేసిందనుకున్నారు! గబుక్కున తన జోరు యెక్కువ చేసింది. గబగబా గంతులు వేసుకుంటూ పోయి ఒక్క యెగురు యెగిరి నురగలుకక్కే ఆ మహాసముద్రంలోకిదిగి పోయింది. రాము పాపం బెంబేలుపడి “అమ్మయ్యా! అని కెవ్వన కేక వేసింది. అల్లంత దూగాన్నుంచి ఈ దృశ్యం చూస్తున్న యువరాజు శేషు నిశ్చేష్టుడై నిలబడిపోయాడు. అంతకన్నా యేం చేయగలడు? చూస్తూ చూస్తుండగానే ఆ మోసకారి యెదు పాపం రాముని అమాంతంగా సముద్రంలోకి తీసుకుపోయింది. అయినా చేయజూరిపోయేక అతను మాత్రం యేం చేయగలడు? అతని కళ్లవెంట వేడి వేడి కన్నీళ్లు జలజలా కారాయి.

ఆ యెద్దు సముద్ర మధ్యని ఈదులాడుతుంది. నీటి పైని దాని ముఖం, పొడుగాటితోక మాత్రం కనిపిస్తున్నాయి. పాపం రాము ఒక చేతిని యువరాజు శేషువైపు చాపి, రెండవచేత్తో యెద్దు కొమ్ముల్ని గట్టిగా పట్టుకుని కూర్చున్నది. కొంత సేపటికి ఉవ్వెత్తున పొంగి పొరలే కెరటాలలో ఆ యెద్దు మునిగిపోయింది. మరి ఆ పాపిష్టియెద్దు యేమయి పోయిందో!— ఆ యందాల కన్య కిల్లాడిరాము యేమయిందో!—

ఇంటి దగ్గర కెళ్తే! తన తల్లి దండ్రులు యేదిరా అమ్మాయి రాము? అని అడిగితే ఏం జవాబు చెప్పడం? —

తన తండ్రి చాలా ఆదర్శాలు కలిగినవాడు. ఆఖరికి తన రాజ్యమంతా పోయినా సంకోషిస్తాడు గాని తన ఇంటి కొచ్చిన అతిథులకి చిన్నమెత్తు హాని కలిగితే ఓర్పుకోలేడు. అంతటి దయామయుడు. అందుకనే శేషు జరిగిన వృత్తాంత మంతా చెప్పేసరికి ఆయనకు కలిగిన దుఃఖం ఇంతా అంతా కాదు. అప్పటికి చీకట్లు కమ్ముకుంటున్నా సరే, అమ్మాయి రాము ఎక్కడుందో వెతకాలంటూ ఆజ్ఞాపించాడు.

“పాపం - చిదిమితే పాలుగారే సుకుమారమైన శరీరం గలిగిన అమ్మాయి మనల్ని నమ్ముకుని ఇక్కడి కొచ్చింది. ఎవేవో సాధించాలని ఎన్నెన్నో కలలు కన్నది. ఆలాంటి చిన్నది ఎక్కడో ఏ ఆపదలోనో చిక్కుకుంటే మనం చూస్తూ వూరుకోకూడదు. ఇమిగో! శేషూ! ఆమెని నా దగ్గరకు తీసుకుని రాకుంటే మాత్రం నాకు మళ్ళీ నీ ముఖం చూపించకు” అంటూ కళ్ళవెంట నిప్పులు కురిపిస్తూ ఆజ్ఞాపించాడు పాతాళరాజు.

పాతాళరాజు మహా కోసిష్టి. ఆయనకి కోసం వచ్చిందంటే యిన్నూ, మిన్నూ కనిపించదు. యువరాజు శేషు ఆ బెదురుతో తిండిఅయినా తినకుండా కోటనుంచి నింపాదిగా జారుకున్నాడు. అయినా యెక్కడికని వెళ్ళి వెతకడం? అందుకే కోటగుమ్మందగ్గర కూర్చుని విచారంగా ఆలోచించ సాగాడు. అంతలో అతని తల్లి మనసు వుండబట్టలేక అక్కడికి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది. అమెకు వున్నవాడు కూడా అతడొక్కడే! — అందుకని అతణ్ణి గుద్దుపెట్టుకుని, “అయ్యో నాయనా! నన్ను వదలిపెట్టి వెళ్ళిపోవాలనుకున్నావా? — ఆ రాము పోయినట్టు నువ్వుకూడా మాయమై

పోడే నా గతియింకేంకాను, అందుకనే నేనూ నీతో బయలుదేరాలని వచ్చాను. నువ్వెక్కడుంటే నేనూ అక్కడే” అని చెప్పింది తల్లి మమత చంపుకోలేక—

యువరాజు శేషు యెంత వాదించినా వినలేదా తల్లి. ఆఖరికి అతని భుజాల నానుకొని అతనివెంట బయలుదేరింది. ముసలితల్లిని వెంటబెట్టుకుని అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయాడు శేషు. అలా వెళ్తు వెళ్తు ఒక సంవత్సరం గడిచింది, రెండేళ్ళు - మూడేళ్ళు - ఐదేళ్ళు గడిచిపోయాయి. పాతాళరాజు ఒంటరిగా తనకోటలో కూర్చుని తన కొడుకూ - రామూ యెప్పుడు వస్తారా అని వెయ్యికళ్ళతో యెదురుచూడసాగాడు

తన ప్రియమైన రాణి అనురాగపు మాటలు - తన కొడుకు ముద్దుమాటలు యెప్పటికీ వినిపిస్తాయా అని పాపం యెదురుచూస్తున్నాడు. కాని అంతకూరాలేదు, ఇంతకూరాలేదు. ఎన్నో యేళ్ళు గడిచిపోయాయి.

అక్కడ యువరాజు శేషూ - అతని తల్లి ఎన్నెన్నో దేశాలను దాటుకుంటూ - యెన్నో కొండలెక్కి — ఎన్నో నదులు దాటి వెళ్ళిపోయారు. వెళ్ళినదగ్గరల్లా అందాలకన్య రాము భోగట్టా అడుగుతూ - ఆమెజాడ యెవరయినా చెప్పతారేమోనని కనుక్కుంటున్నారు. వాయవేగాన పరుగెత్తే తెల్లటి యెద్దుపెనెక్కి రాజకుమారిలాగవుండే చిన్నది ఎవరికయినా కనిపించిందా అంటూ అడిగేవారు. కాని ఎవ్వరూ చెప్పలేకపోయారు. ఎక్కడకెళ్ళి అడిగినా ఇదే మాట. ఆఖరికి యువరాజు శేషూ, అతని తల్లి ఊళ్ళనక -

నగరాలనక-కొండలనక-అడవులనక కాళ్ళరిగేటట్టుఎన్నాళ్ళు
 ఏకబిగిని వెతుకుతూ వెళ్లారో చెప్పడం కష్టం. తాము కట్టు
 కున్న బట్టలు సహా చినిగి పేలికలైపోయాయి. వంటినిండా
 ధూళి;— కొన్నాళ్ళకు శేష ముసలితల్లి తన కిరీటాన్నీ -
 ఆభరణాలన్నీ అన్నీ తీసివేసింది. ఇద్దరూ రాజదుస్తులు వదిలి
 పెట్టి, మామూలుదుస్తులు వేసుకున్నారు. ఆ దుస్తుల్లో
 వారు పిచ్చెక్కిన బిచ్చగాళ్ళలాగ కనిపిస్తున్నారు. చూసిన
 వాళ్లందరూ వారెవరో యెరుకల నాళ్ళనుకుంటున్నారు.
 చూశారా ! పాపం యువరాజు శేషుకూ ! అతనివల్ల తల్లికి
 ఎన్నికష్టాలొచ్చి పడ్డాయో ! అయినా ఎంతతిరిగినా రాము
 జూడ కనిపించలేదు. వారికికూడా విసుగుపుట్టింది. అప్పుడు
 శేషు తల్లిని దగ్గరకుతీసుకొని, — “అమ్మా ! ఎన్నాళ్ళని
 ఇలా తిరగడం?— మనం నిజంగా కలగంటున్నట్టున్నాం.
 ఆ రామునీ, తెల్లయెద్దు యెత్తుకుపోయి ఎన్నో సంవత్సరా
 లయింది. ఆ యెద్దు ఈపాటికి ఏంచేసిందో, ఏమో!— ఎవ
 ర్నడిగినా మాకు తెలియదంటే మాకు తెలియదంటున్నారు
 ఆమె ఇప్పుడు బ్రతికివుందో, లేదో కూడా అనుమానమే;—
 అలాంటి ఆమెను వెతుకుతూ మన ప్రాణాలిన్ని కష్టాలపాలు
 చేసుకోవడం నా కిష్టంలేదు. నాన్నగారు ఆమెను తీసుకు
 రాకుండా కోటగుమ్మం తొక్కవద్దన్నారు. అంతేగదా !
 ఇక్కడే చిన్న గుడిసె కట్టుకుని హాయిగా వుండిపోదాం ”
 అన్నాడు.

అందు కతని తల్లికి ఇష్టం లేదు. అయినా కొంత
 కాలం వరకూ అక్కడే వుండి కొడుకుతో సేద దీర్చుకుని
 మళ్ళీ బయలుదేర వచ్చుగదా అని ఒప్పుకుంది. వెంటనే

శేషు ఆ యడవిలో రమ్యమైనచోట చక్కటి పళ్ళెశాలను నిర్మించాడు. అదిచూసి ఆ చుట్టుపట్ల కూలినాలి చేసుకునే మనుషులందరూ చిన్నచిన్న ఇళ్ళు కట్టుకున్నారు. అలా అదీ కొన్నాళ్ళ కొక పెద్ద వూరుగా మారిపోయింది. ఆ ఇళ్ల నడుమ పెద్ద చలువరాతి మేడ కట్టుకుని తల్లితో వుండు న్నాడు యువరాజు శేషు. వారి రాజరీవి అంతా చూసి అక్కడి ప్రజలంతా అతణ్ణి తమ వూరికి రాజుగా చేసు కున్నారు. రాజుగా మారినా శేషుమాత్రం కనిపించని రాము సంగతి మరచిపోలేదు. తన వూళ్ళో దండోరా వేయిం చాడు. పాల్లటి యెద్దుపైనున్న అమ్మాయి ఎవరైనా కని పిస్తే తనవద్దకు తీసుకురావాలని చాటింపు. వారికి వెయ్యి మోహిరీలు బహుమానం ఇస్తాననీ చాటింపించాడు. అంతే కాదు. కొందరు భటుల్ని తోడిచ్చి ఒక దూతను రాము సంగతి కనుక్కోమని దేశ దేశాలకూ పంపించాడు. కాని ప్రయోజనం లేకపోయింది. పగలు రాజరికం చేస్తూ రాత్రి వేళల్లో మామూలు దుస్తులు ధరించి కొన్ని కోసుల దూరం వరకూ వెళ్లి వెతికి వచ్చేవాడు. ఆఖరికి రాము కనిపించక పోయినా, ఆమె యెక్కిన యెద్దు కాలి మచ్చలయినా కని పించకుండా పోతాయా అని అతని ఆశ ! కాని ఆ యాశ అడియాసగానే వుండిపోయింది.

ఒకనాడు శేషు ముసలి శల్లి అతణ్ణి పిలిచి, “నాయనా ! అమ్మాయి రాముకోసం దూరం నచ్చాం. కాని ఇక్కడ రాజభోగాలచుభవించేందుకు కాదు. అందుకని మనం మళ్ళీ ఆమెని వెతుక్కుంటూ బయలుదేరుదాం పద” అంటూ మళ్ళీ ప్రయాణానికి పురమాయించింది.

సరేనని ఇద్దరూ అక్కణ్ణుంచి బయలుదేరారు. ఆ ముసలావిడ అలా చెమట్లు కారుస్తూ నడుస్తూవుంటే చూసేవారంతా కంట తడిబెట్ట సాగారు. అయినా అంత ముసలి అమ్మ యెంతకాలమని అలా నడవగలదు. ఒకచోట ఆ మెకి శోషవచ్చి పడిపోయింది. అది ఆయాసం క్రింద మారి పోయింది. శేషు ఆమె అవస్థ చూసి గాబరాపడి కళ్ళవెంట నీరు కార్చసాగాడు.

అప్పుడా ముసలి తల్లి అతణ్ణి ఓ దారుస్తూ, “నాయనా ! మరేం దిగులు పడకు. ఇక నాకు చావు సమీపించింది. మీ నాన్న గారిష్టు డిక్కడుంటే ఎంతో బాగుండేది. కాని అంత అదృష్టానికి నేను నోచుకోలేదు తండ్రీ! అయినా ఇక్కడే గొతిని త్రవ్వి అందులో నన్ను పడుకోబెట్టు - ఇది దీర్ఘ నిద్ర - మన ఋణానుబంధం ఇంతే! భగవంతుడే నిన్ను కాపాడ్తాడు ” అంటూ ప్రాణాలు విడిచింది.

పాపం యువరాజు శేషు చంటి పిల్లవాడిలాగ అమ్మ శనంపై బడి కేకుకేరున యేడ్చాడు. అక్కడే ఆమెను పాతికెట్టి ఆ మెకి పుత్రగక్రియలన్నీ జరిపించాడు - ఇప్పుడు శేషు ఏకాకి అయిపోయాడు.

అయినా కొన్నాళ్ళకు ధైర్యం చిక్క బట్టుకుని ఒంటిగా అక్కణ్ణుంచి బయలుదేరాడు శ్రోవలో కనిపించిన వారినందరినీ రాము సంగతి అడుగుతూనే వున్నాడు. అందుకు ప్రతివారూ ఏదో సమాధానం చెప్పిపోతున్నారు. ఒకచోట మాత్రం పడవ పై కెక్కి కూర్చుని యేదో ఏటిని దాటుతూ వుండగా ఆ పడవ కలాసీ అన్నాడు గదా, —

“అయ్యా ! చాలా సంవత్సరాల క్రిందట ఏదో దేశంలో ఒక తెల్లటి యెద్దు సముద్రంలో యీదుకుంటూ యెవరో అమ్మాయి నెత్తుకుని వచ్చిందనీ, ఆమె మెళ్ళో వున్న పువ్వులు సముద్రపు టుప్పుగాలికి వాడి పోయా యని మావాళ్ళనుకుంటూ వుండడం మాత్రం వినాను. అంతే గాని నేను చూడలేదు బాబయ్యా! మరి అది నిజమో అబద్ధమో తెలియదండి” అని చెప్పాడు.

అది వినగానే యువరాజు శేషుకి ప్రాణం లేచి వచ్చి నట్టయింది.

అయినా అతని ఆనందం మరు నిమిషములోనే మటు మాయమైంది. ఎక్కడో విన్నమాటలు యెంతకని నమ్మకం? ఏదో కలగన్నట్టేవుంది అతనికి;- రాముని తలంచుకుని రెండు కన్నీటిబాట్లు కూర్చాడు. అంతకన్న ఆ సమయంలో అతను మాత్రం ఏం చెయ్యగలడు పాపం !.

కానైతే తన అమ్మ చనిపోతూ - చనిపోతూ ఒక చిన్న భోగట్టామాత్రం చెప్పింది. ప్రపంచమధ్యలో పెద్ద మత్స్యగుండం ఒకటి వున్నదని, దాంట్లోవుండే రంగు రంగుల చేపలన్నిటికీ మత్స్యరాణి గొప్పదనీ, ఆమె తన తండ్రి పాతాళరాజు చెల్లెలేననీ, ఆమె దగ్గరకెళ్ళి రాము ఎక్కడున్నదో కనుక్కుంటే చెప్తుందనీ చూచాయగా అన్నది.

సరే ఏమైతే అదే అయిందని గుండెదైర్యంతో అక్కడనుంచి బయలుదేరాడు యువరాజు శేషు. తల్లిని మోసుకుంటూ నడచినెళ్ళినప్పటి కష్టంకన్న యిప్పుడే లోటు మరొకవైపు రాము కనిపించలేదని దుఃఖం- అతని మనస్సు

ఎంతో క్రంగిపోయింది. అయినా మొండిధైర్యంతో అలా రాత్రనక- పగలనక నడుస్తూనే వున్నాడు.

అలా వెళ్ళగా వెళ్ళగా కొన్నాళ్లకు యువరాజు శేషు ఒక కొండదిగువకొచ్చాడు. అక్కడిపజలు ఆకొండను బ్రహ్మమానస పర్వతమని పిలుస్తారట!- దానిపైనే వున్నదట మత్స్యగుండం. శేషుకి కావలసిందికూడా అదేగా!

ఆ బ్రహ్మమానస పర్వతంపైనే ఒక పెద్ద గుహ కనిపించింది. శేషు ఎలాగోకష్టపడి ఆపర్వతాన్నెక్కి చూసాడు ఆ గుహపైన చిన్నకుటీరం ఒకటి కనిపించింది. ఆ కుటీరం చుట్టూ పెద్ద మడుగు, ఆ మడుగులోనే మత్స్యగుండం; గుండంనిండా స్వచ్ఛమైన నీరుంది. ఆ నీట్లో రంగు రంగుల చేపలన్నీ తళతళ మెరుస్తూ ఆడుతున్నాయి. వాటినిచూడగానే యువరాజు శేషుపడ్డకష్టమంతా పటాపంచలైపోయింది. ఏనా వాటిల్లో అసలు మత్స్యరాణి యెవరో అతనికి పాలుపోలేదు. అందుకని తన కమ్మని కంఠం విప్పి నింపాదిగా ఇలా పాడాడు :

“అత్తవే - మేనత్తవే
ఓ మత్స్యరాణీ పలుకవే
పిన్నవాణ్ణి - బంధువుణ్ణి
నిన్ను చూడగ వస్తినే!”

ఇలా పాడేసరి కా గుండం మధ్యనుంచి మత్స్యరాణి బయటి కొచ్చింది. “ఎవరు నాయనా! నువ్వు?” యింత మూరం వచ్చావు? అంటూ పరామర్శ చేసింది.

ఈ మాట వినగానే యువరాజు శేషుకి ప్రాణం లేచి వచ్చినట్టయింది. “అత్తయ్యా! మీ వాణ్ణే నేను. మా నాన్న గారు పాతాళ రాజ్యానికి మహారాజు!” అన్నాడు.

అది విని మత్స్యరాణి యెంతో సంతోషించింది. ఆ యువకుడు స్వయం తన మేనల్లుడే నని తెలుసుకుని పట్టరాని ఆనందం పొందింది. వెంటనే ఆమె తగిన మర్యాదలన్నీ జరిపించి తన అంతఃపురం చూసేందుకు రమ్మని అతణ్ణి ఆహ్వానించింది. కాని యువరాజు శేషు ఆ అంతఃపుర వింతలన్నీ చూస్తూ కాలం గడపడాని కక్కడికి రాలేదుగా! అందుకని అతను గట్టుపైనుంచి దిగకుండా అక్కడే కూర్చుని, “అత్తయ్యా! తర్వాత వస్తాలే గానీ నాకొక చిన్న వ్రసకారం చేసిపెట్టాలి నాకెంతో ప్రియమైన నేస్తం మా నాన్నగారి కెంతో విలువైన అతిథి అయిన ఒక అందాల అమ్మాయినేదో మాయ యెద్దు యెత్తుకుని పోయింది. అది యెటు వెళ్ళిందో నీకు తెలిస్తే కాస్త చెప్పుదూ!” అంటూ ఆప్యాయంగా అడిగాడు.

అప్పుడు మత్స్యకన్య అతని వైపు జాలిగా చూస్తూ అన్నది గదా, “నాయనా! ఎంతో కష్టపడి యింత దూరం వచ్చావు. అయిన వాడివి, ఆమాత్రం చెప్పలేక పోతానా? ఆ అమ్మాయిని వీపుపై కూర్చోబెట్టుకుని ఒక నా డిలాగే వెళ్ళిపోతూ వుండడంనేను చూశాను. అదుగో! చూశావా! అల్లంత దూరంలో ఒక చలువరాతి గుడిసె వుండేదాంట్లోకి వెళ్ళావంటే చిన్న గుహ రంధ్రం కనిపిస్తుంది. ఆ రంధ్రంలో నుంచే ఆ యెద్దు పోయివుంటుంది. గుహలో నుంచి రకరకాల భయంకరమైన శబ్దాలు వస్తాయి. నువ్వేమీ

భయపడవద్దు సుమీ! ఏదయినా అనుమానం వస్తే వెంటనే నన్ను తలంచుకో నాయనా !”—

ఇలా ధైర్యం చెప్పేసరికి యువరాజు శేషు ప్రాణం లేచి వచ్చినట్టయింది. అతను మత్స్యరాణి వద్ద సెలవుపుచ్చుకుని జై పరమేశ్వరా అని బయల్దేరాడు. చలువరాతి కుటీరములో కెళ్లి నాలుగువైపులా చూశాడు. ఒకమూలను మాత్రం పెద్ద గుహారంధ్రం కనిపించింది. దాని చుట్టూ ఆకులూ-తీగెలూ దట్టంగా అల్లుకున్నాయి. వాటిని పూడలాగి దారిచేసుకుని యువరాజు శేషు ఆ గుహారంధ్రంవైపు చూశాడు. ఆ ఫళంగా దాంట్లో నుంచి చల్లనిగాలి దభీమని పైకి విసిరింది. దాంతో శేషు వశ్యంతో చల్లబడిపోయింది. అయినా భయపడకుండా అతను ఆ గుహలోకి దిగి నింపాదిగా బయలుదేరాడు.

ఆ గుహ అంతా నిశ్శబ్దం ఆవరించుకుని వుంది. అలా వుండి కొంతసేపటికల్లా హోరుమని ధ్వని పుట్టింది. ఆ గుహలో నుంచి వెలుపడే ధ్వని ఒక్కొక్కప్పుడు స్పష్టమైన మాటల్లాగ కూడా వినిపిస్తూ వుంటాయి. శేషుకూడా జాగ్రత్తగా వినగా వినగా ఆ హోరుమనే ధ్వనిలో యేవో మాటలు పుట్టాయి. ఆ మాటలే అతనికి మళ్ళీ మళ్ళీ వినిపించాయి. ఎంతదూరం వెళ్లినాఎన్ని సార్లయినా అదేధ్వని!

“చూసింది చాలు—చూసింది చాలు” ఇవేమాటలు—

అప్పుడు యువరాజు శేషు కేమీ పాలుపోలేదు. “వెంటనే తన మేనత్త మత్స్యరాణిని మనసులో తలంచుకున్నాడు. ఘరుక్షణంలోనే ఆ గుహలో నుంచి మళ్ళీ యేవో మాటలు వినిపించాయి.

“ఆవు వెంట వెళ్ళు ఆవు వెంట వెళ్ళు ఒంటి ఆవు
ఆగిన చోటనే నీ కాపురం” అంటూ పదే పదే వినిపించ
సాగాయి. అంత కంతకు ఆమాటలు తగ్గి గుసగుస అంత
చిన్నగా వినిపించి మాయమయ్యాయి. యువరాజు శేషు
మళ్ళీ యేవేవో ప్రశ్న లడిగాడు. గాని వాటికి అతీతేదు-అతీ
లేదు. కొంతసేపు అలా నడిచి అతను గుహపైకి చేరు
కున్నాడు. పైకి వస్తే యేమీకనిపించలేదు. నాళ్ళీ అతని
ముఖంలో నిరాశ ఆవరించింది. ఇంకా ఎంత దూరం వెళ్ళ
డమో అని దిగులు పడ్డాడు. అయినా ఏ చెయ్యగలడు
పాపం?-అలా ముందు కెళ్తూ దార్లో కనిపించిన వాంఛవర్షి-
“అయ్యా! రాజకుమార్తెలాగ బట్టలు కట్టుకుని గాలికన్న
వేగంగా పరుగెత్తే తెల్లని యెద్దుపై కూర్చుని గోకున్న
చక్కనిచుక్క లాంటి అమ్మాయి యెక్కడైనా కనిపించినా!”
అంటూ అడుగుతూ వెళుతున్నాడు. కాసి గుహాలో నుంచి
వచ్చిన మాటలు తలంపుకి రాగానే అతను ఏదో అడగ వోయి,
ఏదో మాట్లాడుతూ గొణుక్కుంటున్నాడు. అది చూసి
అక్కడి వారంతా ఇతని కేదో పిచ్చి పట్టించేమో ననుకుని
పోతున్నారు.

ఆ మోస్తరుగా యువరాజు ఎంతదూరం యెన్నాళ్ళు
వెళ్లాడో చెప్పడం కష్టం. ఈ సంగతి అతనికే తెలియదేమో!
ఒకనాడు సాధాత్తుగా అతనికి దార్లో మచ్చ మచ్చల ఆవు
ఒకటి కనిపించినది. అది దారిప్రక్కను పగుండి నెమ్మదిగా
నెమరువేస్తూ వుంది. శేషు దానివద్దరకెళ్ళేటప్పటికి అది
నింపాదిగా లేచి నిలబడి తల కాస్త విదిల్చి ముందుకు వెళ్లి
పోసాగింది. అప్పు డప్పు డది దార్లో ఒక్కొక్క గుప్పెడు

పచ్చిగడ్డిని నోట కొరుకుతో కాస్త ఆగుతూ మరీ వెళ్తూ వుంది. దాని వెంటబడ్డాడు యువరాజు శేషు. అది నింపాదిగా ధీమాగా నడచిపోతూ వుండడం మూలాన అసలు తనకు దారి చూపించవలసిన ఆవు అదోకాదోనని అనుమానం వేసింది. అందుకని యువరాజు శేషు బిగ్గరగా అరుస్తూ, “ఆవు! ఓ మచ్చల ఆవు! నామంచి ఆవు! కాస్త ఆగుదూ! నీకు పుణ్యముంటుంది” అంటూ పిలిచాడు.

ఆ యావు మామూలు ఆవుల లాంటిదో లేకపోతే లేకా యేదైనా వున్నదో కనిపెట్టాలని అతని ఆరాటం! అయినా దాని నడక వ్యవహారం అంతా చూస్తూంటే అది మామూలు ఆవు లాగానే వుంది. అతను నింపాదిగా నడిస్తే అదీ మెల్లగానే నడుస్తూవుంది. అతను జోరుగా నడిస్తే అదీ జోరుగానే నడుస్తూ వుంది. అతను పరుగెత్తి దాన్ని కలుసుకోబోగా ఆవు కూడా కాళ్ళు జాడించి, తోకపైకెత్తి గబ. గబా పరుగెత్తింది.

ఇక దాన్ని కలుసుకోవడం యువరాజు శేషుకి కష్టమనిపించింది. అందుకని మెల్లగా నడవడం మొదలెట్టాడు. దాంతో ఆవు కూడా మెల్లిగానే నడవసాగింది. ఇంతకూ అది వెనక్కి తిరిగి చూడనైనా చూడలేదు. మరి అతను మెల్లగా నడుస్తూన్నట్టు వడిగా వస్తున్నట్టు దానికెలా తెలుస్తుందో! గమ్మత్తుగా వుంది. పచ్చిగా పచ్చగా వున్న చోట అది ఒక కడినెమరు వేసుకుంటూ, దార్లో ఎక్కడైనా సెలయేరుగాని, నదిగాని యేదైనా కనిపిస్తే దాంట్లో నీరు త్రాగుతూ, తలయెత్తి పూసిరి విడిచి మళ్ళీ త్రాగుతూ

ప్రయాణం చేస్తూవుంది. యువరాజు శేషు యెంత వేగంగా వెనక వెళుతున్నాడో, దాన్నిబట్టే అది కూడా నడుస్తూవుంది.

అది కావలసిన ఆవో లేకపోతే మరొకటో, ఏదయినా ఎక్కడో ఒకచోట ఆగవలసిందేగదా! ఆ గుండె నిబ్బరంతోనే శేషు దాని వెనక కొన్ని యోజనాల వరకూ నడచి వెళ్లాడు. ఆఖరి కతని కాళ్ళు గంట్లుపడిపోతున్నాయే కాని అది ఆగడం కనిపించదు. 'ఆవా ఓమచ్చల ఆవా! ఆగవా?' అంటూ అతనెంత గట్టిగా కేకలువేసినా అది ఆగలేదు. ఆఖరి కతనికి యేడుపు కూడా వచ్చింది. అయినా ఎంత దూరమైనా ఎంత కష్టమైనా దానివెంట వెళ్లే తీరాలని నిశ్చయించు కున్నాడు. ఆ యాత్రలో మరే ఆకర్షణ శక్తి వుందో గాని అతణ్ని సూదంటు రాయిలాగ తన వైపుకి లాక్కోవడం మొదలెట్టింది.

అందులో ఒకరహస్యంవుంది ఆయాత్ర ఒక మాయాత్ర దానివెంట నాలుగడుగులు వేసిన వారంతా దాన్ని ఇక విడువలేరు. వారికి తెలియకుండానే వారు దాని మాయలో పడిపోతారు. సూదంటురాయి ఎన్ని సూదుల నయినా యిట్టే తన వెంట లాక్కుంటున్నది. అది వెళ్ళే దారులు కూడా అంత మంచివికావు. ఒకప్పుడు ఏటవాలుగా వుండే గుట్టలు-ఇంకొకప్పుడు బురద గుంటలు-మరొకప్పుడు ముండ్ల పొదలు-ఇలాంటి దారులలో నడవవలసివచ్చింది. శేషు బట్టలు చినిగిపోయాయి. కాళ్ళు తెగిపోయాయి. పళ్ళు గీరుకుపోయినొప్పులతోపచ్చడిపచ్చడిఅయింది. పైగా మరొక పక్క ఆకలితో కడుపు కాలిపోతూవుంది. ఇంత అనర్థగా వున్నా యువరాజు శేషు ఆ యాత్ర వెంట వెళ్ళడం మానుకో

లేదు. అతని దృఢనిశ్చయాన్ని చూసి దార్లొ జనం చాలా మంది తోడయారు అతని కథంతా విన్నారు. అతనిపైని వారికి జాలికలిగింది. అతగాణ్ణి యెప్పుడూ విడువకుండా, అతని కేయాపద కలిగినా ఆదుకోవాలనీ. ఆవు ఎక్కడయితే ఆగు తుందో అక్కడ ఒక పెద్ద పట్టణం కట్టి అతని కివ్వాలని పాగంతా సంకల్పించుకున్నారు. ఆ పట్టణానికి నట్టనడుమ నొక పెద్దకోట కట్టించాలనీ, అందులో అతణ్ణి పెట్టి, రాజును చేసి, ఆ రాజ్యానికి పట్టాభిషేకం చేయాలనికూడా వారు తల పెట్టారు. మంచి మనసుగలిగిన యువరాజు శేషు ఆ ప్రజల అండదండలను చూసి తనకు మంచి రోజులు వస్తున్నాయని తెలుసుకున్నాడు స్వతహాగా రాజకుమారుడు!

అలా వారితో మాటాడుకుంటూ ఆ యావు వెంట నడిచి వెళ్ళడం వల్ల అతని కంత అలసట అనిపించలేదు. కొంతదూరం వెళ్లేసరి కా ఆవు ఒకచోట చక్కా పడుకుంటున్నది. అదిచూడగానే యువరాజు శేషు మనసు కాస్త శుమ్మది పడింది. పక్కనున్న జనమంతా ఆనందంతో చప్పట్లుకొట్టారు. ఆ యావు ఒకసారి అటూ యిటూ కలియ జూసి, నింపాదిగా ముందు కాళ్ళు ముందు వంచి, తర్వాత తొనక కాళ్ళు వంచి అక్కడి పచ్చికపైని వళ్ళు వాల్చింది. యువరాజు శేషూ, తక్కినవారూ దాని చేరువకొచ్చి చూశారు. అడిగూడా అదురు బెదురు లేకుండా హాయిగా శిమగువేస్తూ వారివైపు చూసింది. అప్పుడు యువరాజు శేషు మనసులో “ఓహో! ఇదే కదా నేను కాపురం వుండ వలసిన చోటు” అనుకుని ఆ చుట్టూ చూశాడు. అది ఎంతో వారవంతమయిన ప్రదేశం చుట్టూ పెద్దపెద్ద చెట్లు చల్లని

నీడ నిస్తున్నాయి. కొండలు దట్టంగా అలముకున్నాయి. కొంత దూరాన ఒక యేరుపారుతూ ఎంతలో తళ తళ మెరుస్తూవుంది. శేషు కక్కడ చిన్న ఇల్లు కట్టుకుని వుండాలని బుద్ధిపూట్టింది. అక్కడ అతని కెంతో హాయి అనిపించింది. అందుకని తన నేస్తాలందరినీ పిలిచి తనతో బాటుగానే అక్కడ ఇళ్లు కట్టుకొని వుండమని కోరాడు. ఆలాగే నన్నారు వారంతా;—

బాగా ఆకలి వేస్తుందేమో, వారంతా ఆ చుట్టుపట్ల నున్న కోటలకెళ్లి మంచి మంచి పళ్లు తీసుకొచ్చారు. యువరాజు శేషు వారితోబాటు పళ్ళుతని కాస్త యేటిసేరు కడుపులో పోసుకున్నాడు. మిగతా శేషు వాళ్ళంతో ఇళ్ళకై కలప కట్టుకొచ్చేందు కెళ్ళిపోయారు. బడలిక తీర్చుకుందుకే ఆ ఆవు ప్రక్కను నేలపై కాళ్ళుచాచి పడుకున్నాడు. తన రాజ్యం వదిలింది లగాయతు అంతవరకూ అతను పొందిన ఆయాసం అప్పుడే ముంచుకొచ్చింది. కానైతే అంతలో ఎక్కణ్ణుంచో అతనికి కేకలు, అరుపులు, మొర్రలు వినిపించాయి. ఎవరు చెప్పా అని గబుక్కున లేచి చూశాడు. ఇంకేముంది? తన క్రొత్తనేస్తాలు భయంతో అరుస్తూ అటూ ఇటూ పరుగెత్తుతున్నారు. మధ్యమధ్య రంపంపెట్టి కోస్తున్నట్టు బుస్సు బుస్సు మనే శబ్దంకూడా అతనికి వినిపించింది.

యువరాజు శేషు వెంటనే తన కత్తిని కట్టుకుని ఆ తోటవైపుకి పరుగెత్తాడు. ఆ గందరగోళమంతటికీ కారణం ఒక గొప్ప వాము. దానికి చింతనిప్పుల్లాంటి కళ్ళు పెద్ద పెద్ద దవడలు. ఆ దవడల మధ్య వాడి అయిన కోరలువున్నాయి.

శేషు అక్కడి కెళ్లేలోగా అది తన నేస్తాలు చాలామందిని పొడిచి చంపి గుటక కొక్కడి చొప్పున మింగివేసింది.

ఆ తోటలోవుండే చిన్నమడుగు ఒక భూతానిది. ఆ భూతం భయంకరమైన సర్పంగా మారి ఆ మడుక్కి కాపలా కాస్తూ ఎవ్వరినీ దాంట్లో నీరు త్రాగకుండా చూస్తూ వుంది. చుట్టూపట్ల వుండేవారికి యీసంగతి తెలుసు. అందుకే ఆ యిరుపంచలకు కూడా రారు. ఆ పాముకి నరమాంసందొరక్క ఎన్నోవందల సంవత్సరాల నుంచీ ముఖంవాచింది. అది నిండు భోజనం తిని అప్పటికప్పుడే వంద సంవత్సరాలయి పోయింది. అందుచేత అది ఆకలితో ఆవు-రావుగు మంటూ వ్రేలింది. అంతవరకూ తిన్న మనుషులు దాని కడుపులో ఒక్క ప్రక్కకుకూడా రాలేదు. అందువల్ల యువరాజు శేషు తన కంటబడగానే అదిబుస్సునునిలేచి, పెద్దకొండగుహలాంటినోరు తెరచింది; ఆ నోటిలో ఆఖర్న మింగిన మనిషి తాలూకు కాళ్లు కనిపిస్తూనే వున్నాయి. తన నేస్తాలను పొట్టను బెట్టు కున్నందుకు యువరాజు శేషుకి దానిపైని పట్టరాని కోపం వచ్చింది. అందుకని దాని పెద్దనోటికి జడియలేదు. దాని వందలాది కోరలను చూసి బెదరలేదు. తనకత్తిని పైకి తీసి దాని ముందుకి గభాలన్న వురికాడు. కాని కొండంత పాము దగ్గర నలుసంతమనిషేమాత్రం?—అమాంతం అది తన తోకతో అతణ్ణి క్రిందను పడద్రోసి ఒక్కవూపున మింగి వేసింది. పాపం యువరాజు శేషు ఇంతదూరం వచ్చి ఆ భూతం పాముకి బలియైపడిపోయాడు.

కాని లోగడ ఒకసారి పెద్దచేప తననూ, రామునూ మింగివేసినప్పుడు చేసిన వుపాయం యువరాజు శేషుకిబాగా

జ్ఞాపకంవుంది. అందుకని ఆ పాము కడుపులో చాలాసేపు అటూ ఇటూ గింజకొని నింపాదిగా తన కత్తితీసి దానిపొట్ట జ్రున చీరి గభాల్న బయటికొచ్చాడు. దాంతో కొండంత వున్న ఆపాము రక్తాలు కార్చుకుంటూ చచ్చి పూరు కుంది. అది క్రిందపడి పడడంతో పెద్ద పిడుగుపడ్డంత చప్పుడయింది. ఆ పామును చంపినందుకు శేషుకి సంతోషం కలిగినా, తనతోవచ్చిన మిత్రులంతా దానివాతబడి చచ్చి పోయినందుకెంతో విచారించాడు. అక్కడొక చిన్న గుడిసె కట్టుకుందామనుకున్నా తనకు తోడెవ్వరూ లేరాయేనే !

అంతలో “శేషూ! - దిగులుపడకు-ఆ పాము దంతాలను వూడబెరికి భూమిలోపాతు” అంటూ ఏక్కడనుంచో ఒక ధ్వని వినిపించింది అయితే ఆ గొంతుమాత్రం మత్స్యరాణిదని అతను ఇట్టే కనిపెట్టివేశాడు.

అబ్బా! ఎంతకష్టమైన పని!— చచ్చిపోయిన ఆ పామే పెద్దపర్వతంవంటిది. దాని కోరలు వూడలాగడమంటే మాటలతో పనికాదుమరి!— అయినా యువరాజు శేషు యెంతో తంటాలుపడి ఆ పాము కోరలు లాగాడు. కాని అవి యెంతకూ వూడిరాలేదు. అప్పుడతను దాని తలను పెద్ద రాతితో చితకగొట్టాడు. అలా కొట్టగా కొట్టగా ఆరు రోజులకు రెండుసోలల కోరలుమాత్రం దొరికాయి. అయితే వాటిని భూమిలో పాతడం ఇంకొక మహాకార్యం!— అసలు దాన్ని చంపటమే కష్టం! పైగా శేషు ఆరురోజులపాటు నిద్రాహారాలు లేకుండా దానికోరలు లాగడంతోనే గడిపి బాగా అలసిపోయాడు. మళ్ళీ భూమినితవ్విదాంట్లో ఆ పాము కోరల్ని పాతాలి. అయినా యువరాజు శేషు తనదీక్ష వదల

లేదు. ఎన్నో పాట్లుపడి భూమిని తన కత్తితోనే దున్ని
దాంట్లో పాముకోరల్ని నాటాడు. వెంటనే ఇంకేముంది !
భూమిపైని యేదో తళతళమని ఒకచోట మెరిసింది. అలా
మరొకచోట- ఇంకొకచోట- వందచోట్ల- వెయ్యిచోట్ల- ఆ
భూమి అంతటా ఆ తళతళలే కనిపించసాగాయి. కొంతసేపటి
కల్లా అవి బల్లెలకొనల్లాగా కనిపించి అంతకంతకు భూమిపైకి
లేచాయి. ఆఫళంగా గబుక్కున ఎన్నెన్నో కత్తులు బయటి
కొచ్చాయి. మరి కాస్తేపటికి ధగధగలాడే ఇనుప టోపీలు
వేలకొద్దీ నేలనుపగుల్చుకొని వచ్చాయి. ఆతర్వాత ఆటోపీల
క్రింద మనుష్యుల ముఖాలు కనిపించాయి. కన్నుమూసి తెరిచే
లోపల ఎక్కడ చూసినా లెక్కలేనంతమంది సిపాయిలు
కిక్కిరిసి నిలబడి వుండడం కనిపించింది. గమ్మత్తుగావుంది
కదూ యీ మనుషులపంట !-యువరాజు శేషు ఆలోచించు
కునేందుకు న్యవధిగూడా లేదాయెను ! అంత వేగంగా అంత
మంది సైన్యం భూమిలోనుంచి పుట్టుకుని వచ్చారు. ఆ సిపా
యిల తలలకు యినుపటోపీలు, వంటినిండా కవచాలు, చేతుల్లో
కత్తులూ, కటారులూ, డాళ్ళూ, యెన్నోన్నో వున్నాయి.
భూమిలోనుంచి పుట్టి పుట్టగానే వారు కత్తుల్ని జళిపిస్తూ
యుద్ధానికి తలపడ్డారు.

“భలే! యిది మరీ విడ్డూరంగా వుంది. వాళ్లు పుట్టడం
మెక్కడ ?-అప్పుడే యుద్ధం చేయడమెక్కడ ?-ఎదో కొంప
మునిగిపోయినటు రణగోణ ధ్వని చేయకపోతే యేం
పోయిందో ?-ఇలా ఆ పాము కోరల్లోనుంచి అంతమంది
క్రూరమైన మనుష్యులు బయలుదేరారు. వారితో బాటు
చాలమంది బాకాలూ దేవారూ - భేరీలు కొట్టేవారూ కూడా

భూమిలోనుంచి పైకొచ్చారు. వారు పుట్టగానే బాకా
లూనుతూ - ఊళ్ళుకొద్దూ ఒకటే రణగొణధ్వని ప్రారంభం
చారు. ఇక ప్రదేశమంతా పెద్ద కురుక్షేత్రమై పోయింది.
ఆ పైనయం కళ్లన్నీ చింతనిప్పులాగ వెలుగుతూ ప్రపంచ
మంతటినీ మింగివేసేటంత కోపంగా వున్నాయి.

అంతలో మళ్ళీ యువరాజు శేషుకేదో ఆకాశవాణిలా
వినిపించింది. “రాజకుమారా, ఆ సిపాయిల మధ్య కొక
రాయిని వేసి చూడు అంటూ”-శేషు ఆఫళంగా ఒక పెద్ద
రాతినితీసి వారి మధ్యను పడవేశాడు. అది ఆసిపాయిల్లో ఒక
అతనికి తగిలింది. దాంతో వాడికి మహాకోపం వచ్చింది.
ప్రక్కనున్నవాడే ఆ రాయి వేశాడని గ్రుడ్లెరజేసి కత్తితో
వాడి తల కసక్కున నరికి వేశాడు. దాంతో ఆ జగడం
నింపాదిగా పైనయం పైనయమంతటికీ అంటుకుంది. సిపాయి
లంతా కత్తులు ఝణఝణ మనిసిస్తూ. ఒకరినొకరు నరు
కోవడం మొదలెట్టారు. ఒక్కగడియలో సిపాయిలంతా
చచ్చి అరటి బోదుల్లాగ క్రింద కూలిపోయారు. అలా యేడు
పగళ్ళూ-యేడు రాత్రులూ యుద్ధం మెడతెరిపిలేకుండా జరి
గింది. సిపాయిల తలలన్నీ పెద్ద పెద్ద కొండల్లాగ పోగుపడి
పోయాయి. అన్నివేలమందిలో అయిదుగురు సిపాయిలు
మాత్రం ఆఖరికి మిగిలారు. వారుకూడా అయిదుమూలల
నుంచీ వచ్చి ‘ఢీ’ మంటూ కత్తియుద్ధానికి తలపడ్డారు.

అంతలో మళ్ళీ ఆకాశవాణిగా మత్స్యరాణి ఆరుపు
వినిపించింది. “మేనల్లుడా! శేషూ! ఆ అయిదుగురు
సిపాయిలనూ జగడం మానుకోమని చెప్పు. వారు నీ కిక్కడ
అందాల పట్టణాన్ని కట్టి యిస్తారు.”

ఇది విని యువరాజు శేషు వెంటనే ముందుకెళ్ళి ఆ సిపాయిలను సమీపించి- “ఇదిగో! ఆపండి యుద్ధం - మీ కత్తుల్ని ఒరల్లో వేసుకొండి” అంటూ ఖడ్గాన్నెత్తి సింహ గర్జనతో గంభీరంగా ఆజ్ఞాపించాడు. ఆ గర్జనకు సిపాయిలు బెదరిపోయారు. వెంటనే తమ కత్తుల్ని ఒరల్లో నుంచుకుని అతనికి వంగి దండాలు పెట్టి యెంతో వినయంగా నిలబడ్డారు. ఈ అయిదుగురు ఆ క్రూరసర్పం తాలూకు పెద్ద పెద్ద కోరలకు పుట్టినవారు. అందుకనే వారు అందరికన్నా బలమయినవారు. సాహసనంతులు, భూతాలంత యెత్తయినవారు. తెల్లనుంఘల్లాగ నిగనిగలాడుతూ శేషును రెప్పవేయకుండా “చిత్తం చిత్తం” అనుకుంటూ చూడసాగారు.

అప్పుడు యువరాజు శేషు వారినిపిలిచి, “రండయ్యా! సిపాయిలూ రండి. మంచి వస్తామల్లాగ వున్నారు. అందుకని మీరొకపని చేయాలి. మీ కత్తులతో రాళ్ళు త్రవ్వి యిక్కడొక అందమయిన పట్టణం కట్టండి. ఇదే నా ఆజ్ఞ” అని చెప్పాడు.

ముందా సిపాయిలు కొంచెం గొణుక్కు-న్నారు ఇంత వరకూ యెవరో ఒకరినీ హతమార్చడం-యేదో పట్టణాన్ని కూల్చివేయడం ఇదే వారి పని, కాని యిప్పుడు పట్టణం కట్టాలనేసరికి వారుకాస్త వెనకదీశారు. కాని మళ్ళీ యువరాజు శేషు కల్లెరజేసి ఒక్క అరుపు అరిచేసరికి వారు మళ్ళీ లొంగి పోయారు. ఇక తమ ఆటలు సాగవని తెలుసుకుని అతనేం చెప్తే అది చేసేందుకు తయారయారు. తమ బలమంతా వుపయోగించి కొండలన్నిటినీ పిండిగొట్టి అక్కడ అందమయిన నగరం ఒకదాన్ని నిర్మించారు. తమకుకూడా

అయిదు చక్కని యిల్లు కట్టుకున్నారు. ఇంకా మిగతా ఇళ్ళన్నీ కట్టి మర్నాడుదయం శేషుకి మంచి కోట, కట్టాలను కున్నారు. ఆ రాత్రి వారంతా నిద్రపోయారు.

మర్నాడు తెల్లవారగనే శేషు లేచి ఆ అయిదుగుర్నీ వెంటబెట్టుకుని తనకు కోట యెక్కడ కట్టాలో చూసుకునేందుకు వెళ్లాడు. కాని అతని కక్కడ యేం కనిపించిందో తెలుసా? ఈ లోకంలో యెక్కడా లేని అందమయిన చలువ రాతి మేడ ఆ ప్రదేశంలో రాత్రికి రాతే లేచి వుంది. ఆకాశమంత ఎత్తు చుట్టూ కోట బురుజులు-ముందు పెద్ద సింహద్వారం-చుట్టూ స్థంభాలు-ఆ స్థంభాలపై రంగు రంగుల దీపాలు-ఇక ఒకటేమిటి!-రాజాధిరాజుల భవంతుల కేమాత్రం తీసిపోనట్టుగా వుంది. వేలాదిమంది సిపాయిలు కత్తులతోనూ-కటారులతోనూ భూమి లోపలినుంచి పైకి రావడాని కెంతసేపు పట్టిందో ఈ అద్భుతమయిన కోట లేచేందుకుకూడ అంతసేపే పట్టింది. అందచందాలు చూసి యువరాజు శేషు యెంతో ఆనందించాడు. వెనుకనున్న అయిదుగురు సిపాయిలూ వెంటనే జయజయధ్వానాలు చేశారు. జయజయ శేషుమహారాజా-స్వాగతం రాజాధిరాజా-ఇదుగో-ఇదే మీకోట. ఈకోటలో చిరకాలం సుఖంగా వర్ధిల్లండి'' అంటూ అరిచారు. శేషు ఇప్పుడు యువరాజు కాడు. ఆ క్రొత్త సగరానికి మహారాజు. అతను కోట మెట్లెక్కాడు. అతని వెంట అయిదుగురు సిపాయిలూ బారులు తీర్చి నడచి వెళ్ళారు. కోటలో అడుగు పెట్టగానే శేషుకి కమ్మనిపాట వినిపించింది. ఎవరిది చెప్పా అని అతను నాలుగు వైపులా తేరిపార చూశాడు. చాలాదూరాన ఒక

అమ్మాయి కనిపించింది. ఆమె అందం చూడగానే అతని కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపాయి. ఆమె వారివైపుకే వస్తూవుంది. బంగారు బట్టలు కట్టుకుంది. వజ్రకిరీటం పెట్టుకుంది. అమూల్యమయిన ముత్యాలదండ మెడలో వేసుకుంది. ఆమెని చూడగానే శేషుకెంతో ఆనందమనిపించింది. ఆమెను తేరిపార దీక్షగా చూశాడు. అక్షరాలా తన ప్రియురాలు రాము!—ఇంకేం?—తను యెవరికోసమయితే ఇంత దూరం నడిచి ఇన్ని ప్రయాసలకోర్చి వచ్చాడో ఆమె తన కెదురుపడింది. ఆమెను మళ్ళీ మళ్ళీ చూశాడు. రాముకూడా శేషును గుర్తుపట్టింది. ఎన్నో యేళ్ళ క్రిందట విడిపోయిన జంట మళ్ళీ కలుసుకున్నారు. ఆమె పొందిన ఆనందం ఇంకేమని చెప్పాలి. శేషు ఆమెను అతి ప్రీతితో కాగలించు కన్నాడు. అతణ్ణి కిల్లాడి రాము యెంతో ఆదరించింది. మంచిమంచి విందుభోజనం పెట్టింది. అప్పుడామె త్వేమ సమాచారాలన్నీ అడుగుతూ అక్కడికొచ్చిన వై నమేమిటో చెప్పమని అడిగాడు రాజకుమారుడు శేషు—

అప్పుడు కిల్లాడిరాము అన్నదిగదా, “రాజకుమారా! ఏమని చెప్పను నా అవస్థ. ఆ యెద్దు సముద్రంలోకి దూకింది గదా! అప్పుడు భయపడి నేను కళ్ళు మూసుకున్నాను. మళ్ళీ తెరిచేసరికి ఇదిగో! ఈ మహల్లో వున్నాను. అంతే—మధ్యదాన్లో యేమయిందో తెలియదు. అసలా యెద్దు మామూలు యెద్దులవంటిదికాదు. రాక్షసియెద్దు. ముఖం మాత్రం యెద్దు ముఖం. మిగతాదంతా రాక్షసాకారం. శేషూ ఆ వేళ నువ్వువద్దు వద్దంటే వినకుండా వచ్చాను. ఇన్ని అవస్థలిక్కడ పడున్నాను. ఆ మర్నాడు నన్ను

బలవంతంగా పెళ్లి చేసుకోవాలని చూశాడు. కాని నేను యుక్తిగా తప్పించుకుని తిరుగుతున్నాను. పాటలు పాడే చెట్టును తీసుకొచ్చి పెళ్లి చేసుకుంటానన్నాను. అలా వెళ్లి పోయిన ఆ యెద్దు రాక్షసుడింతవరకూ తిరిగిరాలేదు. ఈ మహాలు పగలు మాత్రం పైకి లేస్తుంది. రాత్రుళ్లు మళ్ళీ భూమి లోపలి కెళ్లిపోతుంది. ఇంతకూ వాడు పెళ్లి చాన్నా శ్లయింది. వచ్చేక ఏం అఘాయిత్యానికి తలపెట్టాడో నని బెంగపెట్టుకుని వున్నాను.”

రాజకుమారుడు శేషు ఆమెకి ధైర్యం చెప్పాడు తను ఆ రాక్షసుణ్ణి హతమార్చి ఆమెను ఇంటికి తీసుకెళ్తానని మాటయిచ్చాడు. ఆమెతో అలా నూల్లాడ్తూ వుండగానే చీకటి పడిపోయింది. అంతలో ఆ భవంతి కొద్ది కొద్దిగా భూమిలోపలికి వెళ్ళిపోవడం కనిపించింది. అప్పుడు శేషు తనుబయటే వుంటానని చెప్పి, ఆ మహాలు వాకిట్లోకి వచ్చివేశాడు. మరికొంతసేపట్లోనే ఆ భవంతి అమాంతంగా భూమిలోకెళ్లిపోయింది.

రాజకుమారుడు శేషూ-అతనితో వున్న అయిదుగురు సిపాయలూ బయటపడి ఆ వింతను చూశారు. అక్కడిప్పుడు కోటాలేదు, పేటాలేదు. పెద్ద మయిదానం మాత్రంవుంది. ఆ ప్రదేశం యేదో విడ్డూరంగా వుందని శేషు వారిని వెంట బెట్టుకుని యింకా ముందుకెళ్ళాడు. చీకటి బాగాపడింది. అందుకని ఒక చెట్టుక్రింద అతను సాగవారి విశ్రమించాడు.

సరిగ్గా అర్ధరాత్రి కావచ్చింది. అతను పడుకున్న చెట్టుపైని గబుక్కుని కలకలమనే చప్పుడయింది. ఏమిటి

చెప్పా అని లేచి చూసేసరికి ఆ చెట్టుపైని ఒక పిట్ట రెక్కలు తపతపమని కొట్టుకుంటూ యెగిరి అతని వైపుకొచ్చింది. పిట్ట యెంతో ముద్దులు కులుకుతూ వుంది. దాని రెక్కలూ, వొళ్లూ యెరుపు, కాళ్లుమాత్రం పసుపు. మెడచుట్టూ బంగారం వెంట్రుకలున్నాయి తలపైని చిన్న కిరీటంలాగా బంగారంరంగు కుచ్చువుంది. రాజకుమారుడు శేషు ఆ పిట్టను పట్టుకోబోయాడు. కాని అది నింపాదిగాయెగురుతూ తప్పించుకునిపోయి జాలిగా అరచింది. ఎందుకో పాపం అది విచారంగా వుంది. మళ్ళీ దాన్ని పలుకరించాడు కాని ఆ పిట్ట యెంతకూ మాట్లాడలేదు. : మడిగినా అది “పీప్-పీప్-పీప్” అని మాత్రం జవాబు చెప్తూ వుంది. ఏమిటి ‘పీప్-పీప్-పీప్’ తాలూకు అంతరార్థం? పోనీ, దానితో మనకేం పని అని శేషు వెళ్లిపోయేందుకు ముందుకడుగు వేసేసరికిది మళ్ళీ జాలిగా అదే అరుపు అరుస్తూ, తన యెర్రని రెక్కల్ని తపతప కొట్టుకుంటూ వచ్చి అతణ్ణి యెలాగోలాగు వెనక్కి మళ్ళిస్తూ వుండసాగింది. ఏమిటో దానిభావం? రాజకుమారుడు శేషు కదేమి అవగాహన కాలేదు. ముందుకెళ్తే యేదయినా ఆపద ముంచుకొస్తుందని చెప్పేందుకది అలా చేస్తుందో యేమిటో మరి! సరేనని అతను ఆ రాత్రంతా అక్కడే కూర్చున్నాడు.

తెల్లవారగనే అతను లేచి సిపాయిలతో మళ్ళీ అక్కణ్ణించి బయలుదేరాడు. దాల్లోనున్న ఒక చిన్నగుట్ట పైకెక్కి నాలుగువైపులా కలయజూశాడు. చాలా దూరాన అతని కేదో పెద్ద మేడ బురుజులున్నట్టు కనిపించాయి. ఆ మేడ, పాలమీగడవంటి తెల్లటి రంగుతో దట్టమయిన తోట మధ్య

కనబడుతూవుంది. తోటలో పోకచెట్లు దట్టంగా కమ్ముకుని వుండడంమూలాన అది కనిపించీ కనిపించకుండా వుంది. ఆ మేడ, ఎంతో అందంగావుంది, యెంతో విశాలంగావుంది. అదెవరిదో రాజుదో యేమో! ఆ మేడపైని మెలికలు తిరుగుతూ నల్లటి పొగ లేస్తూవుంది. అంత ఎక్కువ పొగలేస్తూ వుందంటే వంట యింట్లో గొప్పగొప్ప విందు భోజనాలేవో జరుగుతూవుండాలిగా మరి !.

ఆ విద్వారమేమిటో చూడాలని రాజకుమారుడు శేషు ఉబలాట పడ్డాడు. కానయితే ఆ మేడదగ్గర కెళ్లేందుకు పెద్ద సముద్రాన్ని దాటాలి. అందుకని, అతను అయిదుగురు సిపాయిలనూ వెంటబెట్టుకుని సముద్రం ఒడ్డుకొచ్చాడు. అక్కడొక ఓడ తయారుగావుంది. దానిపై కెక్కి తెరచాప కట్టి బయలుదేరదీశాడు భయంలేకుండా రాజకుమారుడు శేషు.

ఇరవైనాలుగు గంటలా ఓడలో స్రయాణం చేసి వారొక దీవి చేరుకున్నాడు. ఆ దీవిలోనేవుంది శేషుచూసిన చలువరాతిమేడ - నింపాదిగా ఆ మేడవైపు బయలుదేరారు. వారలా వస్తూవుంటే యిదివరకటి పిట్ట మళ్ళీ అడ్డుకుంది. శేషుకి రాత్రి కనిపించిన పిట్టే అది.

ఎర్రని రెక్కలు, వళ్ళు, పసుపుపచ్చని కాళ్ళు, మోడ చుట్టూ బంగారురంగు మచ్చ, తలపైని బంగారురంగుకుచ్చ శేషుకది విద్వారంగా వుంది. ఆపిట్ట శేషుతలపైని యెగుర్తూ అతని బుగ్గల్ని తనరెక్కలతో రాసుకుంటూ పోయింది. “ పీప్ - పీప్ - పీప్ - ” అనుకుంటూ అది ఇంకా అరుస్తూనే వుంది.

అలా అగుస్తూ అది మళ్ళీ తిప్పవైపు తిరిగిచూసింది. 'అయ్యో! ఆ మేడవైపువెళ్ళకండి, వచ్చినదారిని వెళ్ళి పొండి' అని బ్రతిమాలుకొంటున్నట్టు కనిపించింది. అది చూసి రాజకుమారుడు శేషు ముందుకెళ్లేందుకు తటపటా యించాడు. కాని అంతదూరం వచ్చి తిరిగిపోతే యెలా?— అతను మళ్ళీ గుండెదైర్యం చేసుకుని యేమైతే అదే అయిందని ముందుకెళ్లాడు. ఆపిట్ట పాపం అగుస్తూ ముందు కెళ్లి పోయింది.

శేషూ! సిపాయిలూ ముచ్చటగొలుపుతూ వున్న అక్కడి పచ్చని తోటలోనుంచి నడచుకుంటూ వెళ్లారు. ఉండుండి వారికి ఆకులసందుల్లోనుంచి ఆమేడ ఎంతో సాగ సుగా కనిపిస్తూవుంది. అంతలో వారికొక విశాలమైన, శుభ్రమైన బాట కనిపించింది. ఈ బాటకు రెండుప్రక్కలా రక రకాల పువ్వులమొక్కలు కమ్మని వాసనలు కొద్దున్నాయి. అవన్నీచూస్తూవుంటే అది దేవలోకంలోవుండే యే ఉద్యాన వనమో అనిపిస్తుంది. ఆ వనంలో ఒకచోట తేటనీటికొలను కనిపించింది. దాహం తీర్చుకుందామని అయిదుగురు సిపాయిలూ ఆ నీటినిత్రాగారు. మరునిమిషంలో వారికి మత్తెక్కి పోయింది. వెంటనే స్నానకంతప్పి అక్కడే పడిపోయారు. నిజానికది నీరుకాదు. సారాయికొలను. అబ్బా! అంత సారాయి రోజూ త్రాగి మత్తెక్కి-వాడెవడో గొప్ప రాక్షసి అయి వుంటాడు.

అయినా రాజకుమారుడు శేషు భయపడకుండా ఆ సిపాయిల నక్కడే వదిలిపెట్టి మేడవైపుకి నడిచివెళ్లాడు. అది కూడా అతనికి గతరాత్రి చూసిన మాయమేడలాగే కనిపిం

చిరిది. దాని పనితనం చూస్తే యేదో దేవేంద్ర భవనంలాగ వుంది. అతను దాని గుమ్మంవైపు వడి వడిగా అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్లాడు. ఇంకా అతను సగందూరం వెళ్లాడో లేదో యెదురుగా సింహాలు, పులులు, తోడేళ్ళు మందమందలుగా వచ్చిపడ్డాయి. కాని అవిక్రూరమృగాల్లాగ ప్రవర్తించలేదు. రాజకుమారుడు. శేషుచుట్టూ సంతోషంతో గెంతుతూ, తోకల్ని అల్లల్లాడిస్తూ, తలల్ని ఆప్యాయంగా ఆడిస్తూ పెంపుకు కుక్కల్లాగ తిరుగాడడం మొదలెట్టాయి. అన్నిటికన్న పెద్దది, అడవికి గాజు అనిపించుకునే సింహంకూడా శేషు కాళ్ళు నాకుతూ నిలబడింది. అయినా మనిషి అన్నప్పుడు భయమెక్కడికి పోతుంది? అందుకని అవి ఎంత సాధు జంతువులుగా వున్నా అతను మనసులో మాత్రం కొంచెం దిగులుగానే వున్నాడు. అందునల్ల అవిక్రూర జంతువులే ననుకున్నాడు. అతను మేడవరకూ చేరుకునేదాకా అవి యేమీ అనలేదు. అతను మేడమెట్లు ఎక్కుతూ వుంటే మాత్రం అవన్నీ గుర్రుగుర్రుమని గొణగడం మొదలెట్టాయి.

అయినా రాజకుమారుడు శేషు ధైర్యంగా ఆ మేడలో ప్రవేశించాడు. అతనికి మొట్టమొదట కనిపించింది గొర్రు విశాలమైన చావడి. దానికి మధ్య నొక నీటికొండ. ఆ కొండపైని నీటిని విరజిమ్మే యంత్రం. ఈ యంత్రంలో నుంచి పడుతున్న నీళ్ళు యెన్నెన్నో రూపాలుగా మారుతున్నాయి. ఒక్కొక్కప్పుడు ఆ నీళ్ళు మనిషిలాగ మరొకప్పుడు సింహంలాగ, అంతలోనే పులిలాగ, అప్పుడే తోడేలులాగ, గడియలోనే గాడిదలాగ మారిపోతూ వున్నాయి. ముఖ్యంగా

పందిరూపం మాత్రం ప్రత్యేకంగా కనిపిస్తున్నది. ఆ పండి నీళ్ళు కుండిలోపడి బురదలో పొర్లాడుతున్నట్లు కనబడుతూ వుంది. అది మంత్రమో - మహిమో మరి ! అలా శేషు చూస్తూ వుండగానే అతని కొక కమ్మని కంఠం పాడుతూ వుండడం ఆ మేడలో ఇంకొక గదిలో నుంచి వినిపించింది. ఆ పాట లయతో ఆమె బట్ట నేస్తున్న ధ్వని కూడా కలిసివుంది. ఆమె మగ్గం దగ్గర పాడుకుంటుందో యేమిటో మరి !

మరికొంత సేపటికల్లా ఆ పాట ఆగిపోయింది. వెంటనే చాలామంది ఆడవాళ్ళు ఆనందంగా కిలకిలమంటూ వూసు లాడుకోవడం అతనికి వినిపించింది. అప్పుడప్పుడు వారి పక పకలూ-వికవికలూ కూడా వినిపించాయి. ఎవరో ముగ్గురు నలుగురాడవాళ్ళు ఆ విద్వార మేమిటో కూర్చుని మాట్లాడు కుంటున్నట్టుంది. చూద్దాంగాదా అని రాజకుమారుడు శేషు ఒక స్థంభంచాటున నింపాడిగా నక్కి కనిపెట్టసాగాడు.

అంతలో ఒక అందాల సుందరి తలుపుతీసి మళ్ళీ వేసు కుంది. ఆమె లోపల బట్టలు నేస్తున్నది. అంతలో మ్మ పైనిమేడపై ఎవరోనడుస్తున్నట్లు కాళ్ళచప్పుడయింది. తర్వాత వెండి గిన్నెలు బంగారు గిన్నెలు కదిలిన శబ్దం గలగల లాడింది. అది విని భోజనశాలలో యేదో విందు జరుగుతున్న దేమో ననుకున్నాడు. శేషు తిన్నగా కమ్మకమ్మని వాసనలు వస్తున్న గది దగ్గరకు వెళ్లి నింపాడిగా ఎవరికీ కనిపించకుండా తలుపు చాటున ఇసుక్కని భోజనాలగదిలో ఏం జరుగుతూ వుందో కనిపెట్టసాగాడు. ఇంకేముంది. అక్కడ అయిదు సింహాసనాల పై న తన నేస్తాలు అయిదుగురు సిపాయిలూ

అంచక్కా కూర్చుని వున్నారు. ముందు బల్లపైని వేసిన మాంసం గుట్టలుగుట్టలుగా పడివుంది. వారి ముందొక అందమైన స్త్రీ ఒకామె బెత్తంపట్టుకుని నిల్చుంది ఆ సిపాయి అయిదుగురూ విందు భోజనాన్ని మస్తుగా తిన్నారు. జాడీలతో సారాయిని త్రాగారు. అయినా ఎంతకని తింటారు? కడుపులు పట్టాలా? అందుకని కొంతసేపటికి 'అమ్మయ్యా! ఇక చాలు' అంటూ ఆ స్త్రీ వైపు భయంగా కళ్ళువెళ్ళబెట్టి చూడసాగారు.

అది చూసి ఆమె కెంతో కోపం వచ్చింది. వారి వైపు గుడ్డెర జేసింది. "ఛీ! మీరు మానవులుగా వుండేందు కర్హులుకారు" అంటూ ఆమె తన చేతిలో నున్న బెత్తాన్ని ఆడిస్తూ కాలితో నేలను తన్నింది. ఇక చూసుకోండి మరుక్షణంలో ఆ బంగారు గడ్డెలపై కూర్చున్న అయిదుగురు సిపాయిలు అయిదు పండులుగా మారిపోయారు.

ఆ దృశ్యం చూసేసరికి యువరాజు శేషు గుండెలు ఝల్లుమన్నాయి. మరి కాస్సేపటికి పండులుగామారిన అతని సిపాయిలయిదుగురూ, పండుల దొడ్డిలోకి గబగబా పరుగు తీశాయి. శేషు తను యెవరికేనా కనిపించి వేస్తానేమో నని నక్కినక్కి అటూ యిటూ కాస్సేపు తారట్లాడుతూ తోటలో కెళ్లి పోయాడు కొంచెంసేపు యేం చేయడమా అని ఆలోచించాడు. తనకు అంతవరకూ తోడుగావున్న అయిదుగురు సిపాయిలూ పండులై పోయారే అని విచారించాడు. ఆ మంత్ర గత్తె కంటపడ్డే తన గతీ అంతే అవుతుందేమోనని దిగులు పడ్డాడు. అయినా మళ్ళీ మరుక్షణంలోనే ధైర్యం తెచ్చుకుని మొలలో కత్తిని, వీపున విల్లూ అమ్ముల్ని, చేతిని బల్లెనీ

సర్దుకున్నాడు. “ ఏమయితే అదే అయింది. నేను రాజ వంశంలో పుట్టినవాణ్ణి, అందుకని యీ మాయలాడి అంతుయేమిటో తెలుసుకోవాలి. గాని పిరికి పందలాగ పారిపోవడం సజావుగా వుండదు ” అనుకున్నాడు శేషు. అలా అని, అతను ఉద్యానవనంలో పచార్లు చేయసాగాడు. మళ్ళీ పూర్వంలాగునే అదే యెర్రపిట్ట “ పీప్ పీప్ ” - అని అరుచుకుంటూ, రెక్కల్ని తపతప కొట్టుకుంటూ అతనికెదురైంది, అతగాణ్ణి యెలాగైనా ముందు కెళ్లనివ్వకుండా చేయాలని యెన్నోతంటాలు పడింది. అదిచూసి రాజకుమారుడు శేషు కేమీ బోధపడలేదు.

“ ఏమిటే బుల్లిపిట్టా! నీ వెంట్రుకలు యెరుపు, మెడ చుట్టూ బంగారుమచ్చు, తలమీద బంగారుకుచ్చు, నీ వాల కం అంతా చూస్తుంటే యెవరో రాజవంశంలో పుట్టిన దాని లాగ వున్నావు. ఇంతకూ యేమిటి నీ వృద్దేశం? - ఏం చెయ్యి మంటావు అంటూ అడిగాడు. “ పీప్ ... పీప్ ... పీప్ ” - అని మాత్రం చెప్పిందా చిన్నపిట్ట. దాని అరుపు చాలా విచార కరంగా వున్నది. దాని మనసులో ఏదో బాధ పడుతున్నట్టుంది. అదే చెప్పాలని దాని తాపత్రయం కాని నోరు లేదు. అయినా దాని మాటలువింటూ కాలంగడపడం మంచిది కాదనుకుని రాజకుమారుడు శేషు ముందుకెళ్ళిపోయాడు. అలా ఉద్యానవనంలోనుంచి వెళ్తువుండగా అతనికొక వింత మనిషి తారసపడ్డాడు. మంచి పడుచువాడు; చిన్న చొక్కా మాత్రం తొడుక్కున్నాడు. నెత్తిమీదనున్న టోపీకి రెండు రెక్కలున్నాయి. అతనికాళ్ళు నేలనుమోపకుండా గాలిలో తూలుతున్నట్టున్నాయి. అతని చేతిలోనున్న కర్రకు కూడా

రెక్కలున్నాయి. ఆ క్రమచుట్టూ రెండుపాములు చుట్టబెట్టుకుని వున్నాయి. అతనెవరో దేవతామూర్తిలాగ వున్నాడు. రాజకుమారుడు శేషు అతనికి చేతులుజోడించి నమస్కరించాడు.

అప్పుడా దేవతామూర్తి ఆనందించి,- “ఏం నాయనా! ఇది మాయదీవి అని తెలియదా!- అదిగో! ఆ చలువరాతి మేడలో ఒక మంత్రగత్తె ఉంటున్నది. ఆమె మాంచాల మహారాజు చెల్లెలు. పేరు మాధురి. ఆమె మంత్రప్రభావంతో మనుషుల్ని పశువులుగానూ యిట్టే మార్చి వేస్తుంది ” అన్నాడు.

రాజకుమారుడు శేషు ఆయనకు దగ్గరగావచ్చి. “స్వామీ! ఇందాక నా కెమరుగావచ్చిన చిన్న పిట్టకూడా ఒకప్పుడు మనిషేనంటారా? ” అని అడిగాడు.

“అవును. అదికూడా ఒకప్పుడు మనిషే. ప్రాజ్ఞోత్తిష్ఠ పురం మహారాజు చాలా మంచిరాజు. తన యెర్రబట్టల్ని, మెల్లీని బంగారు కంఠమాలనూ, తలమీద కిరీటాన్ని చూసి యెంతో మురిసిపోతూ వుండేవాడు. అందుకే అతనికిప్పుడీ సొగసైన పిట్టరూపు వచ్చింది. ఆ మహాలుమందు నిన్ను చుట్టుముట్టిన సింహాలూ- పులులూ- తోడేళ్ళూ అన్నీకూడా ఒకప్పుడు క్రూరస్వభావం గలిగిన మనుషులే ” అన్నాడా దేవతామూర్తి.

శేషు ఇదంతా విని ఆశ్చర్యపోయాడు. “అయితే ! స్వామీ! ఆ మాయలాడిని గెలవడం యెలాగ? ” అని అడిగాడు.

అందుకా దేవతామూర్తి ఘక్కున నవ్వి,- అలాగే నాయనా ! అందుకే నేనిక్కడికొచ్చాను. నేను చెప్పినట్లుగా మాత్రం చేయి” అంటూ అటూ ఇటూ కలయజూసి ఒక మొక్కదగ్గరకెళ్లాడు. ఆ మొక్కకు ఒక్కటే ఒక్క పువ్వు వున్నది. ఆ పువ్వు దూదిలాగ తెల్లగావున్నది. దేవతామూర్తి దాన్ని కోసి వాసనచూశాడు. ఆ పువ్వుని రాజకుమారుడు శేషు కందిస్తూ,- ‘ఇదిగో! ఈ పువ్వుని తీసుకుని దీన్ని నీ ప్రాణంతో సమానంగా చూసుకో!- ఇది విద్భూరమైన పువ్వు. అమూల్యమైన పువ్వు - ప్రపంచమంతా వెతికినా ఇలాంటి దింకొకటి దొరకదు. దీన్ని నీ చేతిలో పట్టుకుని, మహల్లో వున్నంతసేపు, ఆ మంత్రగత్తెతో మాట్లాడుతూ వున్నంతసేపు వాసనచూస్తూవుండు. అంతేకాదు, ఆమె నీకు తినేందు కేవలినా పదార్థాలిస్తే, త్రాగేందుకు సారాయి ఇస్తే, నువ్వు ముఖ్యంగా యీ పువ్వుని మూచూస్తూ దీన్ని వాసన ముక్కునిండా పీల్చుకో!-అప్పుడా మాయలాడి మంత్ర తంత్రాలేవీ నీదగ్గర పనికిరావు తెలిసిందా!” అని చెప్పాడు.

తర్వాత ఇంకా యేం చెయ్యాలో అంతా రాజకుమారుడు శేషు ఆయననుంచి తెలుసుకున్నాడు. ఆయనకు కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా నమస్కరించి సెలవు తీసుకొని అక్కణుంచి మంత్రగత్తె మహాలుకు బయలుదేరాడు. రెండడుగులు ముందుకు వేయగానే ఏదో అనుమానం వేసి ఆ దేవతామూర్తి కోసం వెనక్కి తిరిగిచూశాడు. కాని విద్భూరం!- ఆయన కనిపించలేదు ఎక్కడో మాయమై పోయాడు.

సరే ! ఏమైతే అదే అయిందని శేషు మాయలాడి మహాలుకు బయలుదేరాడు. మహాలు ముందర మమూలుగా

ఇదివరకు లాగునే క్రూరమృగాలన్నీ అతని మీదికి యెగ
బడ్డాయి. కాని అవి క్రూర స్వభావం గలిగిన మనుషులేనని
దేవతామూర్తి అతనికి చెప్పాడుగా? అందుకని అవి
దూరంగా పారిపోయి అతను మహాలు మెట్లెక్కుతూ వుంటే
అతనివైపు గ్రుడ్లుకుమి చూస్తూ అరవడం మొదలెట్టాయి.
సావిట్లో అడుగుపెట్టగానే శేషుకి మాయ జేష్ఠానా కంట
పడింది. గది లోపల బట్టలు నేస్తున్న చప్పుడు వినబడింది.
లోపల కమ్మగా పాటలు పాడుతున్న అందాలరమణి కన
బడింది, మిగతా చెలికత్తెల పకపకలు వినబడ్డాయి. ఇక
ఆలస్యం చేయగూడదని శేషు ధైర్యంగా. ముందుకెళ్ళి
యెదుటి తలుపుల్ని బాగుగా తీసివేశాడు. అతని అందాన్ని
చూసి బట్టలు నేస్తున్న అమ్మాయి గబుక్కున లేచి అతని
కెదురుగా వచ్చి చేతులు చాచింది. ఆమె చిరునవ్వులతో
అతణ్ణి ఆహ్వానించింది. వంగి సలాములుచేసి అతనికి
స్వాగతం పలికింది. మిగతా చెలికత్తెలంతా అతని ముందు
కొచ్చి మోకరిల్లి నమస్కరించారు. అతణ్ణి తమ రాణి
యైన మాధురి గదిలోకి సగౌరవంగా ఆటలతో-పాటలతో
తీసుకెళ్లారు.

మాయలాడి మాధురి అతని అంద చందాలు చూసి
ఓ ! వీరశూర పరాక్రమశాలీ! నమస్కారం. ఇదివరకు వచ్చిన
వారు నీ సేవకులే ననుకుంటాను. వారు నా సత్కారం
పూర్తిగా పొందారు. నీకూ అభ్యంతరం లేకపోతే నేను చేసే
ఆతిథ్యాన్ని అంగీకరించి ఆ వెనకనుండే వంటింటికి రావచ్చు”
అని చెప్పింది. బలే తీవిగా ముందు నడుస్తూ.

అలాగే నని రాజకుమారుడు శేషు కూడా ఆమె వెంట గ్రుడ్డులాంటి ఆకారం గలిగిన గదికెల్లాడు. ఇంతకు ముందు తన అయిదుగురు సిసాయిలూ విందారగించి పండులైన గది అదే! శేషు మాత్రం తన చేత్తో దేవతామూర్తి ఇచ్చిన పువ్వుని పట్టుకునేవున్నాడు. మాయలాడి మాధురితో మాట్లాడుతున్నప్పుడల్లా వాసన చూస్తూనే వున్నాడు. వంట గదిలో అతను అడుగు పెట్టాడు. సరిగ్గా గది మధ్యను ఒకే ఒక గద్దె వున్నది. అంతా బంగారంతో తళతళలాడుతూ వుంది. నవరత్న ఖచితమైన గొప్ప విలువైన గద్దె, దానిమీద దిండు క్రొత్త గులాబీ పువ్వుల మెత్తదనంతో వొత్తుగావుంది. మంత్రగత్తె చరచరావచ్చి శేషు చేయి పట్టుకుని ఆ దివ్య సింహాసనం పైని కూర్చోబెట్టింది. తర్వాత చేతులు తట్టి తన పెద్ద వంటపుట్టిని పిలిచి, రాజులుపయోగించేందుకు ప్రత్యేకంగా వుంచిన పంచపాత్రను రప్పించింది. తియ్యటి సారాయిని దానినిండా నింపి స్వయంగా శేషు కందించింది. కాని అతని మనసులో అనుమానం పీకుతూనే వుంది. అందుకని ఆ సారాయివైపు తేరి పార చూచాడు. అది పైకి బుడబుడ లాడుతూ అంచున తెల్లటి బుడగలు కట్టింది. అందులో మాయలాడి మాధురి కలిపిన మందులే మెక్కువగా వున్నట్లు పసిగట్టాడు. ఆ మందులవల్ల సారాయి మరింత రుచిగా వుంది. అంచున కట్టిన బుడగల నురుగు వాసనే ముసుగుల తల వెంట్రుకల్ని, పంది వెంట్రుకలగా గాని, వ్రేళ్లను సింహపు గోళ్లుగా గాని, పళ్లను పులి కోరలుగా గాని మార్చివేస్తుంది.

ఇదంతా గ్రహించి రాజకుమారుడు శేషు తన ఎడమ చేతిలో వున్న తెల్లనిపువ్వును ముక్కుదగ్గర పెట్టుకుని గట్టిగా పీల్చాడు. దాంతో ఆ వాసన అతని గుండెలదాకా నిండి పోయింది. తర్వాత ఆ సారాయి అంతటిని త్రాగివేసి మంత్ర గత్తెవైపు నిశ్చలంగా చూశాడు. ఇదివరకులాగ అతని మనిషి రూపు వెంటనే పోతుందనుకుందిపాపం మాయలాడి మాధురి. కాని ఆమె ఊహలన్నీ అపోహలై పోయాయి.

మంత్రగత్తెకి మరీ కోపంవచ్చింది. “ఛీ! ఈ క్షణం లోనే నక్కవైపోతావులే!” అంటూ తన బెత్తంతో గట్టిగా కొట్టింది, కాని దేవతామూర్తి ఇచ్చిన పువ్వుప్రభావం వల్ల శేషు మనిషిరూపం మారలేదు. అతనిలో గాంభీర్యం మరింత యెక్కువైంది. వెంటనే అతని చేతిలోని పంచపాత్రను దూరంగా ఆ రాతినేలపైని గిరగిరా విసిరికొట్టాడు తర్వాత ఆ మాయలాడిజుత్తు పట్టుకొనివంచి, “ఛీ! దుష్టురాలా! ఇక దీంతో నీ ఆయుర్దాయంసరి ;— చూసుకో! నిన్నేం చేస్తానో!” అంటూ గట్టిగా అదలించాడు.

దాంతో ఆ మంత్రగత్తెప్రాణాలు గాలికెగిరిపోయాయి అంత భయంకరంగా తయారయింది రాజకుమారుడు శేషు ముఖం. వంటపుట్టి వెంటనే కాళ్ళకు బుద్ధిచెప్పాడు. మిగతా చెలికత్తెలంతా పిల్లుల్లాగ మూలమూలల్లో నక్కిపోయారు. ఎటుచూసినా “శరణు - శరణు” అనే కేకలే వినిపించ సాగాయి. మంత్రగత్తె మాధురి రాజకుమారుడు శేషు కాళ్ళపైపడి, - “మహానుభావా! నన్ను రక్షించు. మీ రెవరో ఇప్పుడు నాకర్థమైంది. మానవుల్లో మాణిక్యానివై న మహారాజా! నన్ను రక్షించు రక్షించు, ఈనాటినుంచి నేను

నీకు బానిసను. ఈ దివ్యమయినమహాలు ఇక నీదే ” అంటూ వేడుకుంది. ఆమెతోబాటు చెలికత్తెలుకూడా జాలిగా ఏడవడం మొదలెట్టారు. పచ్చరంగు తలవెంట్రుకలు గలిగిన సముద్రకన్య వుప్పనీళ్ళను కడవలు కడవలుగా కార్చింది. జలకన్య మంచినీళ్ళను కళ్ళ వెంట, ధారాపాతంగా కార్చింది. అయినా మంత్రగత్తె మాధురి గట్టి వొట్టుపెట్టుకునేదాకా వదల్లేదు శేషు. తన సిపాయిల్ని తను చూపించిన మృగాలనూ, పక్షులనూ వారి వారి మానవరూపాలకు మార్చిస్తేనే ఆమెను ప్రాణాలతో వదిలిపెట్టానన్నాడు.

ఇక ఆ మంత్రగత్తె మాయలేవీ అతనిదగ్గర పనికి రాలేదుగా! అందుకని గత్యంతరంలేక అతనేం చెప్పినా దానికి తలవంచటం ప్రారంభించింది. ఇంతవరకూ జీవితంలో కనిపించిన వారందరికీ చెరుపు చేసిన ఆ మాయలాడి ఇప్పుడదే మంత్ర దండంతో మంచి పనులు చేయసాగింది. ఆమె యువరాజు శేషుని తన పందుల దొడ్డిలోకి వెంటబెట్టుకుని వెళ్లింది. దాంట్లో యెటు చూసినా పందులమయం. మరొక దొడ్లో పులులూ - సింహాలూ - తోడేళ్లూ - రకరకాల జంతువులన్నీ వున్నాయి. అవన్నీ పూర్వం మనుషులేగా! - అందుకని యువరాజు శేషు వారందరినీ మళ్ళీ వారి వారి రూపాలకు మార్చివేయమని ఆ మంత్రగత్తెకి ఆజ్ఞాపించాడు. ఆ ఫలంగా ఆమె తన మంత్రదండాన్నెత్తి జంతువులపైని ఆడించింది. వెంటనే వారంతా మానవ రూపాలు ధరించారు. యువరాజు శేషు తమకు చేసిన వుపకారానికి కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా అతనికి సామాంగపడి నమస్కరించి అక్కణ్ణించి వెళ్లిపోయారు.

వారితో బాటు శేషు తాలూకు అయిదుగురు సిపాయిలు కూడా వచ్చి లెంపలు వేసుకుని అతనిముందు నిలబడ్డారు. అంతేకాదు. ఇదివరకటి కోపం మనసులో పెట్టుకుని వారా మంత్రగత్తె కాళ్ళూ చేతులూ విరిచి కట్టారు.

సరే ! వారినీ, ఆ మంత్రగత్తెకూ వెంటబెట్టుకుని యువరాజు శేషు అక్కణ్ణించి బయలుదేరాడు. అంతలో 'పీప్-పీప్' అనుకుంటూ ఇదివరకటి పిట్టే మళ్ళీ అతనికి ఎదురయింది. దీని వింతేమిటో, చూడాలని యువరాజు శేషు ఆ మంత్రగత్తె చేతిలో నున్న మంత్రదండాన్ని లాక్కుని ఆ పిట్టపైని అటూ - ఇటూ ఆడించాడు. దాంతో యింకేంమింది ?- మరుక్షణంలో ఆ పిట్ట ఒక అందమైన రాజుగా మారిపోయింది. యువరాజు శేషుకి అతను చేతులు జోడించి నమస్కరిస్తూ, - "మీ మేలు మరువలేను రాకుమారా ! నేను ప్రాజ్ఞోతిషపురం మహారాజును. నేనొక నాడు నిద్రపోతూవుండగా యెద్దురాక్షసుడు యెత్తుకుని వచ్చాడు. నాడు చెప్పిందానికల్లా తల లూపలేదని, నన్నీ రకంగా నోరులేని పిట్టగా మార్చివేశాడు. అయినా ఇప్పటికీ వాడు బ్రతికేవున్నాడు. అందుకని నేనీ రూపులో వుండడం మంచిదికాదు. వెంటనే నీ మంత్రదండ ప్రభావంతో నన్ను మాట్లాడే రామచిలుకగా మార్చివెయ్యి మిగతా సంగతి నేను చూసుకుంటాను " అని చెప్పింది.

ఆయన మాటలువిని ఆశ్చర్యపోయాడు శేషు. ఐనా పెద్దవాడు అబద్ధంచెప్తాడా తనకా దీవిలో పెద్దదిక్కు ఆయనే. తక్షణమే తన మంత్రదండాన్ని అటు ఆడించి ఒక చక్కని రామచిలుకగామార్చి, దాన్ని తనచేతిపైని ఆడించుకుంటూ

అక్కడనుంచి బయలుదేరాడు శేషు. అందరూ ఓడ
యెక్కారు. ఓడకదిలి నీటిలో నడుస్తూవుంది. అప్పుడు శేషు
భుజంపైనున్న రామచిలుక, -ఓయీ రాజకుమారా ! ఆ దీవి
ఒక మాయదీవి. దాన్ని ఆ యెద్దురాక్షసుడే నిర్మించి తన
ప్రియురాలైన యీ మంత్రగత్తెను కావలా పెట్టి వుంచాడు.
ముందు ఆ మాయ దీవి పూర్తిగా భస్మమై పోయేట్లు
చేయి " అని చెప్పాడు. అలాగేనని యువరాజు శేషు తన
మంత్రదండాన్ని ఆడించాడు. దాంతో ఆ దీవి-ఆ మహాలూ
యానత్తు పెద్దపెద్ద మంటలలో మునిగి భస్మమై పోయింది
అంతేకాదు. మరి కొంతసేపటికల్లా ఆ దీవినిండా నీరు నిండి
పోయింది. దీవి నీటిలో మునిగి నామరూపాలు కూడా
లేకుండా పోయింది. అది భస్మమై పోవడంతో ఓడలో
నున్న మంత్రగత్తె అమాంతంగా ప్రాణాలు వదిలింది.
ఎందుకంటే ఆమె ప్రాణా లామహల్లోని వంటగదిలో
వుండేవి. అందుకే ఆమె ఆ వంటగదిని వదిలిపెట్టి మరెక్క
డికి వచ్చేదీకాదు. ఇప్పుడా వంట గది కూడా భస్మమై
నీట్లో మునిగిపోవడంతో మంత్రగత్తె 'అయ్యో !' అను
కుంటూ ప్రాణాలు వదిలి కొండలాగ క్రింద పడిపోయింది.
ఒక క్రూర స్వభావురాలు మరణించిందని ఆ ఓడలో వున్న
వారంతా ఆనందించారు.

కొన్నాళ్లకు ఓడ వొడ్డుచేరింది. మళ్లీ యువరాజు
శేషు, రామచిలుకతోనూ, తన సిపాయిలతోనూ కీకారణ్యం
మధ్యలో పడ్డాడు. కాని సమయం మించిపోయింది.
ఈ సంతోషవార్తను తన ప్రియురాలు రాముకి చెప్పాలని
యెంతో ఆత్రపడ్డాడు. కాని అప్పటికే చిన్నచిన్న చీకట్లు

కమ్ముకున్నాయి. అందుకని ఆమె వుండే అంతఃపుర మహాలు అమాంతంగా భూమిలోపలి కెళ్లిపోయింది అక్కడంతా పెద్ద మైదానం యేర్పడింది. యువరాజు శేషు కది యెంతో నిరాశ గొల్పింది అయినా ఏం చేస్తాడు? ఆ రాత్రి యంతా ఒక చెట్టుకింద కాలం గడపవలసినచిచ్చింది. మంత్ర గత్తె తాలూకు కొండలాంటి శవంకూడా ఆ మైదానం మధ్యను పడవేసి, తాము అల్లంతదూరంలో అలసటదీర పడుకున్నారు.

తెలతెలవార్తూ వుంది. చీకట్లుపోయి వెలుగు విరజిమ్ముతూవుంది. అంతలో యెక్కణ్ణంచో కమ్మనిగానం విని పించ సాగింది. ఆ తీయని గొంతు వినగానే తెలివి తెచ్చుకున్నాడు యువరాజు శేషు. లేచి చూశాడు ఆ చుట్టుపట్ల ఎవ్వరూ లేరు. కాని ఆ రాగం వినిపించేవైపు కెళ్ళి చూశాడు అదేదో పెద్దచెట్టు. దాని ఆకులన్నీ పెద్ద పెద్ద నోళ్లే - ఆ నోళ్లన్నీ కమ్మని గానాన్ని ఆలాపిస్తున్నాయి, అక్కడింకె వరూ లేరు. ఓహో! ఇదేగాబోలు పాడేచెట్టు అనుకొని మురిసిపోయాడు యువరాజు శేషు.

కాని ఆతని భుజంపై నున్న రామచిలుక, “అప్పుడే మురిసిపోకు యువరాజా! ముందున్నది ముసళ్ళపండగ. ఆ యెద్దురాక్షసుడే యీ పాడేచెట్టును పట్టుకొచ్చాడు. కాని తన ప్రియురాలు మంత్రగత్తె ఆ మైదానంపైని చచ్చిపడి వుండడం చూసి వాడు బెంగపెట్టుకుని యీ చెట్టు నిక్కడ పారవేసి ఆమె శవాన్ని తీసుకుని యేటివొడ్డు కెళ్లిపోయాడు. వాడు మళ్ళీ వచ్చేవేళయింది. కైగా తెల్లవారబోతూవుంది. అంతఃపురం మళ్ళీ ఇక్కడ లేస్తుంది. దాని పునాదులమధ్య కే

వున్నది ఆ రాక్షసుడి ప్రాణం. నీ ప్రియురాలైన రాము నెలాగో బయటికి రప్పించి ఆ యంతఃపురాన్ని కూడా నీ మంత్రదండ ప్రభావంతో భస్మంచేశావంటే ఆ యెద్దురాక్షసుడి పనికూడా పూర్తి అవుతుంది. అయితే చిన్నమాట దేవతామూర్తి ఇచ్చిన గులాబీపువ్వును మాత్రం నువ్వు వదలకూడదుసుమీ! - దాన్ని ఆదమరచి ఎక్కడైనా మరిచిపోతే ఆ రాక్షసుడు యెదురుమంత్రాన్ని ప్రయోగించి, నిన్ను ఇట్టే లొంగదీసుకుంటాడు. జాగ్రత్త! అంటూ హెచ్చరించింది.

మరికొంత సేపటికి భళ్ళున తెల్లవారింది. అనుకున్నట్టుగానే అక్కడ మళ్ళీ పెద్ద మహాలాకటి భూమిలోనుంచి పైకి లేచింది. గభాలూ రామచిలుక ఆ మహాలులోలికెళ్ళి, — “అమ్మాయ్ రామూ! నీకోసం యువరాజు శేషు బయట యెదురుచూస్తున్నాడు ఒక్కసారి వాకిట్లోకొచ్చి చూడు తల్లీ!” అంటూ ఎంతో ఆప్యాయంగా చెప్పింది. ఆ రామచిలుక అలా మనిషిలాగ మాట్లాడడం చూసి యెంతో ఆశ్చర్యపడింది కిల్లాడి రాము. కాని అది యెద్దురాక్షసుడి మాయయేమోనని అనుమానపడింది. అయినా నిజమో - కాదో చూద్దాంగదా అని మహాలువాకిట్లోకొచ్చిచూసింది. బయట యువరాజు శేషు నిలబడి ఆమెను గబగబా రమ్మని పిలుస్తున్నాడు ఆమె పరమానందంతో బయటికి పరుగెత్తుకొచ్చింది.

ఇది కాస్తా కనిపెట్టిన యెద్దురాక్షసుడు గాండ్రు గాండ్రుమని అరుచుకుంటూ యెగిరిమరీ రాసాగాడు. ఐనా యువరాజు శేషుచేతిలో దేవతామూర్తి ఇచ్చిన రోజాపువ్వు

వుందిగా!— అందుకని ఆ రాక్షసుడు ప్రయోగించిన మాయలూ - మంత్రాలూ ఏవీ శేషుపై పనిచేయలేదు. పై పెచ్చు యువరాజు శేషు తన మంత్రదండం అటూ ఇటూ ఆడించి భూమిలోనుండి పైకొచ్చిన ఆ యంతఃపురాన్ని నుంటల్లో ముంచి చిటికలో భస్మంచేసివేశాడు. దాంతో ఆ యెద్దురాక్షసుడి ప్రాణాలుకూడా గుప్పుమన్నాయి. వాడొక పెద్ద పర్వతంలాగ నేలను కూలిపోయి గిజగిజమని గింజుకుంటూ చచ్చిపోయాడు.

అమ్మయ్యా! ఇక ఆ రాక్షసుడి పీడ విరగడయిందని యెంతో ఆనందించింది కిల్లాడిరాము. బహుకాలానికి కలుసు కున్న ప్రియుడు యువరాజు శేషుని ప్రేమపూర్వకంగా కౌగలించుకుంది. ఆ ప్రేయసీ ప్రియులిద్దరూ హాయిగా కలుసుకుని ఆనందించడానికెంతో సహాయపడిన ఆ రామచిలుకకు వారు తమకృతజ్ఞతను తెలుపుకున్నారు. అప్పుడు యువరాజు శేషు తను యింటిదగ్గరనుంచి బయలుదేరింది మొదలు అంతవరకూపడిన పాట్లూ-అగచాట్లూ సవీ స్తరంగా వివరించి చెప్పాడు. తనను రక్షించేందుకు అతను పొందిన కష్టాలను ఆలకించి యెంతో విచారించింది రాము. అందుకని ఆ కష్టాలు మరపించే చిరునవ్వుకటి అతని పైకి విసరింది.

రాము 'మాట్లాడే రామచిలుక'ను తన చేతిపైకి తీసుకుని దాన్ని యెంతో ఆప్యాయంగా నిమిరింది. 'ఆహా - ఈ నాటికి నా కోరిక తీరింది; నాకెంతో ప్రీయమైన "మాట్లాడే రామచిలుక" దొరికింది. అంటూ వుప్పొంగి పోయింది.

అప్పుడు శేషు కూడా అందుకుని, “అదుగో ఆ రాక్షసుడి ధర్మమా అంటూ ‘పాడేచెట్టు’ కూడా తయారయింది. తెలతెల వార్తావుంటే దాని ఆకులన్నీ నోళ్ళు విప్పకుని కమ్మని గానాన్ని అందిస్తూవుంటాయి.” అంటూ ఆమెను పాడే చెట్టు దగ్గరకు తీసుకెళ్లాడు. దాన్ని చూడగానే తన కల పండిందని ఎంతో మురిసిపోయింది రాము.

“కానీ అప్పుడే యేమయిందనీ!- ఇంకా నీ మనసులో యేదో మరొక కోరిక కూడా వుందిగా!” అన్నది మాట్లాడే రామచిలుక.

అది విని రాము మరీ ఆశ్చర్యపడింది. తన మనసులో వున్న కోరిక ఆ రామచిలుక కెలా తెలిసింది చెప్పాలని ఆలోచించింది. “అవునవును-బంగారు నీళ్ళు మాత్రం ఇంకా కనిపించలేదు” అన్నది రాము.

అప్పటికే యువరాజు శేషు బాగా విసుగెత్తి వున్నాడు !-అందుకని-“పోనెస్తూ - దొరికినప్పు డదికూడా దొరుకుతుంది” అంటూ గొణుక్కున్నాడు.

వెంటనే రామచిలుక అందుకుని, “ఎందుకు రాజకుమారా నీకంత విసుగు? ఆమె ఆ మూడు అపూర్వ వస్తువులూ కావాలనే గదా ఇన్నాళ్ళూ - యిన్ని అవస్థల పాలైంది. అలాంటప్పుడు వాటిని సాధించుకుని తీసుకెళ్లక పోతే లోకులంతా ఏమంటారు? - ‘బంగారు నీళ్ళు’ ఇక్కణ్ణుంచి పది ఆమడల అవతల ఒక చిన్న కొలనులో వున్నాయి. ఆ కొలను దేవతలది. దేవతా స్త్రీలు వారాని కొకసారి దాంట్లో స్నానం చేసి మరీ పోతూవుంటారు.

సరిగ్గా ఈవేళే వారు స్నానానికి వచ్చేరోజు. పదండి. ఇప్పుడే వెళ్లి పట్టుకొద్దాం” అని చెప్పింది.

రాముకి తోడుగా తన సేవకుల్ని అక్కడే పాడేచెట్టు దగ్గరవుంచి తన రామచిలుకతో బయలుదేరాడు యువ రాజు శేషు, సాయంత్ర మయ్యేసరికల్లా వారిద్దరూ ఆ కొలను చేరుకున్నారు కొలనువద్ద ఇద్దరు సేవకులు కాపలా వున్నారు. వారిని యెలాగో మాయజేసి, యువరాజు శేషు రామచిలుకకు కాస్త దాహంగా వున్నదని చెప్పి నింపాదిగా దాన్ని కొలను లోపలికి తీసుకెళ్లాడు. అప్పుడు చిలుక అన్నదిగదా! “రాకుమారా! మనం ఈ నీళ్ళను దేంట్లో నయినా తీసుకెత్తే అక్కడున్న సేవకులు పట్టివేస్తారు. అందుకని యెలాగూ నాకు దాహంగా వుందని తీసుకొచ్చావు. గనుక నేను కడుపునిండా నీరు త్రాగివేస్తాను. ఎలాగో ఇక్కణ్ణుంచి తప్పించుకుని పోదాం తర్వాత సంగతి చూసుకుందాం” బలే! బాగుందని యువరాజు శేషు ఆ రామచిలుకను కొలనులో ముంచి కడుపునిండా నీరు పట్టించాడు. నింపాదిగా వారిద్దరూ, కాపలావారి నుంచి యుక్తిగా తప్పించుకుని బయటపడ్డారు. చీకటి పడేసరి కల్లా రాము దగ్గరకు చేరుకున్నారు.

ఇంకేం? - కావలసిన అద్భుత వస్తువులు మూడూ దొరికాయి, ఇక పదండంటే పదండని వారంతా కాళ్ళకు పనిచెప్పారు.

అప్పుడు రామచిలుక వారిని చూసి, “ఇదుగో! చూడండి ఇలా యెన్నాళ్లు నడిస్తే మన గమ్యస్థానం చేరు

కోగలం. అందుకని నేనొక వుపాయం చెప్తాను. ఇప్పుడు పాతాళరాజు ప్రాణాలతో లేడు. యువరాజు శేషు పైని బెంగపెట్టుకుని ఎప్పుడో మరణించాడు. అక్కడి ప్రజలు యువరాజుకి బదులు ఒక ఖడ్గానికి పట్టాభిషేకం గావించుకుని రాచకార్యాలను సరిదిద్దుకుంటున్నారు అందువల్ల ఇప్పుడు మనం భూలోకంలో చేయవలసిన పనులు చాలా వున్నాయి.

కుమారి రాము తల్లి పాపం మహారాజుగారి అపనిందలకు లోనై నీలాటి రేవులా పడరాని పాట్లు పడ్తూ వుంది. రాము అన్న లిద్దరూ రాళ్ళుగా పడివున్నారు. రాము తాలూకు దొడ్డమ్మల వలలో పడి మహారాజు మతిలేకుండా ప్రవర్తిస్తున్నాడు. అందుకని మనం యివన్నీ చక్కదిద్దిన నాడే మనకు హాయి. ఇప్పుడా బంగారు నీళ్ళు త్రాగినప్పటి నుంచీ నాలో యేదో క్రొత్త శక్తి-వుత్సాహం పుట్టింది. అందుకని మీరిద్దరూ నావీపుపైని కూర్చోండి. సూక్ష్మంగా సుళువుగా నేను భూలోకానికి తీసుకెళ్తాను పదండి. ” అని చెప్పింది.

యువరాజు శేషుకి తండ్రి చనిపోయాడన్న కబురు తెలియగానే పాపం యెంతో కలవర పడ్డాడు. కాని ముందు కర్తవ్యం ఆలోచించేసరికి రాముతో వెళ్లి తీరాలనుకున్నాడు. వారిద్దరు రామ చిలుకపైని కూర్చున్నారు. అది రివ్వన ఆకాశపథంలో కెగిరిపోయింది. యువరాజు శేషు తన మంత్రదండాన్ని క్రిందికి చూపించ సాగాడు. దాని ఆక్షరణకు క్రిందనున్న ‘పాడే చెట్టు’ రంయిమని వారిలో బాటే గాలిలో

యెగిరి రావడం మొదలెట్టింది. ఇలా వారంతా కొన్ని పగళ్లు-కొన్ని రాత్రులు యెగుర్తూ ఆఖరి కొకనాడు కిల్లాడి రాము బయలు దేరిన కొండవద్దకు చేరుకున్నారు. వారా కొండపైని దిగగానే అదంతా గజగజా వణకసాగింది. రక రకాల వింత వింత గర్జనలు కూడా వినిపించ మొదలెట్టాయి. రంయ్ మని సుడిగాలి బయలు దేరింది.

అయినా యువరాజు శేషూ, రామూ భయపడలేదు. ఎందుకంటే వారిదగ్గర మంచి మంత్రదండం వున్నది. పైగా వీ సలహా కావాలన్నా చెప్పటానికి మాట్లాడే రామచిలుక వున్నది. ఎన్నాళ్ళనుంచో ఎందరెందరో రాజులు ఆ పర్వతం పైని రాళ్ల యిపోయి వున్నారు. వారందరినీ తన దగ్గర వున్న మంత్రదండ ప్రభావంతో మనుషులుగా మార్చాలని ఆమె అను కున్నది. వెంటనే ఆమె మొత్తం ఆ కొండపైని కాసిని కల్లాపి నీళ్లు జల్లి మంత్రదండం దానిపై అటూ యిటూ ఆడించింది. దాంతో యిక చూసుకొండి-అంత పెద్ద పర్వత మూ గభీమని భూమిలోపల కూరుకుని పోయింది. దాంట్లో నుంచి భూతం లాంటి పెద్దభూతం ఒకటి కబంధుడిలాగ ముందుకు విరుచుకుని పడింది. అది చూసి గామూ, యువ రాజు శేషూ యెంతో గాబరా పడ్డారు. కాని రామచిలుక వారికి ధైర్యం చెప్తూ “భయంలేదు. మీ దగ్గర వున్న పువ్వును మీ ఇద్దరూ బాగా వాసన చూడండి. అది మీ యిరుపంచలకు కూడా రాలేదు ” అంది.

వెంటనే యువరాజు శేషు దేవతామూర్తి తనకిచ్చిన పువ్వుని పైకితీసి వాసనచూశాడు. రాముకూడా దానివాసన.

పీల్చింది. అందువల్ల ఆ భూతం ప్రయోగించిన మంత్ర తంత్రాలేవీ వారినేమీ చేయలేదు. అంతలో కిల్లాడి రాము యేంచేసిందో తెలుసా? - తనదగ్గరవున్న మంత్రదండంతో ఆ భూతాన్ని లోబరచుకుంది. దాన్ని నెమ్మదిగా లొంగ దీసి ఒక సీసాలో బంధించి వేసింది. అలా బంధించగానే అనేకమంది రాజకుమారులు భూమిలోపలనుంచి వైకొచ్చారు. ఆమెకు వంగి వంగి నమస్కారం చేశారు. ఆ భూతంనుంచి కాపాడి రాళ్ళుగా పడివున్న తమను రక్షించి నందుకు వారంతా తమ కృతజ్ఞతను వెల్లడించి తమ తమ రాజ్యాలకు తరలి వెళ్ళిపోయారు. వారిలో రాము అన్నలు భీముడూ - సోముడూ కూడావున్నారు. తమ చెల్లెలిని చూడ గానే వారి ఆనందానికి అంతే లేదు.

కిల్లాడిరాము ఆ భూతం సీసాని తిన్నగా తీసుకొచ్చి లోగడ తనకు దారిచెప్పి ఆశీర్వాదించిన సన్యాసికి అప్పగించింది. ఆ సన్యాసి లేచి ఆమె భుజంపైని తట్టి “శభాష్ చిట్టితల్లీ - నిన్నుకన్న తల్లిదండ్రులెవరో గాని ఎంతో అద్భుత వంతులమ్మా - స్త్రీలలో మాణిక్యంలాంటి దానివి. ఈ భూతాన్ని వశపరచుకోవాలనే నేనిన్నాళ్ళుగా తపస్సు చేస్తున్నాను అది నీ ధైర్య సాహసాలవల్ల ఈనాటికి నెరవేరింది. నువ్వు మానవుల్నే కాదు, దేవతుల్ని కూడా జయించగల శక్తి సామర్థ్యాలు గలదానివి. అందుకే ఈనాటినుంచి నువ్వు కిల్లాడి కిన్నెరి, రామువి. నువ్వుచేసిన మేలు యేనాటికయినా తీర్చుకుంటానులే!” అని ఆశీర్వాదించాడు.

కిల్లాడి కిన్నెరి రామూ— ఆమె అన్నలూ - యువ రాజు శేషూ ఆయనవద్ద సెలవు పుచ్చుకుని అక్కడనుంచి బయలుదేరి తమ ఇంటికి చేరుకున్నారు.

కాని విద్వారం! అక్కడ ఇదివరకుండే గుడిసె లేదు. దానికి బదులు గొప్ప అందమైన భవంతి వుంది. దాంట్లో నౌకర్లు, చాకర్లు ఎంతోమంది వున్నారు. దానిఅందాలూ అలంకారాలూ ఇక పర్ణించనే అక్కర్లేదు. కిల్లాడి కిన్నెర రాము అదంతా ఆ సన్యాసి కటాక్షమే ననుకొని ఆనందించింది. తను చేసిన మేలుకి ప్రత్యుపకారం చేస్తానన్నాడుగా! ఇదే నేమో !

మాట్లాడే రామచిలుక తను శ్రాగిన బంగారునీళ్ళన్ని టినీ గాము వుండే రాజమహాలు తోటలోని కొలనులో విరజిమ్మింది. దాంతో ఆ కొలనంతా బంగారు నీటికొలనై పోయింది. పాడే చెట్టును తన మహాలు కెరుగుగా పాతించింది. మాట్లాడే రామచిలుకను మహాలుమధ్య బంగారు పంజరంలో వుంచింది.

“ రామూ ! పాపం ఈ చిలుకలోనున్న మహా రాజు మనకుచేసిన ఉపకారం అంతా యింతా కాదు. ఆయనమేలు మనం యెన్నటికీ మరువలేం. ఇప్పటికయినా మంత్రదండంతో ఆయన రూపు ఆయనకు పచ్చేటట్టు చేసి సత్కరించడం మన విద్యుక్తధర్మం ” అన్నాడు యువరాజు శేషు.

కాని పంజరంలో రామచిలుక రూపంలోనున్న మహా రాజు; “ అబ్బే! ఇప్పుడేనద్దుబాబూ! నేను చెయ్యవలసింది

యింకా చాలావుంది. అందుకని కొన్నాళ్ళపాటు ఇలాగే వుండనివ్వండి ” అన్నాడు.

ఇలా వారంతా ఆమహల్లో ఆనందంగా కాలం గడుపుతున్నారు. రాము అన్నలయిన భీముడూ, సోముడూ చిలుక చెప్పిన సలహా ననుసరించి మహారాజుగారి కొలువులో ఉద్యోగాలు సంపాదించుకొని పనిచేస్తున్నారు.

ఒకనాటి ఉదయం- తెలతెలవార్తువుండగా మహారాజు మదనసింహుడి చెవికేదో మధురసంగీతం మేలుకొలిపినట్లయింది. మహారాజు కళ్లుతెరిచి చుట్టూ చూశాడు. ఎవరూ లేరు. ఏమిటిచెప్పా యీ విడ్డూరమని ఆయన గబగబా బట్టలు వేసుకుని గుట్టింపై నెక్కి ఆ పాట వినిపించే వైపుకి బయలుదేరాడు. అలా వెళుతూ వెళుతూ నగరం దాటి, నదిని దాటి వెళ్ళాడు. వూరి పొలిమేరల్లో అతనికొక అందమైన రాజమహాలొకటి కనిపించింది. అదివరకు లేని అంతఃపురం అక్కడెలా వచ్చిందో చెప్పా అని మహారాజు మదనసింహు డాశ్చర్యపోతూ అటు వెళ్ళాడు. అప్పుడే ఆ మహాలుపై ని యెవరో ఒక అందాల సుందరి స్నానంచేసి తల విరియబోసుకుంటూ వుంది. ఆమె అంద చందాలు చూడగానే మహారాజు మరీ దిగ్భ్రాంతు డైపోయాడు. ‘ఆహా! యెంత సొగసుగా వుంది ! ఆమె మానవ మాత్రురాలు కాదు. ఎవరో ఆకాశం నుంచి దిగి వచ్చిన అప్పరస అయి వుంటుంది ’ అని మహారాజు తనలో మురిసిపోయాడు. అంతేకాదు ఆమె నెలాగైనా పెళ్ళి చేసుకోవాలని నిశ్చయించుకున్నాడు.

ఆ సుందరి ఇంకెవరో కాదు. కిల్లాడి కిన్నెరిరాము !
 ఆయన కామె కూతురని గానీ, ఆమెకి ఆయన తన కన్న
 తండ్రి అనిగానీ తెలియదుగా ! ఆమె అన్నలకి కూడా
 ఆ రహస్యం తెలియదు మరి !. ముసలిరాజుతో తనకు పెళ్ళి
 వద్దని ఖచ్చితంగా చెప్పింది రాము. ససేమిరా చేసుకుని
 తీరాలని పట్టుపట్టారామె అన్నలు ; మంత్రులూ, సేనా
 పతులూ-సామంతులూ - అందరూ వారికప్పుడే సలాములు
 కొట్టడం మొదలెట్టారు. మహారాజు వియ్యమందబోయే
 ఆ మహా భవనం వందిమాగధులతో వైభవాలతో కళకళ
 లాడుతూ వుంది. కాని రాము కన్నీరు మున్నీరుగా ఏడవ
 సాగింది.

ఇక మూడు రోజులే వుంది పెళ్ళికి-పంజరంలో నున్న
 రామచిలుక భీముణ్ణి, సోముణ్ణి పిలిచి ఆవేశ మహారాజుని తమ
 ఇంట్లో భోజనానికి ఆహ్వానించమని చెప్పింది. వారిద్దరూ
 అలాగే ఆహ్వానించారు. అప్పుడు చిలుక రామూని పిలిచి -
 “అమ్మాయ్ ! మహారాజుగారు విందుకొస్తున్నారు గనక
 వంటవాళ్ళమీద పెట్టక నువ్వే వంటలన్నీ చెయ్యి. మంచి
 దోసకాయలు వండి వాటినిండా ముత్యాలు పోసి ఒక
 తట్టలోనుంచి అన్నిటికన్న ముందు వాటిని వడ్డించు.
 మిగతా వ్యవహారం నేను చూసుకుంటాను. అయితే అన్ని
 ముత్యాలెక్కడ దొరుకుతాయని అనుమానిస్తున్నావేమో !
 మన తోటలో గుడి పక్కనున్న చెట్ల మొదళ్లలో తవ్వితే
 నీకు కావలసినన్ని ముత్యాలు దొరుకుతాయి ” అని
 చెప్పింది.

వెంటనే రాము ఒక గడ్డపారను తీసుకెళ్ళి రామచిలుక చెప్పిన చెట్టు మొదలు తవ్వింది. కొంతసేపు త్రవ్వగా త్రవ్వగా ఆమెకొక పెద్దబంగారు పెట్టె భూమిలో దొరికింది. ఆ పెట్టెనిండా ముత్యాలే! ఆ ముత్యాలను లోపల పెట్టి మంచి గరం గరం దోసకాయలు వండింది రాము.

మహారాజుగారు విందుకు వచ్చారు. ఆయనతో మంత్రి, సేనాపతి, భీముడూ, సోముడూ, యువరాజు శేషూ, సమస్త పరివారమూ వున్నారు. వారి ఆనందంకోసం పెరటి లోని గానవృక్షం కమ్మ కమ్మని పాటలు పాడసాగింది. వారంతా ఆ చెట్టు దగ్గరకెళ్లారు. ఆ విడ్డూరం చూసి ఆశ్చర్యపోయారు. భీముడూ, సోముడూ వారికింకా బంగారు నీటికొలనూ, మాట్లాడే రామ చిలుక మొదలైనవన్నీ చూపించారు. వాటిని తమ చెల్లెలు రామూయే తన సామర్థ్యంతో సంపాదించి తెచ్చిందని మహారాజుకి మనవి చేసుకున్నారు ఆయన తనకు కాబోయే అర్థాంగి అంతటి సమర్థురాలా అని నిర్ఘాంతపోయాడు.

అందరూ భోజనాలకు కూర్చున్నారు. రామచిలుక సలహాప్రకారం రాము ముత్యాల దోసకాయలను మహారాజు గారికి మాత్రం వడ్డించింది. ఆయన దోసకాయలు బాగా వున్నాయని వాటిని తీసుకుని తినేసరికి వాటిలోనుంచి ముత్యాలు జరుగున ఒలికాయి. మహారాజు నిర్ఘాంత పోయాడు. “ఛీ తినే దోసకాయల్లో అమూల్యమైన ముత్యాలు పోయడమేమిటి?” అంటూ కోపంగా చూశాడు.

అప్పుడు పంజరంలో నున్న రామచిలుక బిగ్గరగా అన్నది గదా - “మహారాజా! కాస్త మీ కోపం తగ్గిం.

చండి. దోసకాయల్లో ముత్యాలు పోసి వుండడం మీరు ప్రత్యక్షంగా చూసికూడా విస్తుపోతున్నారు గదా! మీ ఇల్లాలు కుక్కను - పిల్లిని - కొరకంచునూ కన్నదని చెప్పితే దాన్నెలా నమ్మారు స్వామీ! - అలాగే ఇదీను”.

అదేమిటో వివరంగా చెప్పమని మహారాజు ఆ చిలుకను కోరాడు.

“ఎల్లుండి నువ్వు పెళ్లిచేసు 'కోబోతున్న అందాల రాణి' ఎవరో తెలుసా? వెర్రిబాగులరాజు - నువ్వు కన్న కూతురయ్యా! కన్నకూతురు. 'కిల్లాడి కిన్నెరి రాము' ఆమె:- తండ్రి కూతురిని పెళ్లి చేసుకోవడం చరిత్రలో ఇదే నేమో! - కాలం ఎలామారి పోయిందో చూశావా? భీముడూ, సోముడూ, నీ కుమారులే!” అంటూ వేళాకోళం చేస్తూ చెప్పింది రామచిలుక. ఇదంతా వింటూ ఉంటే మహారాజు మదనసేనుడి తల గిరున తిరిగి పోతున్నట్టయింది. కళ్ళూ భైర్లు కమ్మాయి. అది కలా-నిజమూ అని తనను తనే నమలే లేక పోయాడు. “అయ్యో! ఎంతపని చేశాను. నా చిట్టి తల్లీ!” అంటూ కెవ్వున కేకవేసి మూర్ఛ పోయాడు.

ఆ ఫలంగా అందరూ ఆయనకి వుపచారాలు చేశారు. కాస్సేపటి కాయనకు తెలివి వచ్చింది. చుట్టూ చూశాడు. తన కూతురు రాము, కొడుకులు భీముడూ, సోముడూ, కన్నీరు మున్నీరుగా యేడుస్తున్నారు. మహారాజు గభాలని వారిని కౌగలించుకుని కన్నీరు కార్చాడు.

వెంటనే మహారాజు తన కూతురు రాముని పంపించి కైదులో అప్పకష్టా లనుభవిస్తున్న మహారాణిని విడిపించుకో

రమ్మన్నాడు. రాము తక్షణం గుర్రంపై ని వెళ్ళి తన తల్లికి తనను పరిచయం చేసుకుని ఆమె చెర విడిపించి తీసుకొచ్చింది. మహారాజు మదనసేనుడు కంట తడి పెట్టి తను చేసిన అపరాధాన్ని మన్నించమని వేడుకున్నాడు. మహారాణి ఆయన్ని ఓదార్చి తన కూతుర్ని, కొడుకుల్ని అమందానందంతో తన అక్కన చేర్చుకుంది.

మర్నాడే మహారాజు దుష్టబుద్ధి గలిగిన చిన్న రాణులిద్దర్ని విచారణ జరిపి వారిని బహిరంగంగా ముక్కముక్కలుగా కోసి కాకులకూ గ్రద్దలకూ ఎగుర వేయించాడు.

భీముడూ - సోముడూ ఇప్పుడు మహారాజు కుమారులు. అందుకని వారి పేర్లు భీమరాజూ, సోమరాజూ అని పెట్టారు. మహారాజు ముసలివాడైపోయి నందువల్ల తన కుమారులకు పట్టం గట్టాలని నిశ్చయించాడు.

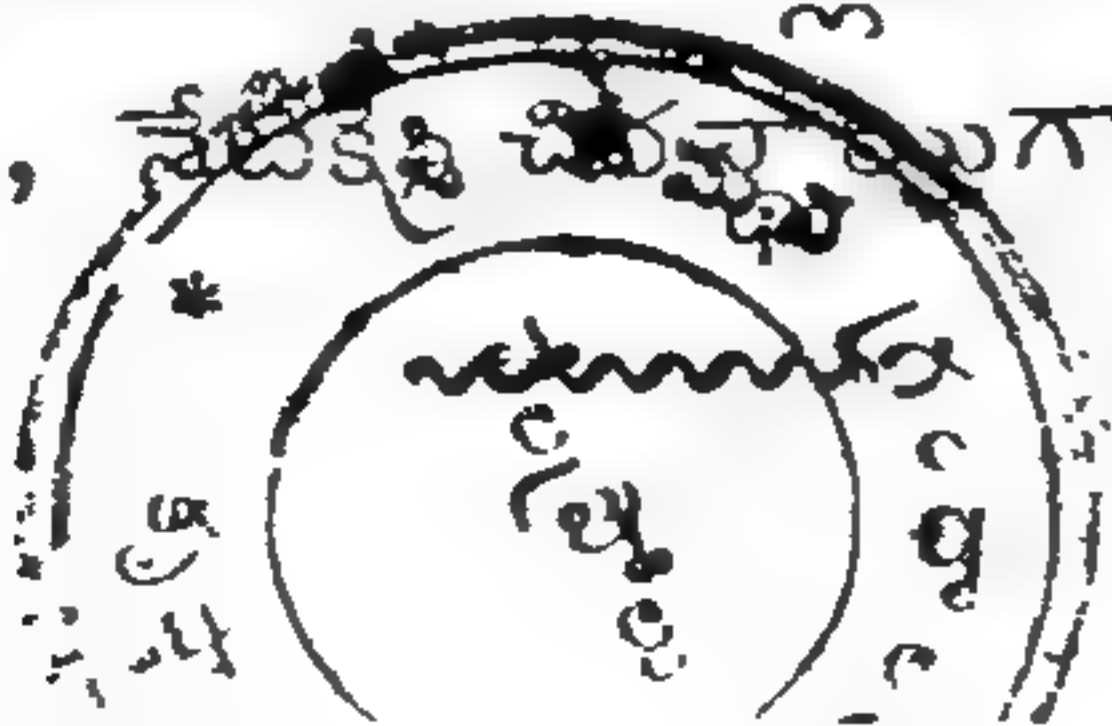
కానయితే, అంతవరకూ రాజుగారికి వారసులెవరూ లేనందువల్ల రాజ్యాన్ని కాజేయ్యాలని పన్నాగాలు పన్నుతున్న సేనాపతి సమరసింహుడి కది కంటకమయింది. అందుకని ఒకనాటి 'తెల్లవారుగూమున అతను మహారాజుగారూ, భీమరాజూ, సోమరాజు నిద్రిస్తూ వుండగా మంచాలతోనే వారిని యెత్తుకుపోయి ఎవరికీ తెలియనిచోట బంధించాడు సమరసింహుడు. సేన లన్నిటినీ లోబరచుకుని, తనే మహారాజుగా ప్రకటించుకున్నాడు.

అమ్మాయి రాము మళ్ళీ ప్రమాదంలో పడిపోయింది. చెయ్యడమో పాలుపోలేదు. మరొక గడియలో సేనా సమరసింహుడి సైన్యం తనను కూడా బంధించడానికి

రాకమానదు. ఆమెకేమీ అర్థంకాక రామచిలుకను సహాయ
మడిగింది. రామచిలుకకుకూడా ఆ ఊణంలో ఏంచెయ్యాలో
అర్థంకాలేదు. అప్పుడు రాము తను కొండభూతంనుంచి కాపా
డిన రాజకుమారుల్ని తలంచుకుని. “రండి ఆపదలోవున్నాను
రక్షించండి” అంటూ వేడుకుంది. ఇంకేముంది? మరుక్షణం
లోనే వేలాది రాజకుమారులు కత్తులతో - కఠారులతో
తయారైపోయారు. వారికి నాయకత్వం వహించి కిల్లాడి
కిన్నెరి రాము సేనాపతి సమరసింహుడి పైని యుద్ధం ప్రక
టించింది.

రెండురోజులపాటు రెండుపై న్యాలకూ ఘోరమైనయుద్ధం
జరిగింది. దాంట్లో సేనాపతి సమరసింహుడితలను తనకత్తి కెర
జేసింది. రక్తపు మడుగులో గిలగిల గింజుకుంటూ చచ్చి
పోయాడు సేనాపతి. దాంతో అతనికి మద్దతు నిచ్చిన
పైన్యాలన్నీ చిటికెలో చెల్లాచెదరై పోయాయి.

అంతవరకూ అల్లకల్లోలంగా వున్న ఆ రాజ్యంలో
శాంతి విర్పడింది. రాము తన తండ్రినీ, అన్నలనీ విడిపించి
తీసుకొచ్చింది. భీమరాజూ, సోమరాజులకు పట్టాభిషేకం
వైభవంగా జరిగింది. రాము సన్యాసిని తలంచుకుని అయన
కటాక్షంవల్ల రామచిలుకను మామూలు మహారాజుగా
మార్చివేసింది. ఆయనెవరో కాదు. యువరాజు శేషు మేన.
మామ ప్రాజ్ఞోతిషపురం మహారాజు. ఆయనా. మదనసేన
మహారాజూ వియ్యంకులయ్యారు. రాముకీ యువరాజు శేషుకి
వైభవంగా పెళ్ళి జరిగింది. ‘కిల్లాడి కిన్నెరి రాము’ చేసిన
నాహనాలు నాటికీ, నేటికీ చుట్టూగా నిలిచి పోయాయి.

97

BCI

మహాస్థాన్	చలం	5-00
ఆత్మార్పణ	చలం	2-50
అననూయ	చలం	2-25
బుజ్జిగాడు	చలం	1-50
తిరిగిరాలేడు	కె. లింగరాజు	2-25
విరుద్ధ ఫలితాలు	ముద్దంశెట్టి	2-00
బృందావనం	పురాణం	1-50
తారకచుంత్రం	కవులూరి	1-00
కాంతికిరణం	దిలీప్	1-75
సామ్రాజ్య	సభా	0-00
ప్రియురాలు	బి. వి. నరసింహారావు	
బాలలొకం	బి. వి. నరసింహారావు	
రక్తసంబంధం	లింగంశేని	
ప్రియురాలు	పి. వి. 'త్నం	
వార్షధ్వనులు	పి. వి. 'త్నం	
స్నేహితులు	ఎస్. గిరి	0-75
సాహిత్య రత్నాలు	పి. వి. 'త్నం	1-50
కిల్లాడి కిన్నెరిరాము	బాన్స్	1-25
హాతింతాయి కథలు	బాన్స్	2-50
రమ్యదేశపు జానపద కథలు	బాన్స్	2-25
తాతా మనుచుడు	కాశీవిశ్వనాథం	0-75
అమ్మ కొడుకు	కాశీవిశ్వనాథం	1-25
బిస్కెట్టు	కాశీవిశ్వనాథం	0-50

ప్రజా ప్రచురణలు

పవరుపేట - ఏలూరు.

మనసు ఫౌండేషన్
పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	TPLA105B138
పుస్తకం పేరు	కేంద్రీకీకృత రాయ్
తారీఖు	25/10/24
ముందు లిప్తి	yes
వెనుక లిప్తి	yes
మొత్తం పేజీలు	101
పెద్ద సైజు పేజీలు	NO
ఖాళీ పేజీలు	CT, BCT 194
లేని పేజీలు	NO
తయారు చేసినది	
పేజీలు విడదీసినది	pragathi
స్కాన్ చేసినది	pragathi
పరిష్కరణ చేసినది	Heena
పేజీలు పరిశీలించినది	RAMYA
లైండింగు చేసినది	
ప్యాకింగు చేసినది	
స్కాన్ చేయబడినది	NO
తప్పులు	NO
పరిస్థితి	Good